

Halkın Günlüğü

YIL: 3 SAYI: 39 16-31 MART 1999 FİYAT: 250.000 (KDV DAHİL)

Süleyman YETER'in katili işkenceci devlettir

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün özüne uygun bir şekilde kutlanmasını engellemek isteyen polis, devrimci-demokratlara ait birçok ev ve kurumu bastı.

5 Mart günü gerçekleşen baskınlar sırasında Dayanışma Gazetesi'nden 4 kişiyle birlikte gözaltına alınan Limter İş Sendikası Merkez Eğitim Uzmanı Süleyman Yeter, 7 Mart sabahı Terörle Mücadele Şubesi Tim 4 polisleri tarafından işkence-de katledildi.

● Sayfa 4'de

Gazi Katliamı'nın 4. yıldönümünde devlet terörü

1 Mart akşamı saat 18:00'den sonra Gazi Mahallesi, Alibeyköy ve Okmeydanı'nda giriş ve çıkışları tutarak "şüpheli" kişileri gözaltına alan kolluk güçleri, 12 Mart Cuma günü yapılacak anmaya katılımı engellemek için aralarında gazeteciler, muhabirler, Özlem Akın, Grup Müzisyen üyeleri Zeynep Bayır, Dursun Güngör, Özkan Kaygusuz, Ergün Elebaş, çeşitli devrimci basın mensupları ve müzik gruplarının üyelerinin de bulunduğu 600'ün üzerinde insanı gözaltına alarak başta TMS olmak üzere çeşitli karakollara götürdü.

● Sayfa 5'de

Çankırı Valisi'ne bombalı saldırı

Çankırı Valisi Ayhan Çevik'e TKP/ML TIKKO militanları tarafından, 5 Mart Cuma günü bombalı saldırı düzenlendi. Boş bir araca yerleştirilen bombanın uzaktan kumandayla patlatılması sonucu Vali Ayhan Çevik ağır şekilde yaralanırken koruması ve 3 vatandaş öldü.

Eylemden sonra yapılan operasyonlarda birçok kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan Bülent Ertürk, Kemal Ertürk ve Lale Acık çıkarıldıkları Ankara DGM tarafından tutuklanarak cezaevine konuldu.

● Sayfa 4'de

Değerlerimizi sömürtmeyin;

Zıpcıktı siyaset simsarlarını deşifre edin!

Bilindiği gibi ülke siyasetinin yaşadığı önemli gündemlerden biri de seçimlerdir. Ki üç aşağı beş yukarı, hemen her siyasal yapı seçimlere ilişkin tavrını belirlemiş ve ona göre konumlanmıştır. Bu çalışmalar içerisinde burjuva siyaset hile ve entrika devrimci ve komünist siyaset ise dürlük üzerine oturmaktadır.

Her sınıf ve katman kendi ahlak kuralları çerçevesinde siyaset yapmaktadır. Burjuvazi ise bu kuralın doğal sonucu olarak kendi "ahlakına" denk düşen bir siyaset izlemektedir. Ki buna uygun olarak her seçim döneminde toplum içerisindeki tortulardan kimi zıpcıktı siyaset simsarlarını kendi yanlarına alarak piyasaya sürerler; bunlar üzerinden oy avına çıkarlar.

Bu zıpcıktı siyaset simsarları ise seçim dönemlerinde yalayacak bir çanak bulma hevesiyle, kullanabilecekleri ne kadar araç var ise bu araçları düzen partilerinin hizmetine sokarlar. Bu zıpcıktı siyaset simsarları sömür-

lecek ne kadar değer varsa büyük bir arsızlıkla sömürmeye çalışırlar; bazen "hemşehri", bazen "alevi", bazen "Kürt" ve bazen de "devrimci" olurlar. Hatta hatta "yoldaş" olurlar. Oysa bunlar için hiçbir değer anlamı yoktur; düzenin dibine vurmuş tipik "işbiricileridirler."

Bunlardan "devrimci" ya da "yoldaş" olanları da geçmişte bir devrimci yapı içerisinde faaliyet yürütmüşler veya onlara taraftar görmüşlerdir, ya da bu devrimci yapılar içerisinde bir yakınıları vardır. Ve bunlar, bu durumu kendilerine avantaj sayarak devrimcilerin ve devrimcilere sempati duyan emekçilerin yoğun olduğu bölgelere giderek düzen partilerine özellikle CHP, DSP ve BP gibi partilere oy toplama ya çalışırlar. Ve bu uğurda hiç sıkılmadan devrimci değerleri ağızlarına sakız ederler. Hiç sıkılmadan devrimci ve komünist yapıların isimlerini "ben falan örgütlenim", ya da "filan örgütü destekliyorum" söylemleri ile hayasızca kullanırlar.

Devrimci değerleri sömürmeye kalkışan bu zıpcıktı siyaset simsarlarına, değerlerimizi sömürme imkanı vermemeliyiz. Bunları bildiri ve duvar yazılarıyla teşhir edebileceğimiz gibi gerektiğinde daha farklı araçlarla etkisizde kılabiliriz.

Kesinlikle deşifre edilmesi gereken bu kesim, özellikle devrimci kitleyi aldatmaya yönelik bir çalışma içerisinde oldukları için, devrimci siyaseti başa çıkaranların en önde gelenleridir. Örneğin Proletarya Partisi seçimlere ilişkin aktif boykot tavrı belirliyor ve bu zıpcıktı siyaset simsarları Öncünün etkili olduğu kesimler içerisinde girerek hemşehricilik, mezhepçilik ve hatta "örgütçülük" yaparak oy toplamaya çalışıyor ve bu potansiyel faşist ve karşı-devrimci partilere kanallı etme uğraşı veriyorlar. Bu kabul edilebilir bir durum değildir ve herhangi bir düzen partisinin seçim aldatmacasından çok daha şiddetli, ikiye katlı ve tehlikelidir. İşte bu durum deşifre edilmeli ve bu durumu yaratıcılar etkisiz kılmalıdır.

Proletarya Partisi tavrını çok net açıklamıştır; her ne sebep ve hangi cehahtan olursa olsun, sandığa gidecek her oy halkın kaybı, faşizmin kazancıdır. Bu yüzden herhangi bir kişi, dolaylı ya da dolaysız olarak Öncünün adını kullanarak oy toplamaya çalışıyorsa, o partinin değerlerini ve halkın duygularını sömürmeye çalışan bir sahtekar, bir zıpcıktı siyaset simsarıdır. Derhal deşifre edilmeli ve etkisiz kılmalıdır.

Zulmün doruğa çıktığı bir dönemde halkın aldatılmasına ve değerlerin sömürülmesine kesinlikle izin vermemeliyiz. Aktif boykot, içerisinde fiili tavrı da öngören bir boykot biçimidir. ki bu fiili tavrı göstermekten kesinlikle çekinmemeliyiz. Bu, boykotumuzu sekteye uğratmaya ve bunu kendisine halktan bir insan görüntüsü verip, halkı düzene entegre etmeye çalışan siyaset simsarları için de geçerlidir. ●

Halkın Günlüğü
İstanbul

HIÇBİR GÜÇ ÖZGÜRLÜK TUTKUMUZU DİZGİNLEYEMEZ!

Düşman saltanatını sürdürebilmek için komünist ve devrimcilere karşı enval çeşitli sinsi yöntemlere başvurmuştur. Teslim alma ve sindirme politikasını her yerde uygulamaya çalışmaktadır. Düşmanlarımız, komünist ve devrimcileri doğ başlandı, sokak ortalarında katlederken, işkencehane ve zindanlarda teslim alma, teslim alamadıklarını "bağışlama" çabasıdadır. Bütün bu çabalarına karşı Öncü'nün savaşçıları halka, devrime ve partiye olan inançlarından asla taviz vermedikleri gibi, tam tersine özgürlüğe adanmış yürekli kavganın içinde yer almaktadırlar.

Özgürlüğe olan tutku, partiye, yoldaşlara, dağlara ve savaşa olan özlemdir. Bu inanç ve özlemlerle duvarları defalarca kez delme cesareti ve azmi gösterildi. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi halkımız, şehitlerimize söz verdik. Söz verdik, sınıf düşmanlarımızın saltanatlarını başlarına yıkacağımıza. Düşmanın çokça güvendiği kalelerini savaş cephesine dönüştüren devrimci tutsaklar, imkansızlıklar içinde olanaklar yaratarak aşımaz dedikleri zindanlarını defalarca kez aşmışlardır. Devrimci irade ve kararlılığın karşısında duvarların kalınlığı gü-

cünü yitirir/yitiriyor da. Emegin yücelğine, karataşı çatlatan sabrın yoğunluğuna ve yer altında birbirine karışan alınterimlerle milim milim ördüğümüz devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığına bir tuğlada kadın savaşçıları yerleştirdi.

Partimizden aldığımız güçle ve inançla zorlukları kararlılıkla aşma azmımız ve özgürlüğü ilmek ilmek ördüğümüz eylemimiz açığa çıksada siyasi muhtevasıyla düşmanın beyninde balyoz gibi patlamıştır. Düşman şimdiye kadar demagojik söylemlerle devrimci kadının cüretini, kararlılığını ve örgütlü kişiliğini gözardı etmeye çalışmış ve bunu toplumda da hakim hale getirmek için çabalamıştır. Ancak bunun beyhude bir çaba olduğu gerek Uluslararası Komünist Hareket, gerekse Türkiye Devrimci Hareketi tarihinde sayısız örneklerle ortadadır. Eylemimiz, başarılı olması halinde devrim mücadelesi tarihinde bir ilke damgasını vuracaktır. Bu durum emekçi halkımızın ve yoldaşlarımızın umut ve sevincini büyütüp, düşmanda da çok etkisi yaratarak korkusunu daha da derinleştirecektir. Bunun bilincindeydik ve bu bilincin üzerimize yüklediği sorumluluk ve coşkuyla çalıştık. Baharı, özgürlüğümüzle dağlara taşıyacağız.

"Tam da bir kıvılcım çıkacakken yerin derinliklerinden gökyüzüne doğru derin ve içten bir ahın çığlığını taşıyarak; tam da bir cemre misali baharın koynuna düşecekken yoldaş sıcaklığıyla; ve... tam da bir ilke daha fanilik etmenin 'çocuğu' mutluluğunu yaşayacakken tarih; şimdi düşmanın beynine bir balyoz gibi inmek için havaya kalkan yumruğumuz yaralansada, yaralansada bir an önce kavganın sıcak mekanlarıyla buluşup halaya durma özlemimiz" soylu geleneğin taşıyıcıları olarak kavgaya bayrağımızı inatla göklerde dalgalandıracağız.

Mavinin sınırsızlığına yükselen bayrağımız yeri-göğü kızıl boyayarak sınırsız bir dünyanın kapısını aralayacaktır. Şiddetli arzularla bestediğimiz sevdamız, kavgamızın akkoruyla kızıl bir güneş gibi taçlanarak yer yüzünü aydınlatacaktır. Bu aydınlık ki dorukları ateşleştiren, sokakları tutuşturan, zindanları isyanlaştıran, **M. Zeki ŞERİT, Orhan BAKIR, Baba ERDOĞAN** ve onlarca yoldaştan devraldığımız bu şanlı gelenek zenginleşerek devam edecektir.

Partinin kadın savaşçıları olarak takipçisi olduğumuz özgürlük eylemi geleneğimizi zaferle taçlandırma kararlılığımızdayız. Dersim'den Kara-

deniz'e uzanan kızıl güzergahta **Meral YAKAR**'dan başlayıp **Fatma ÇİFTÇİ** ile süren dağların çağrısı anıdır. Şehitlerimize, bayrağımıza ve sancımıza and olsun ki, hiçbir başarısızlık devrimci savaşımızın sıcak siperlerine duyduğumuz tutkuyu engelleyemeyecektir. Aksine bu tutkumuz daima güçlenerek canlılığını koruyacaktır.

Zamanıdır şimdi; bilincimizi, isyanımızı, umudumuzu ve coşkumuzu hain bir pusuda yaralanan yoldaşımız gibi sarıp sarmalamamın. Zamanıdır şimdi; o ölümsüz dağ kartalının "umutsuzluk, kararsızlık ve karamsarlık bugün düşmandan daha da düşmandır bize, daha nice pusuları bozguna uğratacağız, nice taburlar bozulacak, nice duvarlar çatlayacak faşizmin külleri savruluncaya dek" şiarıyla cenge tutuşmanın. Ve zamanıdır şimdi; dövüşenlerin türküsünü birlikte söylemenin.

Dağlara uzanan düz yol yoktur ve ancak onun dik patikalarında yorucu tırmanmaları göze alanlar aydınlık doruklarına ulaşabilirler. Ve zamanıdır şimdi; dağların ezgisiyle yürümenin...

TKP(ML) Kadın Savaşçısı
Ankara Cezaevi

Kendi dili ve mantığıyla

Konuşmaya devam edecektir devrim!

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın emperyalist bir komployla Türk devletine teslim edilmesiyle birlikte faşist diktatörlük ele geçirdiği bu taktik üstünlükle "zafer" çıtıkları atmaya devam ediyor. Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi önderliğinin tarihsel yanılığınan yararlanılarak elde edilen bu "zafer" in sahte bir zafer olduğu ilk şaşkınlık anından kısa bir süre sonra bütün sonuçlarıyla ortaya çıkmış durumdadır. Dünyanın dört bir yanında bulunan Kürtlerin ulusal önderliğine sahip çıkması ve ezilen halkların emperyalist komploya karşı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yanında saf tutmasıyla, bu sahte zafer faşist diktatörlük için kaçınılmaz sonu şimdiden açığa çıkarmış durumdadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve ezilen halklar açısından acı ve ağır bir ders niteliğinde olsa da devrimin kendi mantığını konuşması gerektiği gerçeği tüm açıklığıyla netleşmiş durumdadır.

Özel savaş iradesinin emperyalist başkentlerde kırılmayacağı gerçeği bir kez daha başta Ortadoğu halkları olmak üzere ezilen dünya halklarına kulakları sağır ve gözleri kör edercesine kendisini çıplak bir şekilde ortaya koymuştur. Nitekim PKK önderliğinin emperyalist ülkeleri kast ederek "artık hiç kimseden özgürlük dilemeyeceğiz" şeklindeki açıklaması bu gerçeğin ifadesinden başka bir şey değildir. PKK'nın "Tarihi Roma Yürüyüşü" olarak adlandırdığı sürecin tarihi bir yanlışlığı olduğu gerçeğin bir yanını oluştururken, "Roma Yürüyüşü"nden sonra PKK'nın "nitelik olarak KDP, YNK ve FKÖ'den bir farkı kalmamıştır" yönü tespitlerde bu tarihi yanlışlığın diğer yanını oluşturmaktadır. Açık ki, ne Roma yürüyüşü Kürtleri devletleştirmiştir, ne de bu yanlış politika sonucu girilen reformist eğilim PKK'nın niteliğini değiştirmiştir. Her iki bakış açısının yanlışlığı ve zayıflığı noktasındaki eleştirilerimizi saklı tutmak kaydıyla girilen sürecin ağır sorumlulukları üzerinde kafa yorup sürecin niteliğine uygun sağlam bir duruş ve pratik yönelim içine girmek her zamankinden çok daha büyük bir önem arz etmektedir.

Açık ki, faşist diktatörlük elde ettiği taktik üstünlüğü sonuna kadar sürdürmek için psikolojik savaşa her zamankinden daha çok bir misyon biçmiştir. Başta gerilla alanları olmak üzere bu-

tün devrimci dinamikler sınır tanımaz bir devlet terörüyle dövülmekte ve en küçük başarıda "işte özlediğimiz devlet" naralarıyla kitleler sindirilmeye çalışılmaktadır. Batman'daki devrimci fedai eylemi ve Çankırı'daki devrimci adalet eylemiyle korkudan nutku tutulan hakim sınıfların "zaferlerinin" ne kadar boş bir "zafer" olduğunu görmek için kör olmak gerekir. PKK Genel Başkanı'nın esir edilmesiyle Kürt sorununun ortadan kalkacağı propaganda-sına hız veren faşist diktatörlüğün Başbakanı Bülent ECEVİT'in düzenlediği "Kürtlerle kucaklaşma" kampanyasının tam bir fiyasko ile sonuçlanması kara kara düşüncelerine yetmiştir. Şaşkın bakışlarla seçim otobüsünden inme cesareti dahi gösteremeyen faşist Ecevit, Ankara dönüşünde halka ve devrimcilere tehdit savurmakla yetinmek zorunda kalmıştır.

Bölge halklarının toplumsal ve ulusal mücadelelerine karşı koç başı olarak kullanılan faşist Türk devletinin, PKK ve önderliği nezdinde bütün anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist odakları temizleme rolü tamamen ABD emperyalizminin işlemidir. Ön Asya, Kafkaslar ve Ortadoğu'ya rakipsiz hakim olmanın kapsamında geliştirilen bu karşı-devrimci saldırının püskürtülmesi, günün temel görevidir. Kuşku yok ki bu görev, dayatılan haksız savaşın devrimci bir savaşla karşılanmasını zorunlu kılmaktadır. Bundandır ki her zamankinden birkaç misli daha silahlı savaşında ısrarı dayatmaktadır.

Açık ki, hakim sınıfların yüzyılın zaferi olarak nitelendirdiği PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN'ın tutsak edilmesinden sonra gerek ulusal, gerekse toplumsal kurtuluş devrimi kendi mantığı ve diliyle konuştuğunda faşist diktatörlük uzun vadede kaybedeceği gerçeğini daha iyi anlamış durumdadır. Şehir varoşlarının tutuşturulması, Kürt kentlerinde Serhıdan hareketlerinin uzun bir aradan sonra gündemleşmesi, Karadeniz den Irak Kürdistanı'na kadar geniş bir coğrafyada ulusal ve sınıfsal gerilla güçlerinin giderek artan saldırıları ve Avrupa'da din, dil, ırk ayrımı yapılmaksızın bütün ezilenlerin tek yürek faşist diktatörlüğe ve emperyalizme meydan okuması gerçeği hangi hattan yürünmesi gerektiğini netleştirmiş durumdadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde geçici bir büküntü olan Abdullah ÖCALAN'ın tutsak edilmesi bu gerçeği değiştirmez. Hele re-

formist çevrelerin "Gerilla savaşının varacağı nokta burasıdır" vb. kehanetlerine bir temel teşkil etmeyeceği gibi, her derdin çaresini seçim ve parlamento aramalarını da haklı kılmaz. Gerilla savaşının bitimini "ülkenin demokratikleşmesinin" şartı olarak gören bu çevrelerin beklentilerinin ham bir hayal olduğu çok geçmeden görülecektir. Sıradan insanların küçümsenmeyecek bir bölümünün seçim maskaralığından ve parlamento ahırından umudunu kestiği bu süreçte, "devrimcilik ve sınıf" adına hata seçim maskaralığına ve parlamento ahırına mahkum olan anlayış ve çağınlarının mevcut realite ile bağdaşır bir yanının olmadığı her geçen gün daha iyi anlaşıl-makta ve anlaşılmaktadır. Devrimin mantığını ve dilini konuşmak yerine seçime, "referandum" veya "Kürt iradesinin tescil edilmesi" misyonunu bi-

cı ve düzen içi yönelimlerinden uzak durarak bağımsız politik hattımızdan ve pratiğimizden taviz vermeden devrimimizin mantığı ve diliyle konuşmaya devam edeceğiz. Bir yandan zayıflıklarımız ve yetmezliklerimizin üzerine ısrarla giderken, diğer yandan Kürt ulusuna dayatılan teslimiyetin ve yokoluşun karşısına bedenlerimizi siper etmekten çekinmeyeceğiz.

Bölge halklarının toplumsal ve ulusal mücadelelerine karşı koç başı olarak kullanılan faşist Türk devletinin, PKK ve önderliği nezdinde bütün anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist odakları temizleme rolü tamamen ABD emperyalizminin işlemidir. Ön Asya, Kafkaslar ve Ortadoğu'ya rakipsiz hakim olmanın kapsamında geliştirilen bu karşı-devrimci saldırının püskürtülmesi, günün temel görevidir. Kuşku yok ki bu görev, dayatılan haksız savaşın devrimci bir savaşla karşılanmasını zorunlu kılmaktadır. Bundandır ki her zamankinden birkaç misli daha silahlı savaşında ısrarı dayatmaktadır.

Faşizmin körüklemeye çalıştığı şovenizmin dalgası, Kürtlerin parayla satın alınıp asimile edilmeye çalışılması gibi politikalar savaşında ısrar eden güçleri geçici olarak daraltabilir. Nicelik olarak bir daralma sürecinin yaşama tehlikesi olsada, bu, Maoist halk savaş stratejisinde gösterilecek ısrarla kısa sürede bertaraf edilebilir. Saldırının sadece Kürt ulusu ve önderliğine yönelik olduğu temel yanlışlığına düşmeden, tamamen bölge halklarına ve ezilen dünyaya yönelik olduğu bilinciyle karşı saldırıyı örgütlemekten bir an dahi geri durmamalıyız.

Hakim sınıfların önümüzdeki seçim maskaralığına yüklediği "Siyasi istikrarı pekiştirme" misyonunu bilinçle boşa çıkartmak herkesten önce komünistlerin görevidir. Bu bilinçle, bir yandan Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle devrimin mantığı ve diliyle konuşma ekseninde birlikte yürürken, bir yandan da seçim maskaralığına karşı birleşebileceğimiz tüm güçlerle seçimleri aktif bir şekilde boykot etmeli ve ezilen halklarla egemen-sömürücü sınıflar arasındaki güvensizliği daha da derinleştirmeliyiz. Bu amaçla, tıpkı BDGP deneyiminde olduğu gibi yönelim olarak ortaklaştığımız devrimci parti ve örgütlerle devrimci eylem birliği temelinde seçimleri aktif boykot etmeliyiz! Kurtuluş Halk Savaşında şiarını yükseltmeliyiz!.. ●

çen kimi küçük-burjuva hareketlerin bile son günlerde "aktif boykot" çağrıları yapması dikkate değer bir gelişmedir. Marksist-Leninist-Maoist'lerin "aktif boykot" taktiğini "dogmatiklik"le damgalayanların geldikleri nokta ne yazık ki "dogmatiklik" olmuştur.

Son birkaç yıllık sürecin gösterdiği gibi "buz kırılmış, yol görünmüştür." Hangi hattan yürüneceği güneş kadar parlaktır. Acı ve ağır bedeller pahasına da olsa komünist önder İbrahim KAYPAK-KAYA'nın '72 manifestosu bir kez daha yakıcılığını tüm yönleriyle dayatmış durumdadır. Kürt Ulusal Hareketi'nin, devrimin mantığını ve dilini konuştuğu her alanda birlikte yürüme politika ve pratiğinden şaşmayacak ve tersi yönelimlerin üzerine tereddütsüz bir şekilde gitmeye devam edeceğiz. Gerek Kürt Ulusal Hareketi'nin, gerekse kimi küçük-burjuva yapıların geri çeki-

Süleyman Yeter'in katili işkenceci devlettir

Halkın Günlüğü/İstanbul: Türk devletinin işkenceciliği defalarca kanıtlanmasına, meydana gelen ölümlerden (katliamlardan) sonra yapılan komik, tutarsız ve basit açıklamalara, ölenlerin işkenceye katledildikleri sabitlenmesine rağmen devletin işkenceleri ve sonucu olarak da katliamları devam ediyor. Defalarca belirtildiği halde bir kez daha vurguluyoruz ki işkence olayı münferit, bazı kişilerin yaptığı sıradan bir olgu değil, devletin resmi politikasıdır. Sistemli işkenceler için, katil işkencecileri özel olarak ABD vb. ülkelere göndererek eğiten, işkence araçlarını temin eden ve açılan uluslararası fuarlara yeni geliştirilmiş araç ve yöntemleri almak için uzmanlarını gönderen devletin kendisidir.

Evet işkence devletin resmi politikasıdır. Geçmişinden beri Türk devletinin hiç arı vermediği, kendi beka için kullandığı ve varlığını sürdürdüğü sürece kullanacağı insanlık dışı, aşağılık bir uygulamadır işkence. Bu ülkede gözetilene alınıp, muhalif olan herkese "işkence gördün mü?" sorusunu sormak, işkence ölümlerinin sayısının hatırlanamadığı günümüzde abes olur. Ancak, "işkence görmeyen var mı?" sorusu sorulabilir ki bunun yanıtı da hayırdır.

30 yıllık bir geçmişe baktığımızda, toplumsal muhalefetin öncülerinden yüzlerce gözetilme katledildi. İbrahim Kaypakkaya, Hasan Hakkı Erdoğan, Süleyman Cihan, Sinan Demirbaş bunlardan birkaçı iken, Hasan Ocak, Metin Göktepe, Ferhat Tepe ise yakın tarihte ki örnekleridir. 5 Mart Cuma günü gözetilme alındıktan sonra yaklaşık 30 saat içinde katledilen Süleyman Yeter ise şu anda en son örnektir. Ki bu satırları yazarken Gazî Katliamı'nda şehit düşenleri anmak için etkinliklere katılanlardan 600'ü aşkın kişi yine işkence tezgahlarından geçirilmek üzere gözetilme idi. Bunlardan birilerinin öldürüldüğünün haberini almak her an mümkündür.

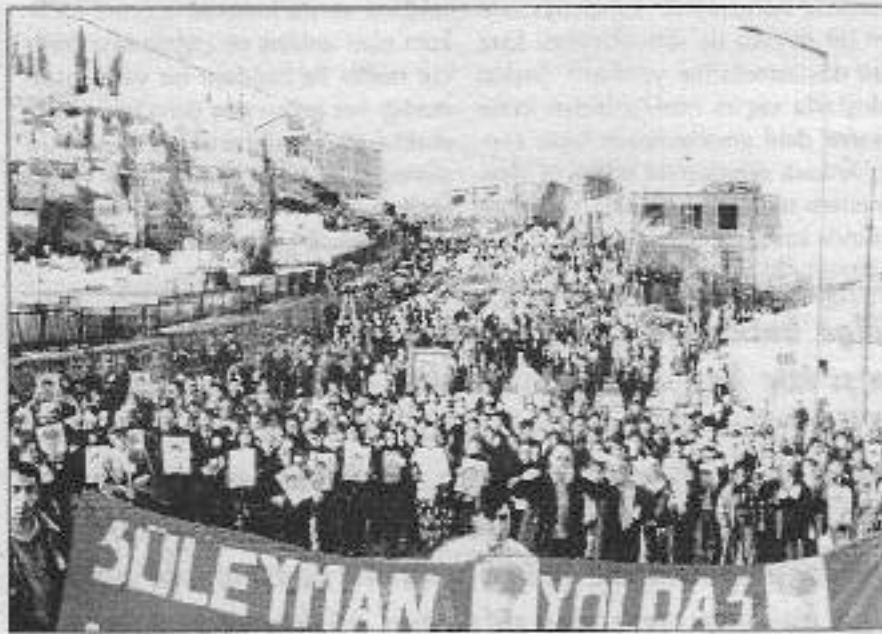
Katledilenlerle ilgili devletin yaptığı açıklamalar ise resmen halkı bir hiç yerine

koyan niteliktedir. Kimileri, devlete göre; ya düşüp ölmüşlerdir, kendi kendilerine işkence yapmışlardır, kafalarını duvara vurmuşlardır, ya da kaçmaya çalışırken ayağı sekip düşmüşlerdir şeklindeki açıklamalara kendileri inanmadıkları gibi, halk da bu tür açıklamaları artık dikkate bile almıyor.

Buna rağmen Süleyman Yeter'in katledilmesini kalp krizine bağlayan devlet, acaba daha sonra nasıl senaryolar uyduracak. Çünkü Yeter'in vücudundaki darp izleri, kızarıklıklar ve henüz kabuk bağlamamış yara izleri, işkencenin sabit olduğunu gösteriyor. Otopsi raporuna bile gerek yoktur. Zaten otopsi raporları, bilimsellik adına hep işkencecileri aklayacak

kanlarda, birçok kurumda bulunanların yanısıra, Dayanışma Gazetesi'nde 4 kişiyle birlikte gözetilme alınan Linter İş Sendikası Merkez Eğitim Uzmanı Süleyman Yeter, 7 Mart pazar sabahı saat 07:30 sıralarında, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi Tim 4 polisleri tarafından katledildi.

Yeter'in katledilmesinin nedenlerinden birkaçını genel olarak şöyle sıralayabiliriz. Devletin, işçi sınıfına karşı sürdürdüğü saldırıların parçası olarak, bir işçi sınıfı öncüsü olan Yeter şahsında öne çıkanlara, haklarını savunana gözdağı vermek, böylece toplumsal muhalefeti sindirmek ve yok etmektir. Bu da sömürücü hakim sınıfların saltanatlarının devamı içindir.

şekilde hazırlanır. İnsanlık erdemlerini taşıyan ve doğru rapor hazırlayanlar ise örgüt üyesi, destekçisi olurlar ve cezaevinde kendileri bile maruz kaldıkları işkencelerin belgelenmesi için bir rapor alamazlar.

SÜLEYMAN YETER NİÇİN KATLEDİLDİ?

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü özine uygun bir şekilde '98 yılında kutlayan devrimcilerin, bu yılki kutlamalara katılmalarını engellemek için 5 Mart Cuma günü polis tarafından yapılan bas-

Süleyman Yeter, 22 Şubat 1997 tarihinde gözetilme alındığında arkadaşlarıyla birlikte, yine yoğun işkencelere maruz kalmış ve işkenceciler hakkında suç duyurusunda bulunmuştu. Dava hala devam ederken, Yeter bir sonraki duruşmada işkenceci katilleri teşhis edecekti. Teşhisin yapılmasını engellemek ve Süleyman Yeter'den intikam almak için işkenceciler Yeter'i katlettiler.

Başka bir noktadan bakıldığında Yeter'in

katledilmesi, devletin bütün saldırılara, katliamlara vb. saldırılara rağmen sindiremediği, yıldıramadığı komünistler ve devrimciler karşısındaki acizliğini, çaresizliğini ve zavallılığını gösteriyor.

SÜLEYMAN YETER TOPRAĞA VERİLDİ

İşkenceyle katledilen Süleyman Yeter'in naaşı, 10 Mart Çarşamba günü, Adli Tıp Kurumu'ndan ailesi ve avukatları tarafından alınarak, mücadele arkadaşlarının ve dostlarının katılımı ile Alibeyköy Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Cenaze törenine; birçok demokratik kurum-kuruluş, sosyalist basın, sendika yöneticileri ve üyelerinden oluşan 2000'den fazla kişi katıldı. Alibeyköy Cem Evi önünde arkadaşları tarafından, Yeter'in mücadelesi anlatılırken eşi Ayşe Yeter, "Süleyman'ın en güzel örnek alınabileceği yanı, mücadelede hiç kesinti vermeden, hiç ödün vermeden işkencehanelerde başı dikti her zaman. Ve onun için katletti bu faşist devlet. Elbette bunun sorumlularından hesap sormasını bileceğiz. İşçi sınıfının yigit önderi olan Süleyman için, bütün şehitler için işçi sınıfı örgütleyeceğiz. Ve bugünkü faşist devlete ve bugünkü katliamlara cevabı örgütlü bir şekilde vereceğiz. O'nun hesabı sadece mahkeme kapılarında kalmayacaktır" dedi.

Konuşmalardan sonra saat 14:00'de Yeter'in ailesi ve yakın dostlarının arkasından kitle düzenli kortejler oluşturarak Alibeyköy Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti. Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı yürüyüşte kitle sık sık; "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Anayız, haklıyız, güçlüyüz, kazanacağız", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Süleyman yoldaş ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını attı.

Sloganlarla mezarlığa gelen kitle, Yeteri Avusturya İşçi Marşı eşliğinde toprağa vererek dağıldı.

Haber Merkezi: Emperyalizmin Ortadoğu'daki yeni düzenlenmesinin bir ayağını oluşturan Türk hakim sınıflarının amansız baskılarına karşı yükselen devrimci muhalefetin ülkenin dört bir yanına yayılması (ki bu adımlardan biri de Karadeniz'dir) faşizmi daha da azgınlaştırması ve paniğe düşürmüştür.

Her harekete geçişinde devrimci mücadelenin çelik iradesi ve direnişleriyle karşılaşan faşist devlet çareyi; özellikle gerilla mücadelesinin yoğun olduğu bölgelerde ormanları, köyleri yakmakta, halkı göçe zorlamakta, baskı ve zulümlerini daha da arttırmakta buldu.

Karadeniz'de yükselen devrimci ateşi söndürmek için faşist devlet halka baskı uygulamak ve onun bağrından doğan, düzene baş-

Çankırı Valisi'ne bombalı saldırı

kaldırısı olan devrimcileri, komünistleri katletmek, halkı sindirmek ve gerillalara destek vermesini engellemek amacıyla azgın katillerini işkencecilerini (vali, emniyet müd. komutanlarını) vs. bölgede konumlandırdı. Faşist devletin en salık usafı olan bu zatlar işbaşına gelir gelmez mesleklerini fazlasıyla içti etmişlerdi.

Çankırı Valisi Ayhan Çevik, Tokat'taki görevi süresince bu katliam, halkı göçe zorlama ve yoksul Tokat köylüsüne yönelik her türlü baskının (yayla yasağı, tohumların öldürülmesi vs.) birinci dereceden planlayıcısı ve uygulayıcısı oldu.

Bundan dolayı Vali Ayhan Çevik, devrimci ve komünistler tarafından hedef seçildi. Çankırı Valiliği görevini sürdürmekte olan Ayhan Çevik'e TKP/ML-TİKKO militanları tarafından, 5 Mart Cuma günü bombalı bir saldırı düzenlendi. Boş bir aranın içine yerleştirilen bombanın uzaktan kumandayla patlatılması sonucu Vali Ayhan Çevik ağır şekilde yaralanırken koruması ve 3 vatandaş öldü.

Eylemden hemen sonra polis operasyonları düzenleyerek, eylemle ilişkili ve şüpheli oldukları gerekçesiyle Çankırı Meslek Yüksek Okulu'nda öğrenim gören bir grup öğrenciyi ve çok sayıda insanı gözetilme aldı.

Gözetilme alınanlardan Kemal Ertürk ve Lale Açı ile saldırı sırasında kullandığı ildia edilen arabanın sahibi Bülent Ertürk işkenceci sorgulardan geçirilmek üzere Ankara DAİ'ye gönderildiler. 13 Mart Cumartesi günü çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak Ankara Ulucanlar Cezaevi'ne konuldular.

Ayrıca polis, Polatlı'da TKP/ML-TİKKO'nun hücre evi olduğu gerekçesiyle bir eve baskın düzenledi. Evin boş olması polisin katliam yapma operasyonunu boşa çıkardı.

Öte yandan 7 Mart Pazar günü, Tokat'ın Çöreböyük ilçesi yakınlarında devletin kolluk güçleri ile TKP/ML-TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışma sonucu Kemal Tutuş (Polat), Münire Sağdıç (Meral) ve Ayfer Çelep (Emine) şehit düştüler.

Gazi katliamının 4. yıldönümünde devlet terörü

Halkın Günlüğü/İstanbul: Bundan 4 sene önce '95 yılının 12 Mart akşamı devrimci potansiyelin yüksek olduğu Gazi Mahallesi'nde, bizzat devlet tarafından in-ce elenip, sık dokunulan bir oyun sahne lenmek istendi.

Kiralık katillerin bir kahvehane ve pasta neyi taraması sonucu **Halil Kaya** isimli Alevi dedesi ölürken, saldırıyı protesto edenlere polislin ateş açması sonucu 16 kişi yaşamını yitirmiş, onlarca kişi de çeşitli yerlerinden yaralanmıştı. Bu provakasyonla halkları birbirine düşürmeyi planlayan devletin oyunu tam anlamıyla tersine dönmüş, halk devrimcilerin öncülüğünde ana hedef olan Gazi Karakolu'na doğru yürüyüşe geçerek esas suçluyu tespit etmişti.

Gazi Mahallesi'ndeki katliam birçok yerde olduğu gibi yoğun olarak Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde de protesto edildi. Burada ki protesto gösterilerinde de halkın üzeri ne ateş açan kolluk güçleri, 5 yiğit insanı katletmişti.

Aradan geçen 4 yıllık süreç boyunca katliaman her yıldönümünde birer tek yürek halinde Gazi Mahallesi'nde biraraya gelecek militan duruşun en güzel örneğini veriyordu.

Fakat katliamın 4. yıldönümünde yapılacak olan protesto eylemleri "devlet" in estirdiği terör sonucu cılız bir şekilde gerçekleştirildi.

10 Mart'tan itibaren özellikle emekçi sınıflarda bulunan kültür merkezlerini, devrimci basın kuruluşlarını basan kolluk güçleri yüzlerce insanı gözaltına alarak Gazi'de yapılacak eylemi engellemeyi hedefliyordu. 11 Mart Perşembe akşamı saat 18:00'den sonra Gazi Mahallesi, Alibeyköy ve Okmeydanı'nda giriş ve çıkışları

tutan ve "şüpheli" kişileri gözaltına alan kolluk güçleri, 12 Mart Cuma günü 12 Eylül AFC'sini aratmayacak bir şekilde terör estirerek adeta abluka altına aldığı Gazi Mahallesi, Alibeyköy, Okmeydanı ve Ümraniye'de tüm güçlerini teyakkuza geçirecek ne kadar "güçlü" olduğunu göstermeye çalışıyordu. Sınırlarda estirilen terörle aralarında gazetemiz muhabiri **Özlem**

Akkin, Grup Munzar üyelerinden, **Zeynep Hayır**, Dursun Güngör, **Özkan Kaygusuz**, Ergün Elebaş, çeşitli devrimci basın mensupları ve müzik gruplarının üyelerinin de bulunduğu 600'ün üzerinde insan gözaltına alınarak TMS başta olmak üzere çeşitli karakollara götürüldü.

Alınan onca önleme rağmen ilk eylem Alibeyköy Cemevi'nde gerçekleşti. Cem

Evi'nde biraraya gelen yaklaşık 200 kişi, "Gazi faşizme mezar olacak", "Gazi şehitleri ölümsüzdür", "Halkımız burada, katiller nerede" vb. sloganları atarak bir basın açıklaması yapmak istedi. Kitlenin etrafını çeviren kolluk güçlerinin basın açıklamasını engellemesi üzerine kitle tüm devrimci şehitleri anısına 1 dakika kalık saygı duruşu yaparak dağıldı.

Gazi Mahallesi'nde de tüm engellemelere, baskılara ve tehditlere rağmen Cem Evi önünde biraraya gelen yaklaşık 500 kişi, katliamın ilk gerçekleştirildiği yer olan Doğu Kırzaathanesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Kitlenin etrafına adeta duvar ören kolluk güçlerinin yürüyüşe izin vermek istememelerine kitle tepki gösterince yürüyüş polis nezaretinde gerçekleştirildi. Yürüyüş esnasında yaşamalarını yitirenlerin fotoğraflarını taşıyan kitle, ellerindeki karantilleri kırzaathanenin önüne bıraktı. Burada Gazi Şehitlerini Anma Komitesi adına **Hüseyin Polat** tarafından bir açıklama yapıldı. Açıklamada yürütülen mücadelenin, katiller yargılanıp cezalandırıluncaya kadar sürdürüleceği belirtildi.

Açıklama sonrasında kitle, "Gazi şehitleri onurumuzdur", "Anaların öfkesi katilleri bogacak", "Kahrolsun MIT, CIA, Kontrgerilla" sloganlarını atarak mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Bu arada ara sokaklardan kitleye katılmak isteyenlere müdahale eden kolluk güçleri, "Baskılar bizleri yıldıramaz" sloganı ile protesto edildi. Yürüyüşün ardından mezarlığa gelen kitle Hasan Ocak'ın mezarı başında bir anma yaparak dağıldı.

Gözaltına alınan muhabirimiz, Grup Munzar üyeleri, çeşitli devrimci basın mahabirleri ve grup üyeleri ertesi gün serbest bırakılırken, 13 kişi asker kaçağı oldukları gerekçesiyle Emniyette tutulmaktadır. ●

İşte diktatörlüğün hukuku; Yargıtay katilleri aklamaya çalışıyor

Haber Merkezi: Protesto amacıyla kepenk kapattığı gerekçesiyle gözaltına alınıp işkenceyle katledilen **Ali Rıza Aydoğan**'ın katilleri aklamaya çalışıyor. 1991 yılında meydana gelen olaydan 8 yıl sonra 2 işkencecinin mahkum olduğu dava Yargıtay tarafından bozıldı.

Polislerin işkence yaptığını kabul eden Yargıtay 1. Ceza Dairesi ölümün işkence sonucu olmadığını iddia ederek, aradan geçen 8 yılın gözönüne alınarak davanın düşürülmesini istedi. Bozma kararından sonra Beyoğlu 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yeniden görüldüğü dava ileri bir tarihte ertelendi.

13 Ocak 1991 tarihinde Beyoğlu Emniyet

Amirliği'nce gözaltına alınan Aydoğan, görüldüğü ağır işkence sonucu yaşamını yitirdi. Aydoğan'ı katleden işkenceciler olaya intihar süsü vermeye çalıştılar. Alifesi ve avukatlarının ısrarlı takipleri sonucu açılan dava gerçeği ortaya çıkardı.

Tanık ifadeleri ve Adli Tıp Kurumu'ndan gelen rapor olayın intihar olmadığını gözler önüne serdi. Tüm bu gelişmeler üzerine **Seydi Yapıcı**, **Recep Uçar**, **Ramazan Kılıç**, **Feyzullah Ardic**, **Hüseyin Yılmaz** ve **Mustafa Şahinoğlu** adlı işkenceciler hakkında Beyoğlu 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı. Mahkeme, 8 yıl süren dava sonucunda katillerden sadece Seydi Yapıcı ve Recep Uçar'a "kastın aşılması sureti ile

adam öldürme" suçundan 5 yıl 6'şar ay hapis cezası verirken, diğer işkencecileri beraat ettirmişti.

Mahkeme ayrıca 2 işkenceciyi ömürboyu memurluktan men etmişti.

Yerel mahkemenin kararını görülen Yargıtay 1. Ceza Dairesi sanıkların açılan davadan beraatlerini ve sadece "işkence yapmak" iddiasıyla yargılanmalarını talep etti.

Yargıtay'ın bozma kararı üzerine 9 Mart Salı günü, Beyoğlu 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada tarafların görüşleri soruldu. Müdahil avukatları **Metin Narin** ve **Basri Akyüz** mahkemenin kararında direnmesini talep ederken, işkencecilerin avukatı **İlhami Yelekc** Yargıtay'ın kara-

rına uyulmasını istedi. Talepleri dinleyen mahkeme heyeti sanık polislerin karar hakkında diyeceklerinin sorulması için duruşmayı ileri bir tarihte erteledi.

Konuyla ilgili yazılı bir açıklama yapan Avukat **Metin Narin**, Yargıtay'ın kararının işkenceci ve infazcılar cesaretlendirdiğini vurguladı. Açıklamada; "Polisleri açılan ve yıllarca süruncemede bırakılan bu tür davaların sonunda polisler beraat ettirililmektedir" diyen Narin, sendikacı **Süleyman Yeter**'in 7 Mart günü işkencede katledildiği de dikkat çekerek "Bağımız olduğu söylenen yargıtayın verdiği bu tür cesaret verici kararlar sonucunda yeni katliam ve infazlar yaşanıyor" dedi. ●

Yasağa rağmen 8 Mart alanlarda kutlandı

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın ABD, İsrail ve diğer emperyalist ülkelerin hazırladığı komplo sonucu Türkiye'ye verilmesinin ardından ülkede 12 Eylül'e aratmayacak bir terör estirilmeğe; demokratik kurum-kuruluşlar basılarak binlerce insan gözetim altına alındı, sokak ortalarında, işkencehanelerde insanlar katledilmektedir.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü tüm dünyada ilerici, demokrat, devrimci ve yurtseverler tarafından kutlanırken, Türkiye'de ise çeşitli baskı ve entrikalara rağmen birçok il ve ilçede kitlesel basın açıklamaları miting vb. eylemlerle kutlandı.

İSTANBUL'DA YASAKLAMAYA ALTERNATİF KUTLAMA

İstanbul'da Özgürlük Örgütü Güçte Kadın Platformu'nun Zeytinburcu Kazlıçeşme'de yapmak istediği 8 Mart mitingi, polis tarafından "güvenlik" gerekçesiyle yasaklandı. Bunun üzerine platform bileşenleri eylemlerini Okmeydanı Dikilitaş Parkı önünde yapacaklarını açıkladılar. Platformun kutlamaları 7 Mart Pazar günü, Dikilitaş Parkı önünde saat 13.00'de coşkulu bir şekilde yapıldı.

Dikilitaş Parkı önünde Alinteci, Kadın Platformu, EHB, P. Devrimci Duruş, Yeni Demokratik Kadın, İKM, DHP, Dev-Kad pankartlarıyla biraraya gelen yaklaşık 500 kişilik grup Dünya ve Türkiye devrim şifheleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulundu.

Kitle, önce iza verilmesine rağmen, kutlamaların yasaklanmasını protesto eden metni okuluktan sonra, sık sık attığı, "Kadın erkek elele demokratik devrime", "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son" vb. sloganlar ile ara sokaklara doğru yürüyüşe geçerek dağıldı.

DERİ İŞÇİLERİ DİRENİŞ ALANLARINDA KUTLADI

Tuzla Deri-İş Şubesi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü yıllardan beri direnişte olan kadın direnişçileri ile birlikte kutladı. 8 Mart Pazartesi günü, saat 14.00'de Traktörler Duragında biraraya gelen kadın ve erkek işçiler attıkları, "Kadın erkek elele, örgütü mücadeleye", "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtul-

maz" şeklindeki sloganlar ile yıllardan beri, erkeklere nazaran çok ağır sömürü ve baskı altında bulunduklarını, bu durumdan kurtulmanın ancak örgütlü bir güçle olacağını ve bu örgütlü güçte kadınlara en ön saftarda olmaları gerektiğinin mesajını verdiler.

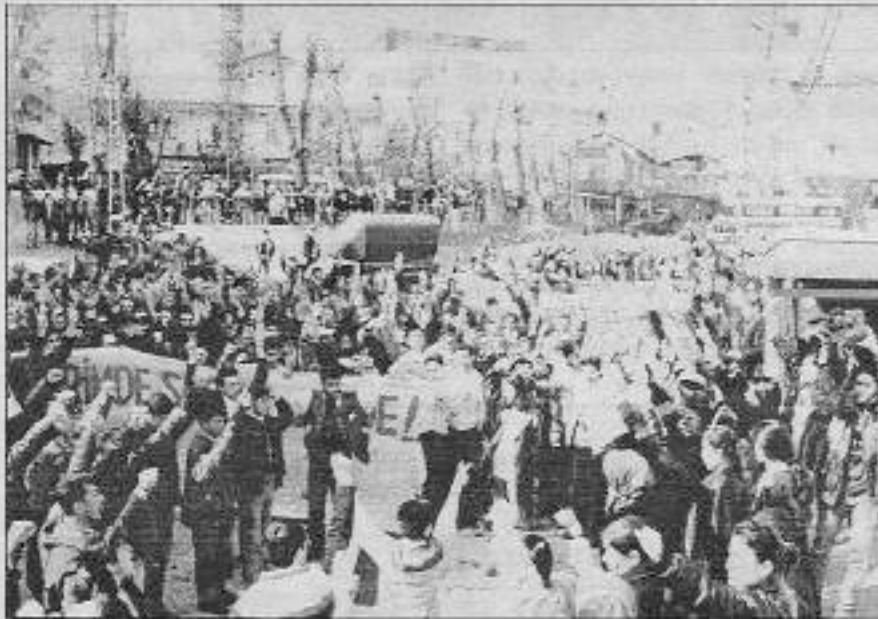
Davul zurna eşliğinde halaylar çeken kitleye, günün anlam ve önemini içeren metni Tuzla Deri-İş Şube Başkanı **Cemal Taşkın** okudu. Metnin okunmasının ardından Deri-İş Folklor Ekibi ve Tiyatro Grubu gösteriler sunarak, şifhler okudu.

Etkinlik sürerken Tuzla Jandarma Alay Komutanlığı'na bağlı askerlerin kitle etrafında oluşturduğu ablaka sistemin kadın ile erkeğin birlikte örgütlü bir güç meydana getirmesini

alındı.

Alanda atılmak istenen "Yaşasın halkların kardeşliği", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Süleyman Yeter ölümsüzdür" sloganları kürsü ve bazı gruplarca (ODP) bastırılmaya çalışıldı. Bütün bu engellemelere rağmen atılan sloganlar alanda yankılandı. Eylem sırasında bir basın açıklaması okuyan KESK üyesi **Julide Aslan**, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihine değinerek, kadınlar üzerinde uygulanan çeşitli baskı biçimlerini dile getirdi. Basın açıklamasının ardından kitle sessizce dağıldı.

KADİFEKALE'DE POLİS TERÖRÜ

den ne kadar korktuğunu fanyıyordu.

İZMİR: İzmir Demokrasi Platformunun 8 Mart günü saat 17.30'da düzenlediği Dünya Emekçi Kadınlar Günü anmasına yaklaşık 500 kişi katıldı.

Sümerbank önünde toplanan kitle, "Hergün 8 Mart, hergün mücadele" İzmir Demokrasi Platformu imzalı pankartı açarak Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca, "Yaşasın 8 Mart, yaşasın mücadele", "Tevcihüze hayır, bedenimiz bizimdir", "Özgür kadın, özgür halk", "Sınıfsal sömürüye son", "Cinsel sömürüye son" vb. sloganları atan kitle, yoğun güvenlik önlemleri altında Konak Meydanı'na tek tek aranzarak

HADEP'in 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü anmak için Kadifekale'de düzenlemek istediği etkinlik polislin yoğun baskısıyla engellendi.

Eylemin yapılacağı 7 Mart Pazar günü, adeta Kadifekale'yi işgal eden polis, gürdüğü esmer tenlileri gözaltına aldı. Aralarında HADEP yöneticilerinin de bulunduğu 300'den fazla kişi Bozyak'a TMS'ye götürüldü.

MALATYA'DA COŞKULU KUTLAMA

6 Mart Cumartesi günü Milli Egemenlik Kavşağı'nda Demokratik Kadın Platformu'nun düzenlediği mitinge KESK, HADEP, ÖDP, EMEP ve EHB katıldı. Mitinge katılan Halkın Günlüğü ve Politikada Atılım Gazetesi okurları HA-

DEP kortejıyla birlikte yürüyerek devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergilediler. HADEP korteji kitleselliği, coşkusu ve attığı sloganlarla mitinge canlılık kazandırırken, kitle daha sonra davul zurna eşliğinde halaylar çektii. Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı mitinge sık sık, "Yaşasın 8 Mart", "Ulusal, cinsel, sınıfsal sömürüye son", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı.

Bir başka etkinlik de 8 Mart Pazartesi günü Melekoğulları Dugün Salonu'nda yapıldı. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı etkinlik günün anlamını belirten açıklamalar ve mesajların okunmasıyla devam etti. Yerel müzik gruplarının söylediği kavgı türkileriyle etkinlik sona erdi.

BURSA: Bursa Kadın Platformu 7 Mart Pazar günü saat 13.00'de Orhangazi Parkı'nda biraraya gelerek basın açıklaması yaptı. Halaylar çeken 100 kişilik grup, "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son", "Sendika, sigorta, sekiz saat işgücü" vb. sloganlar eşliğinde postameye kadar yürüdü. Kitle bildiri dağıttıktan sonra taleplerini içeren metni TBMM'ye fakslandı.

KOCAELİ: Kocaeli Kadın Platformu'nun yapmak istediği basın açıklamasına saldıran polis 18 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanların savcılık soruşturmasını izlemek isteyen 180 kişi de polis tarafından arabalara bindirilerek emniyete götürüldü.

BİLDİRİ DAĞITANLAR TUTUKLANDI

Zonguldak'ta 8 Mart günü düzenlenmek istenen miting için 5 Mart Cuma günü bildiri dağıtan 7 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar 7 Mart Pazar günü çıkarıldıkları mahkemeye "bölücülük propagandası yapıldığı" iddiasıyla tutuklandılar.

ULM: 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Almanya'nın ULM kentinde 6 Mart Cumartesi günü, 700 kişinin katıldığı bir yürüyüşle kutlandı.

ADHE, AGİP, YAJK, ATİK ve Alinteci okurlarınca ortaklaşa düzenlenen yürüyüşte sık sık "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Halkın Günlüğü okurlarının da pankart açarak katıldıkları yürüyüş devrimci dayanışmanın güzel bir örneği sergilenerek sonuçlandırıldı. ●

Haber Merkezi: İstanbul Gazi Mahallesi'nde 1995 yılında gerçekleştirilen katliamla ilgili davaya devam edildi. Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın 17. oturumundan da bir sonuç çıkmadı. 20 polisin yargılandığı davanın tutuklu kalan tek sanığı olan **Adem Albayrak**'ın tutukluluk halinin devamına karar veren mahkeme, duruşmayı 9 Nisan'a erteledi.

5 Mart Cuma günü, görülen duruşmaya tutuklu sanık Adem Albayrak, avukatı ve müdahil avukatlar katıldılar. Mahkeme Başkanı Kaya Güleç,

Gazi davasında gelişme yok

Eyüp Ağır Ceza Mahkemesi'ne keşif yapılması için yazı yazıldığını açıklarken, delil durumunda olan mermi çekirdeklerinin bulunamadığı öğrenildi.

Katliamda yaşamını yitiren **Fadime Bingöl** ve **Sezgin Engin**'in vücutlarından otopsi sonucu çıkarılıp Fatih Cumhuriyet Başsavcılığı'na teslim edilen mermi çekirdeklerinin nerede ve nasıl kaybolduğunu öğrenilemediği açıklandı.

Müdahil Av. **Remzi Kazmaz** deliller toplanmadan sanıkların tahliye edilmesinin suç olduğunu hatırlattı. Mermi çekirdeklerinin ve silahların kayıp olduğunu söyleyen Kazmaz, özel timci **İbrahim Şahin**'e açılan kayıp silah davasının kendi davalarıyla ilgili olabileceğini söyledi.

Daha önce tahliye edilen sanık polislerin tutuklanmasını isteyen Kazmaz, Adem Albayrak'ın tutukluluk halinin devamını ta-

lep etti.

Katil polislerin avukatı **İlhami Yelekcı** ise polislerin kendilerini korumak ve saldırıyı püskürtmek için ateş açtıklarını öne sürdü. Mermi çekirdeklerinin Adem Albayrak'ın silahından çıkmadığını öne süren Yelekcı, Albayrak'ın tahliye edilmesini istedi.

Albayrak'ın tutukluluk halinin devamına karar veren mahkeme heyeti, diğer sanıkların tutuklanması talebini ise reddetti. Duruşma eksiklerin giderilmesi, yazılan yazılara cevap beklenmesi için 9 Nisan 1999 tarihine ertelendi. ●

"Sessiz çığlık" Susturuluyor! İzin verme

Halkın Günlüğü/İstanbul: Cumartesi Anneleri'ne yönelik 15 Ağustos '98 tarihinde başlatılan saldırılarla yetinmeyen Türk devleti, artık anaların kitle örgütlerinde bile basın açıklaması yapmasını engelleyerek faşist yüzünü iyice sergilemeye başladı.

197. HAFTA: PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın uluslararası bir komplo sonucu CIA, MOSSAD ve Kenya Gizli Servisi tarafından Türkiye'ye teslim edilmesinden sonra bizzat devlet eliyle tezgahlanan provakatif saldırılar nedeniyle, 20 Şubat günü Galatasaray Eisesi önünde gerçekleştirilecek olan 197. Cumartesi eylemi İHD İstanbul Şubesi önünde yapıldı.

Saat 12:00'de çok yoğun polis ablukası altında başlayan eylemde İHD Kayıplara Karşı Komisyonu üyesi Nimet Tanrıku tarafından bir basın açıklaması okundu. Açıklamada oğullarının, kızlarının, eşlerinin, sevdiklerinin bir gün, bir beyaz araba ve eli telsizli adamlarla kaçırıldığı, sevdiklerini 20 yıl önce, 15 yıl önce veya geçen aylarda son kez gördükleri bir daha haber alamadıkları belirtilerek, uğraklarının tüm dünya tarafından duyulduğu, sadece Türk devleti tarafından duyulmadığı, gelişen süreç itibarıyla İHD önünde olduklarını ancak sonraki haftalarda yine saat 12:00'de Galatasaray'da olacağı belirtildi.

198. HAFTA: Cumartesi Anneleri 27 Şubat Cumartesi günü 198. eylem için süreci gözönüne alarak İHD İstanbul Şubesi önünde bir basın açıklaması yapmak istediler.

Basın açıklamasının yapılmasına yarım saat kala 60'a yakın sivil polis sokağı kuşatarak, herkesi aramaya başladı. Saat 12:00'de derneğin bulunduğu kapı tutularak Cumartesi Anneleri ve insan hakları savunucularının dernek önüne çıkmaları

yasadışı bir şekilde engellendi. Bina içerisinde mahsur kalan analara İstanbul Emriyet Müdür Yardımcısı Ercüment Yılmaz tarafından yapılan açıklamada, dışarı çıktıkları takdirde can güvenliklerini sağlayamayacakları, (sokakta bekleyen sivil polisleri belirterek) dışarıda ülkücü bir grubun beklediği, eğer bir şey olursa müdahale etmeyecekleri söylendi. Bunun üzerine Cu-

martesi Anneleri, böylesi bir faşist oyuna gelmemek için basın açıklamasını dernek içinde yapma kararı aldılar. Cumartesi Anneleri, polisin dışarıda ülkücülerin bulunduğunu öne sürerek "güvenliklerini sağlayamayacaklarını" belirtmesinin son derece korkunç bir olay olduğunu belirterek, bundan böyle hiçbir yerde can güvenliklerinin kalmadığını söylediler.

199. HAFTA: 6 Mart Cumartesi günü analar, engellenmeler ve süreci gözönüne alarak 199. haftada İHD'de basın açıklaması düzenlediler.

İHD İstanbul Şubesi'nde düzenlenen basın açıklamasında analar, oturmak, çiçek bırakma vb. derken artık kapının önüne çıkmanın bile yasak olduğunu belirttiler. Kayıpların akabetini sordukça her dakika yeni yeni yasaklarla karşılaştıklarını, açıklama yapmanın "suç" sayıldığını, gözaltında insan kaybetmenin ise "suç kapsamının dışına çıkarıldığını" belirterek bu engellemelerin artık AİHM'e taşındığını söylediler.

200. HAFTA: Galatasaray'a sokulmayan, demokratik kitle örgütlerinde basın açıklamaları engellenen Cumartesi Anneleri 200. haftada Okmeydanı'ndaki Kayıplar Ormanı'nda bir araya geldiler.

Okmeydanı ile Çağlayan yolu kavşağında bulunan ve Uluslararası Af Örgütü tarafından bütün dünyada gözaltında kaybedilenlerin anısını yaşatmak üzere oluşturulan Kayıplar Ormanı'na saat 12:00'de gelen kayıp yakınları, önce beraber getirdikleri sular ile dikilen fidanları suluyarak, diplerine karanfil bıraktılar. Ardından bir basın açıklaması yapmak istediler. Fakat "yüce" devletin "kahraman" güçleri ailelerin açılama yapmalarına izin vermemeyerek, **Emine Ocak, Hanım Tosun, Hasan Karakoç, Nimet Tanrıku, Filiz Koçali, Filiz Karakuş, Özlem Diler, Ali Ocak, Leman Yurtsever** ve Mehmet Demir'i gözaltına alarak Şişli Emniyet Amirliği'ne götürüldüler. Gözaltına alınanlar ifadeleri tamamlandıktan sonra akşam üzeri serbest bırakıldılar.

Polisin Kayıplar Ormanı'nda gerçekleştirdiği hiçbir dayanağı olmayan gözaltıları İHD İstanbul Şubesi yazılı bir açıklama yaparak kınadı ●

Tuzla deri işçisi saldırıları yanıtsız bırakmadı

Halkın Günlüğü/Kartal: Tuzla Organize Deri Sanayi'nde uzun zamandır devam eden Toplu İş Sözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sona erdi. 2 bin işçiyi kapsayan 100 işyeri için işverenler anlaşmazlık zaptı tutarken, deri işçileri 10 Mart günü yapıtları kitlesel eylemle sessiz kalınmaya çağırarak bir kez daha haykırdılar. Eylemde işçi sınıfının üzerinde estirilen terör kanırken, DISK Linter-İş Eğitim Uzmanı Süleyman Yeter'in gözaltında katedilmesi protesto edildi.

Uzun zamandan beri ücretsiz izin, işten atma, serbest bölge planları gibi saldırılarla karşı karşıya olan ve 20'yi aşkın işyerinde direniş çağrılarında direnen deri işçilerine yapılan saldırılar

bitmiyor. Mart ayında yapılması gereken Toplu İş Sözleşmesi (TİS) de patronların dayatmaları sonucu anlaşmazlıkla sonuçlandı. İşverenlerce anlaşma sağlanmaması üzerine anlaşmazlık zaptı tutuldu.

Uyşmazlık zaptının tutulması üzerine bu durumu protesto eden işçiler 10 Mart Çarşamba günü bir eylem gerçekleştirdiler. Deri sanayinde bulunan Traktörçüler durağında 12:30 aralarında biraraya gelen bin işçi pankartlar açarak yürüyüşe geçti.

Tuzla Deri-İş imzalı, "Yaşasın Tuzla direnişimiz", "Birlik-Mücadele-Zafer", "Gelecek ellerimizdedir" yazılı pankartlar açılırken; "Tuzla faşizme mezar olacak", "Genel grev, genel direniş", "Di-

rene direne kazanacağız", "Birlik-Mücadele-Zafer" vb. sloganlar atılarak MARDER Deri Fabrikası'na kadar yüründü. Tuzla Deri Sanayi Bölgesi'ne ilk kez polis geldiği gözlenirken, kolluk güçlerinin yoğun ablukası dikkat çekti.

Deri İşverenleri Sendikası Başkanı Hakkı Matras'a ait MARDER Deri Fabrikası önünde işçilere hitaben bir konuşma yapan Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi Başkanı Cemal Taşkın, işçi sınıfına karşı tirmandırılan saldırılara dikkat çekti. İşçi, emekçi ve sendikaları üzerinde devletin terör esirdiğini söyleyen Taşkın, Linter-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Süleyman Yeter'in polis tarafından işkence sonucu katledildiğini hatırlattı. Benzer saldırıların bilhassa Tuzla'da devam ettiğini söy-

leyen Taşkın, saldırıların yanıtsız kalmayacağını belirtti.

Toplu sözleşme görüşmelerinde üzerinde anlaşamayan 23 maddeli işçilere açıklanan Cemal Taşkın, işverenlerin dayatmalarına boyun eğmeyeceklerini söyledi. Yüzde 40'lık artış önerisini komik buluyoruz diyen Taşkın, üretimden gelen gücün kullanılması dahil çeşitli eylemlere başvurabileceklerini söyledi.

Deri-İş Sendikası Genel Başkan Vekili Musa Servi de yaptığı konuşmada, üyelerinin evlerinin basıldığını, tutuklamaların yaşandığını belirterek baskıları protesto ettiklerini söyledi. Servi'nin konuşması sırasında işçiler saldırılara karşı öfkelerini sık sık sloganlar atarak dile getirdiler ●

Kürt illerinde çatışmalar yine şiddetlendi

Haber Merkezi: Türk ordu güçlerinin Kasım ayından beri aralıksız sürdürdüğü askeri operasyonlarda çatışmalar yeniden şiddetlendi. Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinden bu yana hiçbir türki psikolojik yöntemlerle bilhassa gerilla güçlerini etkilemeye çalışan diktatörlük, fiziki saldırılarını da en üst düzeye çıkardı. Onbinlerce asker, korucu, itirafçı ve özel timin katıldığı askeri hareketlerde yaşanan çatışmalarda gerillaya önemli darbe vuran diktatörlük, aldığı ağır kayıpları kamuoyundan gizleyerek başarılı olduğunun propagandasını yapıyor.

Operasyonların yoğunlaştığı alanların başında yer alan Şırnak'ın Uludere ve Pervari ilçeleri arasındaki Gabar Dağında şiddetli çatışmaların yaşandığı öğrenildi. Binlerce kişilik güçle aylardır kuşatılan Gabar Dağında yaşanan çatışmalarda ilgili net bilgi alınmazken, 27 ve 28 Şubat günlerinde yaşanan çatışmalarda çok sayıda askerin öldüğü, 30 dolayında askerin de yaralandığı bildirildi.

Mardin ve Batman kırsalında da şiddetli çatışmalar yaşanırken, 23-27 Şubat günleri arasında kolluk kuvvetlerinin ağır zayıflar verdiği öğrenildi. DEM Haber Ajansı'nın açıklamasına göre Gıray, Ömerli, Sason ve Gabar bölgelerinde yaşanan çatışmalarda 34 asker ölürken, onlarca asker de yaralandı. Aynı çatışmada 2 gerillanın şehit düştüğü, 2'sinin de yaralandığı açıklandı.

Halkın Günlüğü/Kayseri: Kayseri'de yayınlanan yerel "Kayseri Star Haber" Gazetesi yaptığı haber ve yorumlarla demokratik kitle örgütlerini, sendikaları ve sosyalist basın kuruluşlarını hedef gösteriyor. Faşist "Kayseri Star Haber" Gazetesi son olarak 1 Mart 1999 tarihli sayısında manşetten verdiği asılsız haberle, Atılım Gazetesi şahsında sosyalist basın kuruluşlarını hedef gösterdi. Bu provakasyon üzerine Kayseri Sosyalist Basın Platformu yaptığı açıklamayla provakatör gazeteyi kınarken, kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdı.

Yaptığı haberlerle sürekli olarak demokratik kitle örgütlerini, sendikaları, insan hakları savunucularını ve devrimci-sosyalist basın kuruluşlarını hedef

HELİKOPTER DÜŞÜRÜLDÜ

DEM Haber Ajansı yaptığı açıklamada, 6 Mart Cumartesi günü Hakkari'nin Yüksekova ilçesi kırsal alanında gerillaların 1 helikopteri düşürdüğünü duyurdu.

Helikopterde bulunan 1'i subay 20 asker ölürken bölge yoğun şekilde bombalandı. Gerillaların kayıp vermediği çatışmada helikopterin düşürüldüğü kamuoyundan gizlendi.

Yine Şırnak'ın Uludere ilçesinde yaşanan çatışma da Genelkurmay tarafından yalanlandı. DEM Haber Ajansı'nın duyurduğu çatışma sırasında ölen askerlerin cenazeleri medyaya yansırken, alınan kayıpların büyüklüğü yüzünden çatışmanın gizlendiği ortaya çıktı.

Çatışmanın, askeri konvoyun ARGK gerillalarıyla pasusuna düşmesiyle meydana geldiği öğrenildi. Gerillanın kayıp vermediği çatışmada 8 askerin yarısı 2 itirafçı ölürken, 11 asker de yaralandı.

Mardin'in Mîdyat ilçesinde askeri araçtan mayına çarpması sonucu 2 asker öldü, 3 asker de yaralandı.

Şırnak ile Gazre arasındaki Maden Tank Taburu'na PKK gerillaları tarafından baskın düzenlendi. 10 Mart günü yapılan baskında 1 assu bayın olduğu bildirildi.

İki haftayı aşkın süredir operasyonların sürdüğü Batman'ın Sason ilçesinde çıkan çatışmada 2 asker öldü. Çatışmadan sonra Sason kırsalı gambou savaşı uçakları ve helikopterler tarafından bombalandı.

MIT BİNASINA BASKIN

Onbinlerce askerin katıldığı operasyonların yapıldığı Irak Kürdistanı'nda yaşanan çatışmalar konusunda net bilgi alınmazken, Barzani'nin denetiminde bulunan Dîhok kentinde MIT binasına saldırı düzenlendi. DEM Ajansı'nın bildirdiğine göre; baskında 2 MIT ajanı öldü, 6'sı da ağır yaralandı. Olayın Akif kod adlı Şahin Hüseyin isimli gerilla tarafından gerçek-

leştirildiği bildirildi. Şahin Hüseyin'in kapının önünde bulunan 4 ajanı vurup içeri girdiği ve üzerindeki bombayı patlattığı öğrenildi.

PSİKOLOJİK SAVAŞA AĞIRLIK VERİLDİ

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinden sonra psikolojik savaşı en üst düzeye çıkaran diktatörlük, gerilla güçleri üzerinde etkili olmaya çalışıyor. Daha ilk günlerde Cumhurbaşkanı'dan Başbakan'a, Bakanlar'dan, Meclis Başkanı'na kadar herkes gerillaya ihmet çağrısında bulundu. Uşak medya vasıtasıyla Öcalan'ın çözülme, pişman olduğu yalanları dillendirilerek bu yalanlardan medet umuldu. Gerillanın yoğun olduğu kırsal alanlara uçaklar ve helikopterlerle Öcalan'ın itirafçı olduğu, devletin pişmanlık yasası çıkaracağı, teslim olanlara iyi bir yaşam sağlanacağı vs. içerikli bildiriler atıldı.

TV ve gazetelerde "devletin güçlü olduğu ve buşa çıkamayacağı" safsatası bolca işlenerek insanları yüreğine korku salınmaya çalışıldı.

Kırsacı CIA ve MOSSAD başta olmak üzere uluslararası bir organizasyonla Türkiye'ye kaçırılan Öcalan şahsında erken bir zafer ilan edildi. Diktatörlük, kazandığı bu taktiksel başarıyı stratejik zafere dönüştürerek başta Türk ve Kürt ulusları olmak üzere çeşitli milliyetlerden halklarımızı teslim almaya çalışıyor. Halkın dediği gibi "Çok korkan çok bağırır", aslında devlet korkusunu bastırmaya çalışıyor ●

Kontra gazete provakasyon peşinde

güzeten "Kayseri Star Haber" Gazetesi tavırlardan vazgeçmiyor. Kafatasçı, provakatör, faşist gazete başlı haberlerle hedef gösteriyor.

Son olarak 1 Mart tarihli sayısında manşet olarak "Kayseri'de APO'nun lehine bildiri ve Atılım dergisi atan PKK uçakları aranıyor" başlıklı asılsız yazıyla, Atılım Gazetesi şahsında sosyalist basını hedef gösterdi. Aynı sayıda HEDEF köşesi yazarı Ali Ceren ise "Kayseri'de birilerinin sempatisan bile olmasına tahammül edemiyor. Aynı kavayı teneffüs ettiğimiz, aynı ekmeği yediğimiz insanlardan bazılarının PKK'ya

uyaklık edeceğini sanmıyorum. Sanmıyorum ama gerçek ortada" şeklinde iğrenç saldırılarını sürdürdü.

Bu durum üzerine Kayseri Sosyalist Basın Platformu (Halkın Günlüğü, Politikada Atılım, Sosyalizm Yolunda Kızılbayrak, Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş) yazılı bir açıklama yaptı.

Atılım Gazetesi'nin Kayseri'nin birçok gazete bayisinde satıldığı ve sosyalist bir gazete olduğu belirtilen açıklamada, "Kendisine basının diyen, özünde halklar arasında düşmanlık tohumu eken Kayseri Star Ha-

ber Gazetesi'ni kınıyor, basın ahlakına uygun davranmasını ve provakatif haberlerine son vermesini kamuoyuna duyuruyoruz. Sosyalist basına yapılan her türlü saldırılar karşısında sessiz kalmayacağız. Baskılar bizi yıldırılmaz" denildi.

Açıklamadan bir gün sonra "Kayseri Star Haber" Gazetesi cevap olarak bir açıklama yayınladı. Basın Platformu'nun açıklamasını tehdit olarak değerlendiren gazete susmaya caktıklarını; devletin, milletin yanında yer aldıklarını belirterek bildik nakaratları taktılar. HEDEF köşesi yazarı Ali Ceren ise gazetelerinin hedef gösterildiğini ileri sürdü. "Ölümden öte yol yok" diyen Ceren meydan okumaktan da geri durmadı ●

Aymasan işvereni dikensiz bahçe istiyor

Halkın Günlüğü/Kartal: Ekonomik krizi bahane eden işverenlerin işçi sınıfına yönelik gıgıştıkları saldırılar tüm hızıyla devam ediyor. Ücretsiz izin, emekçi çalışmaya istenilmez vb. şekillerde sürdürülen saldırıların temel hedefinin işçi sınıfı örgütlenmelerini olduğu her geçen gün bir kez daha ispatlanıyor.

İşçi sınıfının örgütlenmelerine tahammül edemeyen işverenlerin bu yönlü saldırılarının en yoğun olduğu işkollarından birisi olan deri sanayinde saldırılar tüm pervasızlığıyla sürüyor. Deri işçilerinin örgütlenmelerinin işçi sınıfı üzerindeki

etkisini iyi bilen işverenlerin deri sektöründe çalışan işçileri dağıtmayı veya en azından pasifleştirmeye çalışmaları rastlantı değildir.

Deri İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Aymasan Ayakkabı Fabrikası'nda çalışan işçiler de sendikadan istifa etmeleri yönünde sürekli olarak baskıya uğruyorlar. İşverenin sendikadan istifa etmeleri yönünde tehditlerine boyun eğmeyen işçilerden 7'si işten atıldı.

Kartal Topselvi'de kurulu bulunan fabrika önünde direnişe geçen işçileri arkadaşları yalnız bırakmadı. Tuzla deri işçileri, si-

nif kardeşlerini direnişin başladığı 8 Mart günü ziyaret ederek destek sundular.

İşçiler yaptıkları açıklamada, Aymasan İşvereni Duran Akbulut'un baskılarının sendikalaşmayla birlikte başladığını, Akbulut'un sendikadan dolayı 40 milyar lira vergi vermek zorunda kaldığı için son derece rahatsız olduğunu söylediler.

"Sendikadan ayrılırsanız işinizi sürdürür, daha iyi bir ücret alırsınız" diyen Akbulut'un istifa etmemeleri halinde kendilerini sürekli işten atmayla tehdit ettiğini söyleyen işçiler, işverenin toplu sözleşme şartlarına

da uymadığını açıkladılar.

Saldırıların kendilerini yıldıramayacağını söyleyen işçiler "hakkımızı almaya dek direnişimizi sürdüreceğiz" diyerek, kararlılıklarını dile getirdiler.

İşçi sınıfının en temel haklarından biri olan sendikalara dahi tahammül edemeyen patronların saldırılarına karşı sınıfın birleşik karşı koyuşu kaçınılmazdır. En ufak ilgusluklarda dahi ekonomik kriz var diyerek işçi kıymına girişlerinin saldırıları ancak böyle göğüslenilir ●

"Gericiler kitleleri katlederek devrimi imha etmeyi hayal ediyorlar.

Ne kadar çok kişi katledilirse devrimin o kadar zayıflayacağını sanıyorlar. Ancak bu subjektif arzuya rağmen, gerçekler göstermektedir ki, ne kadar çok kişiyi katlederlerse, gericilerin sonları da o kadar yakındır. Bu bertaraf edilemez bir yasadır."

Mao Zedung

Halkın kan, ter ve emek üzerine örülü mücadelesi sürekli olarak emperyalizmin ve yerli uşaklarının zoruyla karşılaşmaktadır. Özellikle kitlelerin mücadelesinin yükseldiği dönemlerde çılgına dönen gericilik, çeşitli katliamlara kalkışarak halkın mücadelesini bastırmaya çalışmaktadır. Son bir aylık süre içerisinde yaşanan gelişmeler tüm dünya gericiliğinin bu çirkin yüzünü bir kez daha açığa çıkarmıştır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önderi ve PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik uluslararası komploya karşı geliştirilen kitlesel kampanya, faşist Türk devletinin ve suç ortaklarının -İsrail devletinin Almanya'da gerçekleştirdiği katliam suç ortaklığının dolaysız göstergesidir- katliamlarıyla yüz yüze gelmiştir. En son LİMTER-İŞ Sendikası'nın üyesi Süleyman Yeter'i işkenceyle katleden devlet, huzunu alamayarak TKP/ML savaşçıların Çankırı'da gerçekleştirdikleri şanlı eylemin hazımsızlığıyla Tokat köylerine saldırmış ve 3 TKP/ML savaşçısını katletmiştir.

Katliamlarıyla devrimi zayıflatacağını sanan gericilik yanılmaktadır. Zira tıpkı PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a oynanmak istenen, çeşitli oyunların bir benzerine maruz kalmış ve yaklaşık yedi yıldır tecrit koşullarında esir tutulan PKP Başkanı Gonzalo yoldaşın söylediği gibi, "Kan devrimi boğmaz, besler." Emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin halka dönük katliamlarına şöyle bir baktığımızda, içinden geçtiğimiz Mart ayının dahi bir çok katliama tanık olduğunu görürüz:

12 Mart 1995: Gazi Katliamı.

16 Mart 1978: İstanbul Üniversitesi Öğrenci Katliamı.

30 Mart 1971: Kızıldere Katliamı.

Fakat biz biliyoruz ki, tüm bu katliamlar halkı yıldıramayacak ve devrimci savaşını durduramayacaktır. Çünkü devrimin yüzü ileriye dönüktür. Tarihin akışı seçmeye uğratılabilir ama asla durdurulamaz. Sokaklara taşan öfke, şehitlerimizin cenazelerine koşan kitle ve dağlardan gelen gerilla coşkusu bunun kanıtıdır.

Bir kimlik kontrolünde dahi paniğe kapılan polisin korkusu bunun kanıtıdır.

Gerillalar tarafından düşürülen helikopterleri inkar eden faşist Türk ordusunun tutumu bunun kanıtıdır.

Diyarbakır'a "gönül rahatlığıyla" gide-meyen Başbakan faşist İcevit'in telaşı bunun kanıtıdır.

İsyan etmek meşrudur!

Entrika ile Abdullah Öcalan'ın avukatlarını boşa çıkarmaya çalışan devletin ve bu devlete yataklık yapma utancını kendisine hak gören Barolar Birliği Başkanı'nın beyhude çabası bunun kanıtıdır.

Korkuyorlar, çünkü katliamlar halkı engellemiyor.

Korkanlar ve telaşa kapılanlar sadece emperyalizm ve yerli uşakları değil; kitlelerin taşan öfkesini bataklığa çekmek isteyen ve bu tutumlarıyla objektif olarak devlete taraf olan; devrimde zorun rolünü anlamayan ve inkar eden, beyin özürlü reformizm ve revizyonizmdir. Bir yandan kitlelerin savaşına "kör terör" diyen ve bir yandan da gericilerin seçimi aldatmacasına büyük bir istah kabartısıyla ortak olan reformizm ve revizyonizm de kitlelerin kabanşını durduramayacağı gibi, tarih karşısında hesap vermekten kurtulamayacaktır. Çünkü kitleler, kendi eylemleri içerisinde Mao Zedung'un şu öğretilerini kavrayacaktır: "Baskıya karşı sadece pasif direniş, kitlelerin mücadele birliğinin kurulmasına ve kaçınılmaz olarak teslimiyete yol açar."

NEWROZ BAŞKALDIRIDIR!

NEWROZ İSYANDIR!

NEWROZ DÖNÜŞÜMDÜR!

Herşey zıddıyla vardır, doğru yanlışla, artı eksiyle, isyan zulümle... Zulüm varsa isyan da vardır. Felsefenin ve doğanın yasası budur. Herşey zıddıyla vardır ve dönüşüm bu zıtların birbirlerini alt etme olayıdır.

Newroz bu dönüşümün simgesidir; kışın bahara, köleliğin özgürlüğe dönüşümü; Kawa'nın başkaldırısı, Kawa'nın isyanı ve Kawa'nın özgürlük zaferidir. Ve bu yüzden zorbanın zulmüne karşı, ezilenlerin savaş ve özgürlük sembolüdür.

İrkçı faşist Türk devleti, istediği kadar Newroz'u Nevruzlaştırarak asimile etmeye çalışsın ve istediği kadar kuduz köpekler gibi saldırsın. Newroz kutlamalarında halkın öfkesini ve devrimci savaşını engellemeyecektir. Çünkü suçludur; ağababası ABD ve halkın kanyıyla doldurulmuş kadehlerini tokuşturduğu İsrail devleti ile birlikte Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini taşıyıcı etmek istemiş ve bu mücadelenin önderi Abdullah Öcalan'a komplo düzenlemiştir. Suçludur, çünkü halkın kurtuluş mücadelesi için savaşan ve Kürt ulusuyla dayanışma içerisinde giren devrimcileri katletmiştir. Suçludur, çünkü Hitler'in ilham kaynağı faşist Kemalist ideolojiyi kitlelere şırına etmeye çalışmaktadır.

Oysa;

Kemalizm demek; fanatik bir anti-komünizm demektir.

Kemalizm demek; işçi ve köylü yığınlarının, şehir küçük-burjuvazisinin ve küçük memurların sınıf mücadelesinin

kanla ve zorbalıkla bastırılması demektir.

Kemalizm demek; her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir.

Kemalizm demek; her alanda Türk şovenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir milli baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir.

Kemalizm'in 'istiklali tam' ilkesi demek, yarı-sömürge şartlarına seve seve razı olma ilkesi demektir." (İbrahim KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar)

Komünistler böylesi bir ideolojiyi kabul etmezler.

Devrimciler ve kitleler böylesi bir ideolojiyi kabul edemezler; kabul etmemeliler. Bu yüzden, halen tecrit koşulları yaşayan PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan şahsında, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışma içerisinde ve emperyalistler ile faşist Türk devletine karşı geliştirilen şarlarla kitlelerin mücadelesini Newroz'a taşıyarak Serhildanları boyutlandırmak gerekir.

Newroz'u kutlamak için yasal izin arayışlarına girmek bile anlamsız olacaktır. Zira tüm çirkin yüzünü ortaya seken devletin böyle bir izni vermeyeceği açık bir gerçektir. Bu yüzden boş işlerle uğraşıp, boş beklentiler içine girmenin bir anlamı yoktur. Önemli olan yasalar değil, kitlelerin haklı ve meşru mücadelesidir. Dolayısıyla faşist Türk devletinin de gelişebilecek Serhildanları önünü almak için organizasyonlara gireceğini unutmadan legal ve illegal çeşitli örgütlenmeler gerçekleştirerek kitleleri hazırlamak ve aktif direniş çizgisinden taviz vermemek gerekir.

O halde nedir aktif direniş? Genel olarak ne anlama geliyor, kitlelerin mücadelesindeki önemi nedir? Bir hareket ve kitleler tarafından nasıl uygulanır? Bu konuda Çaru Mazumdar yoldaşa başvurmak gerekir. Hindistan'da uygulanan pasif direniş çizgisinin eleştirisini yaparak sonuca varan Çaru Mazumdar yoldaş şunları söylüyor:

"1959'dan bu yana, hükümet, Hindistan'daki her demokratik hareketin üzerine giderek şiddetli saldırılar yöneltmektedir. Bu şiddetli saldırılara karşı gelişen aktif direniş hareketlerinin hiçbirine biz önderlik yapmadık. Bu saldırılar karşısında, yiyecek hareketi sonrasında yas töreni örneğindeki gibi, pasif direniş çağrısında bulunduk. Yoldaş Mao Zedung'un şu öğretilerini hatırlatalım: 'Baskıya karşı sadece pasif direniş, kitlelerin mücadele birliğinin kurulmasına ve kaçınılmaz olarak teslimiyete yol açar.' Dolayısıyla, bulunduğu-muz çağda, her kitle hareketi esasında bir aktif direniş hareketi örgütlenmek zorundadır. Aktif direniş programı

her kitle hareketinden önce mutlak bir ihtiyaç haline gelmiştir. Bugün bu program olmaksızın herhangi bir kitle hareketi örgütlemek, kitleleri umutsuzluğun içine itmek anlamına gelir. 1959'daki pasif direniş sonucu, 1960-61 yıllarında Kalküta'da yiyecek talebi üzerine hiçbir kitle yürüyüşü örgütlemek mümkün olmamıştı. Bu aktif direniş örgütlenmesi kitlelerin kafasında yeni bir güven uyandıracak ve mücadelenin dalgası yükselecektir. Aktif direnişten neyi kastediyoruz? Birincisi; kadroların korunması. Kadroların korunması için uygun barmaklar ve haberleşme sistemi gereklidir. İkincisi; sıradan halka, ateş karşısında yüzüstü yere uzanmak, ya da sağlam bir engelin ardına sığınmak, barikatlar vs. inşa etmek gibi direniş tekniklerinin öğretilmesi. Üçüncüsü; aktif kadro gruplarının yardımı ile yoldaş Mao Zedung'un 'dişe diş mücadele' diye ifade ettiği şekilde her saldırının intikamının alınmaya çalışılması. Başlangıç aşamasında, düşman saldırılarına oranla sadece bir kaç saldırının intikamını alabileceğiz. Ancak bunlardan birinde küçük bir başarı bile elde edilse, geniş çaplı propaganda kitleler arasında yeni bir coşku yaratacaktır. Bu aktif direniş mücadeleleri şehirde de, kırlarda da, her yerde mümkündür. Bu gerçek, Amerika'da siyahi direniş hareketinde denenmiştir." (Çaru MAZUMDAR, Sekiz Belge)

Görüldüğü gibi aktif direnişe üç noktadan açıklama getirilmiş ki, bunlardan ikincisi dolaysız bir şekilde kitleleri ilgilendirmektedir. Bu yüzden, Newroz'u sadece bir gün olarak değil, yaşanan sürecin bir devamı ve aynı zamanda seçime karşı aktif boykot ve 1 Mayıs için köprü olduğunu da unutmadan değerlendirecek olursak ve buradan çıkacak sonuçların daha sonraki yıllar üzerine yapacağı etkiyi de hesaplarsak aktif direniş çizgisini anlamak ve pratik içerisinde kitlelerle birlikte kavramak zorunda olduğumuzu biliriz.

Kitlelerin kahramanlığına ve mücadelelerinin derslerine güvenmek zorundayız. Komünizm davasının ustaları ve önderleri devrimci kitle mücadelelerinin derslerini bir ışık gibi önümüze koymaktadırlar. Bu ışıkla aydınlanarak kendimizi geliştirmek ve ileriye sıçramak zorundayız ki, bunun biricik yolu devrimci pratiğe girmek, kitleleri aktif direnişe sevk etmek ve bunlardan dersler çıkararak yeniden devrimci pratiğe gimektir. Bu diyalektik akışı kavrayamayanlar ya kitleleri geriye çekerek bataklığa iterler, ya da onların ayakları altında ezilirler.

Bu yüzden son bir ay içerisinde gelişen devrimci kitle eylemlerinin, bir parçası ve sonraki aylara taşacak kitle eylemlerinin köprüsü olacak olan Newroz'da Mao Zedung yoldaşın şu öğretilerini kitlelere taşımak ve eylem içerisinde kavratmak zorundayız: "Marksizm binlerce doğrudan oluşur, ama hepsi özünde tek bir cümleye indirgenebilir: İsyan etmek meşrudur!" ●

Hakim sınıfların seçim aldatmacasına karşı boykot güçlerini örgütleyelim!

Sistemdeki çürümenin ortaya çıktığı pis kokuyu gideremeyen devlet, burunlara tıkaç olarak kullanmaya çalıştığı hükümetini bir türlü düzene sokamamakta ve bir bal çaresi aramaktadır. Ki bu arayışı Rahmi Koç'un deyimiyle "En devlet adamı Ecevit" başkanlığında oluşan bir hükümet ile şimdilik noktalandı. Şimdilik noktalandı, çünkü bu hükümet geçicidir. Gerçekleşecek olan seçimler ile birlikte yenilenecektir. Ve dolayısıyla karşı-devrim cephesi seçim startını vennis bulunuyor.

Karşı-devrim cephesinin seçim startıyla birlikte parlamentoya kendisine bir umut sayan tüm aklı evvel 'Marksistler' de "kitleler mevcut partiler nezdinde düzenden kopmuşlar" tespitlerine rağmen reformist etiketli blok arayışlarına başlamışlardır. Ama bu blok arayışlarının akıbeti şimdiden belli olmuştur. Özellikle İA-DEP ve ODP'nin menfaatleri örtüşmemektedir. Ancak her birinin, her halükarda seçimlere katılacağı ve halkı objektif olarak seçim aldatmacasına alet edeceği aşikardır.

Seçimlere katılma noktasında tavır belirleyen bir üçüncü kesim de içerisinde yer alan sürekli katılmaya sağ-doğmatikler ile Ulusal Hareket'e hıat etmiş kimi çevrelerdir. Bu kesimler kendilerini Marksist telukki etmelerine rağmen hemen her konuda sürekli olarak "günün koşulları" gerçeği konu parlamento olunca kimileri "hemen her koşulda" demeyi daha tercih ediyorlar ya - ve "somut siyaset" vurguları yapmakta ve kendilerine Marksist klasikler ve Uluslararası Komünist Hareket'in tarihi hatırlatıldığında sürekli olarak sikiilmaktadırlar. Biliyoruz ki bu kesimlerin etkisinde kalan ve Devrimci Hareket'in lafazanlığı kaçan tutumlarına ve basmakalıp yazılara tepki gösteren kimi devrimci okurlar da benzer sıkıntılara girmektedirler. Ne ki söz konusu olan ideoloji ve Marksist siyasetse, Marksizmin otoritelerine ve Uluslararası Komünist Hareket'in tarihine başvurmak zorundayız. Zira köklerinden kapanların gövdeleri gevşek olur. İşte bu yüzden "günün koşulları" ve "somut siyaset" söylemleri arkasında perdeleyenlerin sıkıntısına biraz daha arttırmak ve bu söylemlerin arkasındaki gizemi açığa çıkarmak için Lenin yolunda başvuracağız.

Diyor ki Lenin yolunda: "Revizyonizmin ekonomik ve politik eğilimlerinin doğal tamamlayıcısı, sosyalist hareketin nihai gayesi karşısındaki tutumu olmuştur. Bernstein'in sloganı şuydu: 'Nihai gaye hiçtir, hareket her şeydir.' Revizyonizmin ne olduğunu uzun boylu yorumlardan daha iyi yansıtan bir slogan. Davranışını koşullara göre belirlemek, günün olaylarına ayak uydurmak, proletaryanın canalcı çıkarlarını ve kapitalist rejimin tümüne ilişkin temel özellikleri, kapitalist evrimi unutmak, bu canalcı çıkarları günün gerçek ya da hayali avantajlarına feda etmek; işte revizyonistlerin politikası. Bu politikanın özün-

den de şu sonuç çıkmaktadır ki, biçimlerini sonsuza dek değiştirebilir ve az çok 'yeni' her sorun, biraz beklenmeden bir değişiklik ya da önceden tahmin edilemeyen olaylar her zaman ve mutlaka revizyonizmin şu veya bu varyantına yolaçar." (Marksizm ve Revizyonizm, V.I. Lenin)

Görüldüğü gibi halk bir kez daha hakim sınıfların, reformizmin ve sağ-opportunizmin çeşitli bahaneler ile "gerçekleştirdiği" seçim aldatmacasına alet edilmektedir. Oysa her şey çok yalındır; mevcut durumda her ne sebep ile olursa olsun seçimlere katılmak için katılmamak ve boykot etmek gerektiğini diğer yazılarımızda detaylandırdığımız için yeniden girmeyi gereksiz görüyoruz. Halkın kaybetmesi anlamını taşımaktadır. Sandığa gidecek her oy devrimin ve halkın zararına olurken; seçimlere karşı geliştirilen her karşı-tavır devrimin ve halkın çıkarına olur. Ki bu aynı zamanda Devrimci Hareket içinde geliştirilmeye çalışılan tasfiyeciliğe karşı da bir tavrıdır.

Komünistler, hakim sınıfların seçim sürecini halka ve toplumsal muhalefete yönelik sinsi bir hesap olarak görmektedirler. Her ne sebeple olursa olsun halkın seçimlere davet edilmesini bu sinsi hesabın bir parçası ya da aleti olarak görmekte ve bunu yalın bir şekilde ifade etmektedirler. Sandığa gidecek her oy (boş dahi olsa) halkın zararına. Dolayısıyla seçimlere karşı boykot tavrı; sadece ve sadece faşist diktatörlüğe karşı bir tavır değil, aynı zamanda reformist ve sağ-opportunist siyasetler ile devrimci siyaset arasındaki farklılığı netleştirme ve reformizmle hesaplaşma tavrıdır. Bunun için tavrını devrimci siyasetten yana belirleyen tüm güçler ile birlikten yanayız ve birlikte tavır geliştirmek için üzerimize düşen her şeyi yapmalıyız.

Bundan dolayı ve halkın öncüsü Proletarya Partisi mevcut durumu geniş bir şekilde analiz ederek, tüm parlamentarist ahmakların eriyen yağlarına rağmen ve bunların demagogik bir tarzda yaratmak istediği baskılanmaya aldatmacanın tavrını aktif boykot olarak ilan etmiştir. Ki tüm parti güçleri olanaklarını zorlayarak büyük ya da küçük demeden ve üstten talimat beklemeden kendi inisiyatiflerini kullanıp, yaratıcı bir tarafa hayata geçirmeye çalışacaktır. Bu konuda "fikirlereylemlerle zihinlere oturtma" perspektifi tüm parti güçlerine yön veren temel şiar olacaktır. Hangi düzeyde olursa olsun her örgütlü birim, kitleyle birlikte kitle ajitasyon ve propaganda uygulamalarıyla, seçimler ile ilgili -MHP'li ve BBP'li- "sandık" korayucuları, seçim otobüsleri, seçim sandıkları, seçim partileri (burada faşist, karşı-devrimci ve reformist ya da oportünist partileri ayırarak), seçime yönelik mitingler vb. her türlü hedefe dönük yarı-askeri ve demokratik (bu eylem biçimleri hedefin niteliğine göre ayrıştırılarak) tepkiler geliştirilecek ve pasif tepkileri örgütleyerek eylemli tepkiye çevirmenin yol

ve yöntemleri üzerinde yoğunlaşacaktır. Bu politikaların hayata geçirilmesinde her birim, her komite, her organ kendi ölçeğinde sorumluluğu ve inisiyatiflidir.

Boykot güçlerini örgütlemenin bir diğer önemli aşaması ise Proletarya Partisi'nin dışında kalan ve tavrın seçimlere karşıtlık temelinde belirleyen diğer parti ve örgütler ile eylem birlikleri geliştirmektir.

Proletarya Partisi dışında başka devrimci parti ve örgütler de tavrını seçimlerden yana değil, seçimlere karşı belirlemiştir (ya da bu eğilim içersindedir). Bu yapıların kimileri tavrılarını boykot şeklinde formüle ederken, kimileri de "hiçbir partiye oy yok" şeklinde formüle etmektedir. Bu yapıların kimileri genel ve yerel her iki seçimi de boykot ederken, kimileri de sadece genel seçimleri boykot edip yerel seçimlerden faydalanabilmeyi düşünmektedir. Bu yapıların kimileri "sandık başına gitme" şeklinde ajitasyon geliştirirken, kimileri de "git ama boş oy ver" esnekliğine açık kapı bırakmaktadır.

rimci partilerin ve seçim bürolarının askeri hedefe alınmasına kadar birçok eylem gerçekleştirilebilir. Eylem biriktirilebilir ve bize yön veren şiar "fikirlereylemlerle zihinlere oturtma" olmalıdır.

Bu biriktirilecek halka ulaşmayı daha olanaklı ve devlete karşı tavrı daha güçlü kıldığı gibi devrimci siyaset ile reformist ve sağ-opportunist siyaset arasındaki çizgiyi de daha bir belirginleştirecektir. Ki bu nokta da oldukça önemlidir, kesinlikle ihmal edilmemesi gerekir. Zira reformist ve sağ-opportunist siyasetlere karşı başarılı olamayan bir tavır, hakim sınıfların seçim aldatmacasına karşı da başarısız kalmış demektir. Çünkü kitlelerin her ileri çıkışında, onları geriye çeken reformist ve sağ-opportunist hareketler, seçime katılım şeklindeki politikalarıyla bu dönemde de aynı fonksiyonu oynamakta ve doğal olarak sağ-tasfiyeciler dalgaya soluk olarak Milli Güvenlik Kurulu'nun "yeniden yapılanma" politikasına hizmet sunmaktadırlar. Dolayısıyla bu sağ politikalar ile devrimci politikaların kitlelerin zihinlerinde de yeterince belirginleştirilerek ayrıştırılması için bu noktayı önemsemek zorundayız. Aksi takdirde faşist diktatörlüğe karşı savaşımızda kazanma şansımız olmayacaktır.

Seçimlere karşı boykot güçlerini örgütlenme noktasında diğer örgütler üzerinde zorlayıcı olmamalıyız. Birleşik Devrimci Güçler Platformu (BDGP)'nin birliğinin özünü yorumlamaktansa istedikleri gibi yorumlama lüksünü kendisinde gören ve PKK'nın diplomatik "çözüm" arayışlarını "gerçekçe" gösterip, birlikten uzak duranlara karşı özellikle "buyrun" demek gerekir. Komünistler, halkın ve devrimin menfaatine olan her türlü birlikten yanadır ve içerisinde yer alması hiçbir platform bunun önünde engel değildir. BDGP'yi sağa gördükleri için birliğe yanaşmayanlara "buyrun solda birleşelim ve seçimlere karşı boykot gücünü birlikte örgütleyelim" demeliyiz. Ve aynı zamanda BDGP'nin onların önünde bir engel olmadığını ve halka hizmet için kurulmuş bir eylem birliği platformu olduğunu pratikte de göstermeliyiz.

Komünistler, hakim sınıfların seçim sürecini halka ve toplumsal muhalefete yönelik sinsi bir hesap olarak görmektedirler. Her ne sebeple olursa olsun halkın seçimlere davet edilmesini bu sinsi hesabın bir parçası ya da aleti olarak görmekte ve bunu yalın bir şekilde ifade etmektedirler. Sandığa gidecek her oy (boş dahi olsa) halkın zararına. Dolayısıyla seçimlere karşı boykot tavrı; sadece ve sadece faşist diktatörlüğe karşı bir tavır değil, aynı zamanda reformist ve sağ-opportunist siyasetler ile devrimci siyaset arasındaki farklılığı netleştirme ve reformizmle hesaplaşma tavrıdır. Bunun için tavrını devrimci siyasetten yana belirleyen tüm güçler ile birlikten yanayız ve birlikte tavır geliştirmek için üzerimize düşen her şeyi yapmalıyız. ●

Kuzu postuna girmiş kurtların pençesiyle düzen gücüne dönüştürülmek istenen

"Gelin canlar bir olalım

Münküre kılıç vuralım

Yoksulun hakkın alalım..."

Yıllar önce Pir Sultan Abdal'ın Hızır Paşa'nın zulmüne karşı birlik ve savaş çağrısı olarak söylediği bu sözler bugün daha bir anlam kazanmış durumdadır. Zira kuzu postuna girmiş kurtlar, Hızır Paşaların zulüm düzenine takviye güç istemektedirler. Canların (Alevilerin) münküre kılıç vurmak için değil; yoksula daha fazla zulüm çektimek için bir araya gelmelerine çalışmaktadırlar. Hem de onları yıllardır ezen düzenin faşist partilerine destek vermeye çalışacak kadar soysuzlaşarak bunu yapıyorlar. Seçim tarihinin belirlenmesinden sonra başını **Izzettin Doğan**, **Fermani Altun**, **Lütfü Kaleli**, **Rıza Zelyut** vb. çektiği bu çevreler, Alevi oyları üzerinde bir yandan kemik kapma dalışına girerken, diğer yandan da faşist Türk devletinin sinsi politikalarını hayata geçirmek için hazırolda durmaktadırlar.

Elbetteki bu soysuzların başını çektiği çevrelerin bu yönlü çabaları bir bütün olarak Alevi inancını benimsemiş insanları bağlamaz. Tersine bunların çevresindeki kitle oldukça azdır. Ancak, devletin özellikle '85'lerden sonra başlayarak Aleviler üzerinden gerçekleştirilmeye çalıştığı planları hesaba katarsak, bu çevrelerin sahnelemeye kalktıkları oyunların küçümsenmemesi gerektiği ortadadır. Yoksa hakim sınıfların yıllarca potansiyel tehlike olarak gördüğü ve bundan dolayı da sürekli baskı altında tuttuğu Alevilerin birden bire devlet için önemli bir kesim haline gelmesi ya da getirilmeye çalışılması gerçek anlamda kavranamayacaktır. Devletin geçmişte yaptıklarının yanlına vararak gidermeye çalıştığını ileri sürerek kadar budala bir düşünce taşımıyorsa, bunun altında yatan sinsi politikaları görmek durumundayız. Aksi durum sorunu yüzeysel olarak kavramaktır. Dolayısıyla bu çevreleri, kendi çıkarları için Alevi oylarını pazara süren bezirganlar olarak değerlendirmeliyiz. Bu değerlendirme bir yönüyle doğru olsa da, devletin planları ve sinsi politikaları gözardı edilmiş olduğundan, soruna eksik bakmak ve hakim sınıfların Aleviler üzerinden yapmaya çalıştıklarını görmemek olur. Dolayısıyla, bu çevrelerin yönelimlerini devletin politikalarıyla birlikte ele almak durumundayız.

Hakim sınıfların yıllarca sistemli olarak baskı altında tuttuğu Alevileri, bugün neden devletle bütünleştirmek için özel çabalara girdiği meselesine değinmeden önce, Aleviler üzerinde geçmişte yapılan ve halen de çeşitli

biçimlerde devam eden baskıların objektif bir gerçeklik olduğunu belirtmekte fayda görüyoruz.

Özellikle Yavuz Sultan Selim döneminden başlayarak (ki daha öncesi de vardır; ancak katliamlar bu dönemde daha da artmıştır) günümüze kadar devam eden Aleviler üzerindeki baskılar, İslam dini içerisinde çıkan hizipleşme sonucunda hakim konuma gelen Sünniliğin Osmanlı devletinin resmi inancı olmasından kaynaklıdır. Bundan dolayı Aleviler ibadetlerini ve kendilerini toplum içerisinde gizlemek zorunda kalmışlardır. Türk devletinin kurulmasından sonra da, yine Sünnilik devletin resmi inancı olmuş ve sürekli desteklenmiştir. Hakim sınıflar, "Türkiye cumhuriyeti laik bir devlettir" yalanını bir yandan ağızlarında sakız gibi çiğnerken, diğer yandan da devlet bünyesinde Diyanet İşleri kurumunu kurarak bu inancın güçlenmesi için eğitimden daha fazla bir bütçeyi ayırmıştır. Devlet, egemen olan Sünni inancı için bunu yaparken, Alevileri potansiyel tehlike olarak görmüştür. Okullarda Sünni mezhebini zorunlu ders olarak okutmuştur. Alevi köylerine zorla cami yaparak imam göndermiştir. Ayrıca devlet, Sünni-Alevi çelişkisini sürekli olarak diri tutarak böl-parçala-yönet politikasını uygulamanın aracı da yapmıştır. Ki ekonomik ve siyasi krizi derinleştirdiği dönemlerde, bu çelişkilerden faydalanarak provakasyonlar yaratmış ve akabinde katliamlar gerçekleştirerek toplum üzerinde korku ve panik yaratmıştır. Böylece, dev-

Izzettin Doğan

hakim sınıfların çıkarlarını korumak ve emekçilerin güçlerini bolmek için başvurulan bir taktiktir.

Aleviler üzerindeki bu baskıların elbetteki tarihsel ve toplumsal nedenleri vardır. Ancak yazımızın konusu bu olmadığından bu kısa ve genel açıklamaları yaptıktan sonra devletin özellikle '85'lerden başlayarak '90'lı yıllarda ivme kazanan Alevileri sistemle bütünleştirme isteğinin altında yatan nedenlere girebiliriz. Herhangi bir yanlış anlaşılmaya yol açmamak için hemen belirtelim ki; Alevi hareketinin güncellenmesinin tek nedeni, devletin onları düzenle bütünleştirme politikaları değildir. Bunun başka nedenleri de vardır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, yazımızın konusu bir bütün olarak Alevi hareketinin güncellenmesinin nedenlerini değerlendirmek olmadığından bunu geçiyoruz.

Devletin, Aleviler üzerindeki geleneksel baskıcı politikasının özellikle '85'lerden başlayarak daha farklı bir rotaya girmesinin bizce en önemli nedenleri şunlardır:

Birincisi; Alevilerin dini inançlarına yapılan baskılardan dolayı düzen dışı

na çıkması ve devrimci hareketlerde örgütlenmelerinin giderek artmasıdır. Hakim sınıflar, devrimci saflarda örgütlenen Alevileri düzen içine çekerek devletle bütünleşmelerini sağlamaya çalışmaktadırlar. Bunun için eski baskıcı politikalarına ek olarak onları düzenle bütünleştirecek örgütlenmeler de yaratarak bunları el altından desteklemektedirler. '85'lerden sonra yerden mantar gibi ortaya çıkan cemevleri vb. örgütlenmelerin başını çekenlerin, ezilen Alevi mezhebine mensup olmalarına karşın, ekonomik olarak hakim sınıflar ve devletle ciddi bağlarının bulunması bu gerçeğin ifadesidir. Zira bu çevrelerin seçimleri bahane ederek "şu partiye oy vereceğiz" vb. türünden açıklamaları bu gerçekliğin bir sonucudur.

İkincisi; Kürt Ulusal Hareketi'nin '84 atılımıyla gelişme kaydetmesinden sonra, bu hareketin gelişimini engellemek için, Kürt bölgelerinde Sünni Kürtlere karşı Alevi Kürtleri kullanma politikasıdır. Bu, devletin geleneksel politikası olan böl-parçala-yönet politikasının devamıdır.

Üçüncüsü; Alevilerin, Kemalist ideolojinin sınırlarını çizdiği "laiklik" anlayışına, Sünni inancına göre daha yakın olmasıdır. Düzen tarafından uzun süre desteklenen Sünni inancının süreç içerisinde Kemalist devletin çizdiği "laiklik" sınırlarını aşarak politik İslami harekete evrilmesi ve bunun Kemalist devlet anlayışıyla çelişmesi Alevi inancının daha cazip hale gelmesine yol açmıştır. Devletin, Hacı Bektaş-ı Veli törenleri ve Hıdırellez gibi Alevi geleneklerini kendi kontrolüne alarak buralarda gövde gösterileri yapması bunun bir sonucudur.

Devletin Aleviler üzerindeki baskıcı politikalarını ve onları kendi saflarına çekme nedenlerini daha da çoğaltabiliriz. Ancak bizce bu üç neden, söz konusu politikaların en önemlileridir. Devletin bu politikalarının hayat bulması için seterber olan İ. Doğan, F. Altun, L. Kaleli, R. Zelyut vb.'lerin Alevileri yönlendirmeye çalışmaları bir soysuzluk örneğiyken, bu kuzu postuna girmiş kurtların maskesini düşürmek başta biz komünistler olmak üzere devrimcilerin görevidir.

Hiçbir dönem laik olmayan bu devletin "eyvah laiklik elden gidiyor, şeriat geliyor" cıglığı atması, Alevilerin laiklik noktasındaki hassasiyetini bu çevreler aracılığıyla faşist Kemalist ideolojiyle yeniden yapılandırma yönelimine kanallandırmak içindir. Yıllarca hakim sınıflar tarafından baskı altında tutulup ezilen Aleviler, çeşitli ulus ve mezheplerden emekçilerin düşmanı olan faşist Türk devletinin bu oyununa gelmemelidir. ●

Cüneyt Kahraman (Savaş)'ın v

"(...) Bir yanda bütün benliğiyle kendisini halka adanmış ve halkı kurtuluşa götürecektir çizgi etrafında örgütlenerek, mücadelenin sıcak ateşi içerisinde sürekli olarak yenilenmiş, bileylenmiş, gelişmiş ve geliştirmiş, bedenini toprağa verinceye dek en zor dönemlerde, en zor alanlarda savaşın, savaşının yanında bulunarak onunla ideolojisini, siyasetini ve yapısını öğrenerek öğretmiş, paylaşmış, halka halk içerisinde önderlik yapılabileceği gerçeğini kendi çalışma biçimine kadar indirgemiş, onun eleştirilerinden korkmamış, aksine sevinmiş yani devrimin kitlelerin eseri olacağı tezini doğru görerek özümsemiş ve onu hayatın her alanına yansıtarak kendi yaşamını buna ve mücadele şartlarına göre düzenlemiş ancak bütün durumlarda halktan kopmamayı ilke edinmiş bir önderlik.

Diğer yandan en kısa tanımıyla halkı ve yapıyı kendine adanmış bir önderlik. Halkın ve yapının gerekli görüp, ihtiyaç duyduğu sorunlar üzerine değil, kendisinin işlemek istediği konular üzerinde dönüp duran, bireysel kaygılar ve menfaatler peşinde koşutan, disipline bilincini unutup, böyle bir yaklaşım göstermeyi bağlılık, politikayı eleştirmeye yeltenmeyi ihanet sayan ve kendilerinin dışındakilerden sadece "evet başkanım, hemen önderim" sözlerini duymak isteyen, bunun olmadığı anda hemen bir kaç değerli yoldaşı hakkında ölüm fermanı imzalamaktan çekinmeyen, yani kendi yapısına verecek bir şeyi olmadığından halka da sadece adıyla şanıyla bir diktatör kazandırabilecek bir önderlik." (Cüneyt Kahraman, "Önderler ve Önderciler," Eylül 1994)

Cüneyt Kahraman yoldaşı yazmıştı girişini uzun bir alıntıyla yaptığımız "Önderler ve Önderciler" adlı makalesinde Proletarya Partisi içerisindeki iki çizgiye işaret ediyordu. Bu iki çizgi, iki karşıt hat, Proletarya Partisi içerisindeki ideolojik ayrışmanın kaçınılmazlığını gösteriyordu. Parti içi doğru-yanlış mücadelesi, iki çizgi mücadelesi, amacından sapmış, çarpıklaşmış ve parçalayıcı, yıkıcı bir rotaya girmiş ve de bu sancılı tasfiye süreci dahilinde yanlış/burjuva anlayışlar "önderciler" şahsında billurlaşan sistemli bir çizgi, başka deyişle bir "iç düşmanlaşma hattı" haline dönüşmüştü. Evet artık netleştirilmeyen doğru ve yanlış ayrımlarının netleştirilmesi; iki karşıt çizginin net bir şekilde ortaya konulması, kangrenleşmiş sorunların çözümü ve de ideolojik berraklaşma, sağlamlık için olmazsa olmaz olan ayrışmanın yani birlik için ayrışmanın yaşanması ivedi bir zorunluluk halini almıştı. Kısacası, proletarya partisine iki çizgiden birinin damgasını kesin olarak vuracağı bir aşamaya gelinmişti: **Varlık-yokluk aşamasına.**

Cüneyt Kahraman yoldaşın "önderler" ve "önderciler" çizgisi olarak yukarıda görüleceği üzere somut ve berrak bir şekilde ayrıştırıp ortaya koyduğu iki çizgi, o süreçte iki kişi şahsında billurlaşıyordu: **Birincisi;** önder Savaş'ın temsil ettiği proleter devrimci savaş çizgisi, **ikincisi ise;** sonradan düşman ajanı olduğu açığa çıkan Nihat kişiliği şahsında temsil olunan yıkıcı, tasfiyeci, başka deyişle "iç düşmanlaşma" diyebileceğimiz çizgi. Aslında bu iki

çizgi daha öncesinden, "90'lı yılların başından itibaren kendini net bir şekilde ortaya koymuştu. Bu bağlamda Savaş yoldaşın **Baba Erdoğan, Kazım Ekici, Tuncay Çankıoğlu** gibi önder yoldaşların çizgiyi temsilde halefi olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu anlamıyla önder Savaş'ın, "Önderler ve Önderciler" makalesini Kazım Ekici (Cebo) yoldaşın şehadetinin hemen ardından O'nun anısına yazmış olması kesinlikle bir tesadüf değildir.

Kimdir önder Cebo? Geleneksel olarak bu soruya verilen yanıtlardan biri "14 yıl gerilla bölgelerinden ayrılmadan savaşmış bir komutan, bir önder" şeklindedir. Cebo'ya "hayranlık", "övgü" adı altında geliştirilen bu "cevap"lar, esasen hiçbir şekilde Cebo'yu anlamamanın ve de anlaşılmasının vesilesi olmaktan öte bir anlam ifade etmemiştir. Çünkü açık sözüyoruz: Cebo'yu Cebo yapan kesinlikle 14 yıllık gerilla pratiği değildir. Elbette "önderciler"den pek çoğunun rahat koltuklarına kurulup bürokratik yapıyı alışkanlık haline getirdiği bir konjonktürde (ki bundan kastımız savaş bölgelerinde olmamaları değil, önderlik yapmamalarıdır) savaşın içinde, savaşarak savuşturan bir önder gerçekliği Cebo'nun kişiliğinin kopmaz bir bileşenidir, ancak sadece utak bir paydası ve doğal bir sonucudur. Kaldı ki Nihat unsuru da yıllarca gerilla bölgelerinde "en usta komutan" etiketiyle "savaş"mamış mıdır? Proleter çizgiyi anlamak, Proletarya Partisinin Maoist ruhuna vakıf olabilmek istiyorsak, daha derin düşünmemiz gerektiği kesin. Cebo'yu Cebo yapan, sarsılmaz ideolojik duruşu, stratejik zafere kilitlenmişliği, halka ve Parti çizgisine derin ve kesin bağlılığıdır. En olumsuz, en zor, en amansız koşullara, hatta yoldaşlık ilişkisi, güven ve bağlılığın zerresini bulamadığı, bin türlü haksızlığa uğrayıp devrim mücadelesinden düşürülmeye çalışıldığı durumlarda, "ben" demeyiş; elinden silahı alınmış olmasına rağmen düşman konvoyuna tek başına kamulaştırmaya inen cüretidir. Cebo'yu Cebo yapan (ki bunu asla kendini ispat için değil, ideolojiye ve zafere duyduğu derin ve sağlam inanç ve gerçek fedakarlıkla yapmıştır). Parti çizgisi budur.

Parti çizgisi, Baba-Erdoğan yoldaş şahsında, Nihat unsuru eliyle ihanete uğratılmış, arkadan vurulmuştur. Nihat çizgisi, ister bizzat ve doğrudan düşman ajanı olsun, ister (bilinçli veya bilinçsiz) düşmanın dolaylı destek unsurları olan çürümüş, iç düşmanlaşmış unsurlar olsun, isterse de niyetten bağımsız olarak geliştirilen, zaafı, yanlışlara dayalı hatalı pratikler üzerinden tek tek her birimizden bir parçanın buluşması ile olsun; Parti içine çöreklenmiş burjuva, karşı-devrimci, tasfiyeci, yıkıcı parti düşmanı çizgidir. Bu çizginin şu veya bu şekilde, şunun veya bunun tarafından hayata geçirilmesi değildir önemli olan; bu çizgiye endeksli her pratik karşı-devrimcidir. Sorun burada pratiğin hangi bedende hangi kimlikle vuku bulduğu sorunu değildir. -Bu sadece çözüm yöntemini değiştirir-. Bu bir ideolojik duruştur, bu bir ruhtur. Ve kesinlikle Parti düşmanıdır. Bu, Nihat'ın ve diğer karşı-devrimci hücre elemanlarının öz-ideolojisidir. Ancak bu gerçeklik, halk ve devrim saflarında herhangi birimizin içinde bir parça Nihat bulunmasını, ideolojik olarak Ni-

**Düşmanın amacı; esasta fiziki değil, ideolojik ol-
sanlardan meydana gelen bir organizma olduğu-
da olsak da olmasak da bizim bünyemiz de yanı-
retiyle gerçekleşmektedir kuşkusuz. Proletarya
çizginin "önderciler"lerine karşı alternatif kişilik-
rının baş hedefi olması tam da bu yüzden. Çi-
Nihat kişiliği değil. Ve bu iki kişilik birbirinin b**

vasiyeti yaşam gerekçemizdir!..

arak bünyeye sızmadır. Parti bir makine değil, in-
göre, bu sızmalar, zaaflarımız üzerinden farkın-
sın, düşmanın, burjuva yanın hakim kılınması su-
partisinin tarihinde, bu düşman kişiliğe, bu ikinci
in, parti çizgisinin temsilcilerinin KDH elemanla-
kükü proletarya partisinin kişiliği Savaş kişiliğidir,
ş düşmanı, iki karşıt ideolojinin temsilidir.

hat'laşmayı dışlamaz. Ajan ve işbirlikçilerin be-
denen ortadan kaldırılması değil, esas olan varlık-
larına geçit veren, içimizdeki Nihat'ların bir bütün
olarak mahkum edilmesi, bu bağlamda doğru ve
yanlıştır, dost ve düşman ayrımının netleştirilme-
si ve daha da önemlisi bu radikal eleştirinin yaşam-
sallaştırılması, eyleme dökülmesi ve gerçekleştiril-
mesidir.

Düşmanın amacı, esasta fiziki değil, ideolojik ola-
rak bünyeye sızmadır. Parti bir makine değil, in-
sanlardan meydana gelen bir organizma olduğuna
göre, bu sızmalar, zaaflarımız üzerinden tarkında
olsak da olmasak da bizim bünyemiz de yanlıştır,
düşmanın, burjuva yanın hakim kılınması suretiyle
gerçekleşmektedir kuşkusuz. Proletarya Partisinin
tarihinde, bu düşman kişiliğe, bu ikinci çizginin
"önderlik"lerine karşı alternatif kişiliklerin, parti
çizgisinin temsilcilerinin KDH elemanlarının baş
hedefi olması tam da bu yüzden. Çünkü prolet-
arya partisinin kişiliği Savaş kişiliğidir. Nihat kişili-
ği değil. Ve bu iki kişilik birbirinin baş düşmanı, iki
karşıt ideolojinin temsilidir.

Savaş'laşmayı anlamak ve başarmak, tarihimizi in-
celememiz ve kavramamız ile mümkündür. Öme-
ğin neydi Baba Erdoğan yoldaş şahsında temsil olu-
nan parti çizgisi? Kimdir Baba Erdoğan? Baba Erdo-
ğan; düşmanın sessizlikte boğma politikasına karşı
Kandira baskın ruhu alternatifidir. Baba Erdoğan;
esir düşümlerle, kimliksizleştirme, itirazlaştırma,
teslim alma, şartlı tahliyelerle düzeniçileştirme po-
litikasına karşı yılmak bilmez bir özgürlük eylemi
ısrarı ve savaş şiarı alternatifidir. Baba Erdoğan;
düşmanın legalize etme politikasına karşı iktidar al-
ternatifi, halk savaşı önderliğidir. Baba Erdoğan;
marjinalleştirme politikalarına karşı açılım ve geril-
li savaşıni yoğunlaştırıp yaygınlaştırma alternatifidir.
Baba Erdoğan; dar klik dalaşları, kişisel menfa-
at ve hegemonya hesaplarına karşı halka ve devri-
me adanmışlık yıkıcı, grupçu, taşıyıcı, parçalayıcı
zihniyetlere karşı birlik alternatifidir. İşte budur par-
ti çizgisi, proleter çizgi budur.

Buna karşılık Nihat kişiliği, Nihat çizgisi; yıllar bo-
yunca Partiyi içten içe kemiren, çürüten asalaklı-
ğın, üretimsizliğin, dogmatizmin ve değişime di-
rencin, yiyiciliğin, bürokratiğin, artık tamamen bir
düşman ajanına temsil yetkisini verdiği ve sözde
onunla "iktidar mücadelesi" yürüttüğü bir doruk
noktasının; tam bir değer yitimi ve dejenerasyonun,
tam bir iç düşmanlaşmanın çizgisidir. "Önderlik"
çizgisi budur. Bu, savaş ağırlığı kültürünü, lümpen,
asi çete kültürünün, ilkel "devrimcilik" ve kuru laf
ebeliği ile harmanlanıp kişiliklerde iktidaraşığı ve
artık kapıları düşman sızmalarına sonuna kadar
açıp en tepelere yerleştirerek başta edebildiği bir
trajedidir. Evet, bu düşman çizgi karşısında Parti
temsili bayrağını göklere çıkaran, aloma karşı yüz-
me cesareti ve "karlaşmış pırasaların içinde yeşil
maydonoz" olma cüretini hakkıyla doruklara taşı-
yan ve Kardelen Harekatı gibi muazzam bir karşı-
devrimcileri ezme hareketinin ve Partiyi uçurum
kenarından çekip çıkarma zaferinin mimarı olan;
bu vesileyle de varlık-yokluk noktasına gelmiş olan
Partiyi silkindirip anmasının ve öz-kimliğine yeni-

den kavuşmasının önünü açan kişi, önder SAVAŞ'tır.

Önder Savaş; herşeyden önce yılmak bilmez bir
ÖNCÜLEŞME çağrısıdır. Savaş yoldaş, stratejik ön-
derliğin kurumsallaştırılması ve de taktik önderliğin
stratejiyle bütünleşmesinde gerçekleştirilmesi, savaşın
ve politikanın halkın ve devrimin ihtiyaçlarının ön-
cü misyonuna uygun ciddiyetle cevaplamasının yo-
lunda atılan dev bir adımdır. Savaş yoldaş; Yeni'nin
teorik ve pratik temsili uygulayıcısı ve öncüsü, ön-
ağrısıdır.

"...Geri seviyedeki Parti üyelerimiz, 'isimlerinden'
ve cezaevlerinde yattıkları süreyi kıstas alarak gü-
ven duydukları bu insanların etkilerinden kurtarılmalıdır.
Kendilerinin de önderlik yapabileceği kav-
ratılarak Partinin bu tip insanlara ihtiyaç duyma-
dan da ve bu tip insanlardan arındıkça gelişebile-
ceği gösterilmelidir."

Çünkü siyasi seviye olarak geri olan Partimizin ge-
nelinin bu tip 'şanlı' unsurlardan etkilenerek işe ya-
ramazlıklarını ve hatalarını, suçlarını olabilir man-
tığıyla geçiştirmeye yatkın olduğunu biliyoruz" di-
yordu Savaş yoldaş. Aralık '93'te "Lordlar Kamarası
ve Şovalyeleri" isimli yazısında, Savaş yoldaş; tüm
Partili savaşçılara, katalanın kendi omuzları üzerin-
de taşımayı, bağımsız kişilik ve öz-güvenin yolunu,
kendine güvenin ideolojisiye güven ve siyasi bilinçle
şekillendiğini işaret ediyordu.

Önder Savaş; arınma ve yenilenme manifestosudur
ve bunu yaparken asla teorisi bir yerde, pratiği bir
diğer yerde olanlardan olmamış, eleştirilerini cüret-
le ve kararlıca gerçekleştirmiştir. Kendi doğrularını
gerçekleştirmekten korkanlardan asla olmamıştır.
Hatta aksine, gerçek bir önder olarak herşeyden ön-
ce kendisini sunmuş, tam bir adanmışlık ve feda bi-
linciyle hareket etmiştir. Savaş yoldaşın en önemli
niteliği de buradadır: O, teoriyi yaşamla buluştur-
masını bilmiş ve bunun için herkesin önünü açma-
yı, öncülük etmeyi görev bilerek; tarihsel sorumlu-
luğunu kavramış ve yerine getirmiştir. Kardelen Ha-
rekatı'nı hiçbir şekilde karşı-devrimci ajan ve işbir-
likçilerin ezilmesi ile sınırlı tutmamış, topyekün
arınma ve ideolojik donanım perspektifli savaşıma
ve kazanma çizgisine işaret etmiştir. Kardelen Ha-
rekatı'nın ilk aşaması olan karşı-devrimcilerin kızıl
çekikle ezilmesinin ardından başlayan ideolojik
arınma ve donanım aşaması henüz tamamlanma-
dan Savaş yoldaşın yine savaş pratiği içerisinde şe-
hit düşmesi kesinlikle Proletarya Partisi için çok bu-
yük bir kayıp olmuştur. Zira O, Kardelen Hareka-
tı'yla birlikte partinin yeniden doğuşunun mimarı,
"bayrağındaki lekelerden arınmış" güçlü bir Komün-
ist Partisi ve kazanma şiarıdır. Savaş yoldaş bir ya-
zısında şöyle diyordu: -Ki bu, O'nun bilincimize
kazınmış vasiyeti olmalıdır.

"İşte biz bugün mimarlık yapacaksa, ortaya çıkar-
mamız gereken eserler Partiye, halka ve devrime
karşı suç işleyenlerin barındığı Lordlar Kamarası
değil, yeniyi ve güzele doğru yürümede kararlı
ideolojik mücadeleler içerisinde çelikleşmiş, sını
mücadelesinin önünde yürümeye hazır Komünist
Partisi olmalıdır. Bugün Partimiz ve önderliğimiz
işte bu ilâsinden birini seçme durumundadır. Şoval-

yelizm bizi, Lordlar Kamarasına; samimiyet ve alçak gönüllülük ise "bayrağındaki lekelerden arınmış" güçlü bir Komünist Partisine götürecektir. Tercihin birincisi benimsendiği gün, yok oluşun (benimseyenler için) seçeneği de işaretlenmiş olacaktır. Ancak tercihimiz ikincisidir diyorsak, kendi kötülüklerimizi kendimiz kağıda dökerek Partiye sunmalı ve şunu demeliyiz:

Yoldaşlar, elinizdeki bu belge, sizin önderiniz olarak benim konumuma ne kadar uygun davranıp davranmadığımı göstermektedir. Lütfedip dikkatle okuyun. Dikkatli ve eleştirel bir gözle okuyun, benim yazmadığım, saklayabileceğim, başka kötü yanlarımın olabileceğini veya güzel kelimeler arasına saklanmış, gerçek niyetimi ortaya çıkarabilme bilinciyle okuyun.

Ben, bugün MK üyesiyim, sizlerin iradesini temsil etmekteyim. Eğer sizin iradenizi kötüye kullandığımı düşünüyorsanız, başta MK üyeliğimi ve hatta PÜ'liğimi de alarak, hak ettiğim cezayı verin. Ben, partide yüksek mevki sahibi olmaya çalışmak gibi kötü düşüncelerinden arındığını söyleyen bir komünistim. Eğer yaptıklarımla bu sıfatıma layık olamamışsam, sıradan bir sempatican olarak Partiye yine elimden gelen yardımı yaparken, bir savaşçı olarak da Halk Ordusuna hizmet etmekten gurur duyarım.

Bugünden sonra sizin vereceğiniz karar beklemekteyim. İster bütün görevlerimden alıp cezalandırın, ister salt PÜ olarak konumlandırın, ister aynı görevimi devam ettirmemi söyleyin, seçenek sizindir. Ancak hangi tavrı takınırsanız takının, lütfen bunun nedenlerini de bana söyleyin ki, bu yazıyla başlattığım ideolojik kampanyayı sağlıklı bir şekilde sürdürebileyim. Şimdiden hepinize teşekkürler.

Evet yoldaşlar! Şimdi herkes bunu söyleyip söyleyemeyeceğini düşünsün. Ben varım diyorum. Yukarıdaki yazıya "düşüncemdir" diyerek imza atıyorum ve kendimi Partiye sunuyorum."

Savaş yoldaş bu sözleriyle bir "Parti İçi Proleter Kültür Devrimi" çağrısı yapıyordu ve "gelişmenin silahı ve Kültür Devriminin genel perspektifine sahip ÖZGÜNLÜĞÜMÜZE uyarlanmalıdır" dediği bu büyük düzeltme hareketini şöyle açıklıyordu:

"Gelişen süreç bize göstermiştir ki; Proleter Kültür Devrimleri salt proletarya diktatörlüğü veya halk iktidarı dönemine has değil, burjuva anlayışların kök saldı, kemikleşmeye doğru gittiği, Partiyi böylesi kliklerin yönettiği, Partinin bu kötü durum nedeniyle ilerleyemediği dönemlerde de, Parti içerisinde yanlış eğilimlerin düzeltilip

güvenlerin tazelendiği, güvensizlik duyulanların değiştirildiği, yozlaşmışların temizlendiği, Partinin en alttan en üste kadar birbiriyle kaynaştığı Proleter Kültür Devrimleri yapılarak gelişmenin önü açılabilir. Bunu salt kongreler, konferanslarla geçiştirmeye çalışmak, bugün olduğu gibi bunalımları doğurur. İşte Parti bugün böyle bir devrimin eşiğindedir. Bu devrim patlayacaktır. Ve iktidara doğru yürüyüşümüze güç vererek bizleri ateşleyecek, her türden yozlaşmanın Partinin önünde engel olmasına müsaade etmeyerek mücadelenin kesintisiz gelişimine damgasını vuracaktır."

Önder Savaş'ın bu düşüncesi, Kongre Hazırlık Konferansı'nda KDH'nin açığa çıkarılmasıyla önceliğin Partiyi karşı-devrimcilerden, ajan ve işbirlikçilerden temizlemek, düşmanla aramızda ayırım yapmak olması sebebiyle "bir

"Gelişen süreç bize göstermiştir ki; Proleter Kültür Devrimleri salt proletarya diktatörlüğü veya halk iktidarı dönemine has değil, burjuva anlayışların kök saldı, kemikleşmeye doğru gittiği, Partiyi böylesi kliklerin yönettiği, Partinin bu kötü durum nedeniyle ilerleyemediği dönemlerde de, Parti içerisinde yanlış eğilimlerin düzeltilip güvenlerin tazelendiği, güvensizlik duyulanların değiştirildiği, yozlaşmışların temizlendiği, Partinin en alttan en üste kadar birbiriyle kaynaştığı Proleter Kültür Devrimleri yapılarak gelişmenin önü açılabilir. Bunu salt kongreler, konferanslarla geçiştirmeye çalışmak, bugün olduğu gibi bunalımları doğurur. İşte Parti bugün böyle bir devrimin eşiğindedir. Bu devrim patlayacaktır. Ve iktidara doğru yürüyüşümüze güç vererek bizleri ateşleyecek, her türden yozlaşmanın Partinin önünde engel olmasına müsaade etmeyerek mücadelenin kesintisiz gelişimine damgasını vuracaktır."

başka bahara" ertelendiye de; önderlik ettiği Kardelen Harekatı ve bunun başarıyla sonuçlanan ilk aşamasının ardından ikinci aşama "ideolojik arınma ve donanım" şiarıyla Proletarya Partisinin önüne görev olarak konulmuştur. Şehit düşmesi sebebiyle böylesi bir ideolojik harekate fiili ve bedensel olarak önderlik edemeyen Savaş yoldaşın harekate ilişkin düşünce ve açılımlarının ise ölümsüz ve YASAM GEREKÇEMİZ haline getirmemiz gereken VASIYET olarak kavranması gerektiği açıktır. Önder Savaş'ın ideolojik arınma ve donanım şiarını doğru anlayıp uygulayabilmek için, bizzat O'nun sözleriyle aktaralım:

"Bu çalkalanma, önderlikle Partiyi, Parti ile kitleleri kaynaştıracak, tanıştıracak ve birbirinden kopmalarına engel olacak. Partinin, mücadelenin olduğu her alana iradi müdahalesinin

önünü açarak inisiyatifin, yönetmenin, yönlendirmenin, önderlik yetilerinin gelişmesini sağlayacaktır. Bu çalkantı, altlardaki çalışan, başarılı kadroların ortaya çıkmasını ve değerlendirilmelerini imkan dahiline getirecek, taze kan dolaşımını beyine kadar çıkartarak, beyin ve bedeninin diriliğini sağlayacaktır.

Altlarda kitle ile direkt bağ içerisinde çalışan organlar parti kitesinin Partiyeye olan eleştirilerini kağıda dökmeye özendirilmeli (...) Bu vesileyle Partinin, kitlelerin sorunlarını, taleplerini, durumunu öğrenerek, buna ilişkin özgün durumlarda çıkabilecek sorunları daha rahat kavrayarak, politik ve pratik önemelerde bulunup yol ve yöntem gösterecek, bu şekilde de kitle ile kaynaşması kolaylaşacaktır.

(...) İşte gelişmenin, mücadeleyi boyutlandırmanın anahtarı olarak kapı

da bekleyen bu devrim, içeriye davet edilmelidir. Yerimiz daralır korkusuyla davet etmediğimiz bu devrimin tarihsel gücüyle, nasıl Kamaraları dağıtarak nice şovalyeleri biçip buraya kadar geldiyse, burayı temellerinden sarsmayı başaracağı da son derece açıktır ve bu altüst oluşlarda, o kapıyı açmamakta direnenlerin, bir daha ortalıkta görünüp görünemeyecekleri dahi belli değildir.

Onun içindir ki devrimin önünde durmak akıl kârı değildir. Önderlik (...) önünde durmak değil, ona yön vermekle yapılmalıdır."

Cüneyt Kahraman yoldaş, halkımızın ve Proletarya Partisinin yetiştirdiği değerli bir önder kişilik olarak 1997 Mart'ında ölümsüzleşti. Kuşkusuz ki vasiyeti ile bizlere önderlik etmeye devam edecek ve Partinin savaş içeri-

sinde inşa ve sağlamlaşması ve de Maoçu kitle çağrısında ısrarı ile halkın devrimine öncülük rolünü gerçekleştirmesinde yolumuzu aydınlatacaktır. Ancak şurası da bir gerçektir ki, O'nun gibi önderlerin kaybı, bıraktığı doldurulması güç boşluklarla halk ve Parti açısından son derece talihsiz ve acı olmaktadır. Düşmanın önderlik gerçeği ve önderlik sanatının ustalarının devrimde ne muazzam bir değer ifade ettiğini bildiği ve özellikle de son yıllarda sadece Proletarya Partisinin değil, pek çok devrimci önder kişiliği hedef alarak mücadeleyi ve yapıyı, halkı güçten düşürmeyi, dağıtmayı, devrimci savaşı tasfiyeyi amaçladığı bir gerçek. Peru'da Başkan Gonzalo, en son olarak PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan ve daha pek çok örnek somutunda uygulanmaya çalışılan bu politika da gösteriyor ki, kolay kolay yetişmeyen bu önder kişilikler, yapının, halkın ve partinin tüm değerlerinin kişiliklerinde somutlanması ve yaşamsallaşmasıyla önder olduklarından düşmanın da baş hedefi oluyorlar. Bu özel yönelim ve politika karşısında geliştirilebilecek ve süreklileştirilmesi gereken en önemli tedbirlerden birisi; Partinin önderlik kurumlaşmasının sağlanması ve korunması iken, bir diğeri de onları kavramak ve kendimizde gerçekleştirmektir.

"Aksi halde, onların ileri mevzilere taşımak amacıyla canını vermekten kaçınmadıkları kızıl sancağın zamanla tozlar içerisine düşmesi kaçınılmaz olacağı gibi, onların ardından haykıran intikam antlarının ve bağlılık yeminlerinin gerçek anlamda hiçbir değere sahip olmayacağı bilinç üzerine çıkarılmak zorundadır. Partinin önderliği her ne kadar bunu bugüne kadar anlatmaya çalıştıysa da, bugünden sonra anlatmaya devam etse de, saflarda görülen herşeyi üstten bekleme anlayışı yıkılıp, alttakilerin kaldırabilecekleri en ağır yükü omuzlamak üzere öne fırlamayı gerçeğe dönüştürmedikleri müddetçe, ne gerçek anlamda çizgiyi kavrama ve bağlılıktan, ne de şehitlerin bıraktığı boşluğu doldurup ilerleterek anılarına ve kavgalarına sahip çıkmaktan bahsedilemez. Çünkü bu, en başta yaratabileceği değerleri yaratarak devrimci mücadelenin ilerlemesine katkıda bulunmak ve gerçek devrimci fonksiyon oynamak yerine özünde kaba bir bencillik örneği olup hem halka, hem de şehitlere yapılabilecek en büyük saygısızlıklardan biridir."

Savaş yoldaşın vasiyeti çok açık; sözünün üstüne söyleyecek sözümüz yok, ancak yanıt olmak gibi bir yükümlülüğümüz var. O, doğruyu yanlıştan, dostu düşmandan kesinlikle ayırmanın adidir. Kavrayalım ve gerçekleştirelim! Savaş'laşalım! Cüret ve feda ruhu ile öne atıalım! ●

Açıklama: Aşağıdaki yazı Uzun Yürüyüş Dergisi'nin Mart '99 tarihli sayısından alınmıştır.

Derginin geçen sayısında için kaleme aldığım *Devrimci Enternasyonalist Hareket*'le ilgili yazıma bu sayıda da devam ediyorum. Aşağıda okuyacağınız yazı, Etiyopya'da Fransızca yayınlanan *"Parlayan Güneş"* adlı derginin Ocak 1997 tarihli sayısından, *Uzun Yürüyüş* okurları için tercüme edilmiştir.

12 Eylül 1992 tarihinde, Peru Komünist Partisi'nin Başkanı Gonzalo (Abimael Guzman) Lima'da tutuklanmıştır. Gonzalo için dünya çapında, "Abimael Guzman'ın Hayatını Korumak İçin Acil Enternasyonal Kampanya" başlatılmıştır.

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in tecrübeleri binlerce değerleri bağrında taşımaktadır. İşle binlerden bir örnek Eritre Ulusal Kurtuluş Hareketi liderlerinden Mariam Goytom, 15 Kasım 1996'da Etiyopya güçleri tarafından tutsak alınmıştır. Etiyopya'da yoldaş Wuni, 20 Kasım 1996'da kaleme aldığı mektubunda, Gonzalo kampanyasının derslerini içeren soruları, bir kampanya aktivistine yönelmiştir.

"Devrimci mücadelede büyük bir yeri olan Eritre hareketine destek sağlamak önemlidir" diyor, kampanya aktivisti. Ve devam ediyordu. "Dolayısıyla, Abimael Guzman'ın olayı etrafında toplanan eden gelişmeleri ve tecrübeleri, Eritreli yoldaşlara aktarmamız zamanı gelmiştir..."

Serdar Çakmak

Londra, 27 Kasım 1996

Aziz yoldaşım,

20 Kasım tarihli mektubunu aldım. Hiç uzatmadan sorularını cevaplamak istiyorum. Aşağıda yazılanlar, bugün yaşananları duygusal sınırların ötesine, yarınları ayak kafa ile bakabilme cesaretini göstermeye hazır olanlar içindir...

"CIA'nın yardımı olmadan asla..."

DINCOTE subayı

Peru'nun And dağlarında, 18 Mayıs 1980 senesinde, Peru Komünist Partisi (PKP) önderliğinde başlatılan Halk Savaşı, 1992 senesine gelindiğinde başkent Lima'yı çembere almıştı.

ABD, güdümündeki Peru rejiminin yıkıldığı takdirde, bütün Latin Amerika'da bir "domino reaksiyonu"nu beraberinde getireceğini biliyordu. Sadece Peru değil, aynı zamanda bütün kukla rejimler tehlike altındaydı. Bu yüzden ABD, Lima'daki bekçilerinin beceriksizliğinden bıkıp ve işi kendi eline almıştı.

1989'lardan başlayarak 1991'lere kadar önce "birlikçiler" bildik raporlar yazmaya başladılar. CIA uzmanları Lima'ya buyurdular. Ve Perulu uşaklarına, "yanlış ata oynayıp, güçlerini boşa harcadıklarını" izah ettiler. Ardından, bütün dikkatlerini PKP'nin önderi Başkan Gonzalo üzerinde yoğunlaştırdılar.

Burada ara verip, kısaca Başkan Gonzalo üzerinde durmak istiyorum. Gerçi bütün özellikleri *Kazanılacak Dünya* Dergisi'nde, "*Başkan Gonzalo Konuşuyor*" başlığıyla yayınlanmasına rağmen ben, "nasıl biriydi Gonzalo?" sorusunu başka yönleriyle indirmek istiyorum.

Gonzalo, Kültür Devrimi yıllarından gelen tipik bir Maoist önderdi. Yakalandığında 58 yaşındaydı. İdeolojisi, onun bütün yaşamını belirliyordu. Hiçbir zaman emperyalist güçlerden medet ummuyordu. Önderlik ettiği Halk Savaşı'nın, tüm emperyalistlere meydan okuduğunu devamlı vurguluyordu. Gizli bir partinin önderi olduğunun tamamen bilincindeydi. Tüm önderliği boyunca bir

Yoldaş Wuni'ye mektup

kez, Temmuz 1988 senesinde parti denetimindeki "El Diario" Gazetesi'ne verdiği röportaj hariç, hiçbir zaman medyaya araç olarak kullanmadı. Burjuva medyanın ne mal olduğunu biliyordu.

Gonzalo, siyasi ve ideolojik önderlik dışında, partisinin günlük işlerine katılan karışmıyordu. PKP'nin yatay örgütlenmesi, bölge önderliklerine muazzam şekilde "kendi yağları ile kavrulma" imkanı sağlıyordu.

Tüm bu unsurlar, düşmanın Gonzalo'yu ele geçirmesini müthiş zorlayan unsurlardı. Hatta özel savaş medyası, "öldüğünü" bile iddia ediyordu. Düşmanın elinde sadece otuz yıl önce çekilmiş fotoğraf vardı.

Ancak, şahsi kanım şudur ki, Gonzalo'da dahil olmak üzere PKP Halk Savaşı'nın o ana kadarki katetdiği mesafeler sonucu haddinden fazla iyimser olmaya başlamıştı. Çin devriminin deneylerini Perulaştıran Başkan Gonzalo, "artık Lima'da merhamet darbesinin vurulması an meselesidir" diyordu. Her ne kadar hasımları onu dogmatiklikle suçlasalarda, gelişmeler gösterdi ki, Gonzalo yeteri kadar "dogmatik" değildi.

Zira, Halk Savaşı'nın geldiği aşamada oldukça iyimser davranan PKP, haddinden fazla düşmanı köçürsür eğilimler gösteriyordu. Bunun en büyük delili, 1988 senesinde yapılan I. Parti Kongresi sonrasında, tüm Merkez Komitesi üyeleri ve Gonzalo'nun birlikte bir video filminde görünmeleriydi. Bu "belge" CIA ve Peru gizli servisi Dincote için neredeyse büyük bir hediye idi. Düşman çok kısa sürede, bu "belge"den hareketle Gonzalo'nun sadece yaşadığını öğrenmiş olmakla ve egalini belirlemekle kalmıyor, aynı zamanda Gonzalo'nun Lima'da olduğunu da öğrenmiş bulunuyordu.

1992'nin Eylül ayının ilk günlerine gelindiğinde Başkan Gonzalo'nun Lima'da kaldığı yer tespit edilmişti. 12 Eylül günü Merkez Komitesi toplantı halindeyken, bulunduğu yer basıldı ve Merkez Komitesi üyeleri ile birlikte Başkan Gonzalo yakalandı.

ULUSLARARASI KAMPANYA VE KARA MASKELİ HAKİMLERİN UYDURUK MAHKEMESİ...

Başkan Gonzalo, yakalanır yakalanmaz dünya çapında bir kampanya başlatıldı. Birinci olarak kampanyanın adına "*Abimael Guzman'ın Hayatını Korumak İçin Acil Kampanya*" deniyordu. Çünkü bu başlık altında, dünyanın birçok yerinde Gonzalo'nun fikirlerini benimsemeyen, ancak "*adil bir mahkemenin yapılmasını*" arzulayan insanlar bir araya getirilebilirdi.

Merkezi Londra'da bulunan kampanyanın etkisi muazzam oldu. Bütün kıtalarda, yoksullardan tanınmış şahsiyetlere kadar milyonlarca insan Lima'ya protestolarını yolladılar. Hemen birbiri ardına uluslararası heyetler Lima'ya akın ettiler.

Rejim, elini çabuk tuttu. Gonzalo'yu maskeli hakimlerden oluşan bir mahkemeye önüne çıkardı. Bütün hukuki normların çiğnendiği bu mahkemede, Gonzalo, savunması bile dinlenmeden ömürboyu hapse mahkum edildi. Lima'ya yakın bir askeri deniz üssünün bulunduğu, kendisi için özel olarak yaptırılan beton hücreye kondu. Ve devlet başkanı Fujimori "*Guzman bir daha güneş yüzü görmeyecek*" diyerek bubuñendi.

Bu arada rejim, Gonzalo için Lima'ya varan heyetlere destek vereceğinden emin olduğu legal sivil toplum kuruluşlarına saldırdı. Yöneticilerini derdest etti. Ardından Gonzalo'nun avukatı "varan hainliği" ile suçlayarak tutukladı. Cezaevinde öldürdü. Uluslararası heyet mensupları, rejim ve medya tarafından tıpkı Gonzalo yandaşları gibi "terörist" olmakla suçlandı ve ülke dışına çıkarıldı.

Bu her zaman böyle olmadı. Zira, bazı heyet mensuplarının uluslararası tanınmışlığı rejimin işini zorlaştırdı. Giden heyetler, kimi yerde halktan destek görmeyi yanı sıra, basın toplantıları düzenleyerek rejimin adaletsizliğini teşhir ettiler.

Sonuçta uluslararası kampanya, Gonzalo açısından bir işe yaradı; legal veya illegal yollardan öldürülmesini önledi.

PSİKOLOJİK SAVAŞ, GERİ ÇEKİLME VE YENİDEN...

Yakalandığı andan itibaren Başkan Gonzalo tamamen medya "maymunu" haline getirilmeye çalışıldı. Yanında maskeli cellatlarıyla birlikte çekilen resimleri ve filmleri bütün medyada yayınlandı. Amaç, kitlelerin ve savaşçıların moralini bözmektir. Öylece oldu. Kiminin morali bozuldu, kiminin kili ve gökese arttı.

24 Eylül 1992 tarihinde rejim, gene böylece bir "maymun" yavru gerçekleştirmek istedi. Ama hevesi kursağında kaldı. Zira, Başkan Gonzalo bir kalesin içinde ve koca bir Peru bayrağının önünde basının karşısına çıkartılmasına rağmen, emperyalistler ve Peru rejimini yerden yere vurmamakla kalmadı, aynı zamanda çok güçlü bir şekilde, Halk Savaşı'na devam edilmesinin emrini verdi. Kendi durumunu "*zafere giden yolda küçük bir büküntü*" olarak değerlendiriyordu. Konuşmasından göçünen yerli ve yabancı muhaliflere ve polis kuvvetlerine karşı yumruğunu kaldırıp, Enternasyonal'i söyleyerek meydan okuyordu. Bu tavrı, tüm dünya halklarına müthiş bir ilham kaynağı idi...

Ama rejim boş durmadı. Başkan Gonzalo'yu küçük düşürmek için elinden geleni yaptı. Kısa bir süre sonra manipüle edilmiş el yazıları ve pleybekli film görüntüleri ile Gonzalo'nun "nedamet getirdiğini" ve tüm PKP savaşçıları "teslim olmaya" çağırıldığını iddia etti. Gonzalo'nun PKP içerisindeki sağı çizgileri ile tanınmış zindandaki bazı eski Merkez Komitesi üyeleriyle birlikte "teslimiyet" çağrısı yaptığını öne sürdü.

Öte yandan, savaşçıların arasında kayıyer çatışması olduğunu ve birbirlerine girdiklerini iddia ediyordu. Gruplar halinde parçalanmalar olduğundan bahsediliyordu.

Tüm bu psikolojik taarruzun planlanışında ve gerçekleştirilmesinde, sistem içerisinde kömelenmiş, doküntü solcular ve 68'li olmakla böbürlenmiş uluslararası ve Perulu döneçler aktif rol aldılar.

Kuşkusuz bu karşı-devrimci taarruz yankısını bulmadı değil. Devrim trenine su veya bu sebepten ötürü atamış, topluma çeşitli katmanlarından özellikle de küçük-burjuvazi içerisinde hatırı sayılır bir kesim elini eteğini devrimden hemen çekti. PKP, Lima'da ilk başlarda ciddi çözümler yaşadı. Muazzam bir moral çöküntüsü hızla yayılıyordu.

Ama çözüme bir yere geldi takıldı. Dağdan

inip silah teslim eden, sayısı azımsanmayacak orandaki gerilla görüntüleri dahi çözülmeyi daha fazla iletme getiremedi.

Çünkü, devrimde kararlı olan parti kadroları ve savaşçıları geçici bir geri çekilmenin ardından, güçlerini iki sene içerisinde tekrarları koordine etmeyi başardı. Bu kolay olmadı. Zira, düşman topyekün imhaya yönelmişti. PKP, yeni önderliği ile "ben varım işte" aceleciliğine ve provakasyonuna gelmedi. Adeta ıgne ile kuyu kazdı. Bulunduğu bölgede iktidar olma becerisini gösteren Parti Organları ve Halk Komiteleri, yılların siyasi ve ideolojik donanımıyla bu "şok" ortamından kendilerini sıyrmasını bildiler.

Bekli de Peru devrimi Gonzalo'nun yakalanmasıyla bir on sene geriledi ama, Peru gerici toplumsal düzenin kokmuşluğu ve parçalanmışlığının da sayesinde, Başkan Gonzalo'nun "büküntü" diye tahir ettiği ortamdaki tekrar Halk Savaşı rotasına girmeyi başardı.

"Tarihî tecrübe şayan-ı dikkattir"

(Mao Zedung)

Yukarıda özetini sunmaya çalıştığım ABD patenli senaryolar son yıllarda gerici devletlerin başvuru reçetesi oldu. Her yerde ABD ve onun uydu rejimleri tarafından hasım kabul edilenler, Mariam Goytom gibi Gonzalo ile kıyaslanmayacak önderler olabilir.

Sen mektubunda, Mariam Goytom'un kısmen veya tamamen nedamet getirebileceğini söylüyorsun. Tabii bunun doğru olup olmadığı hakkında benim bir şey söylemem mümkün değil.

Ancak şurası kesin bir gerçektir. Bu liderin yıllarca izlediği siyasi ve ideolojik hat, düşmanın eline geçtikten sonra göstereceği tavrı da belirleyecektir. Ancak unutulmamalıdır ki, aradaki bütün görüş farklılıklarına rağmen Etiyopya'da yoldaşların görevi, Mariam Goytom'u nedamet getireceği ana kadar canla başla desteklemektir. Unutulmamalıdır ki, onun şahsında yapılan saldırı, Eritre milli mücadelesine yapılan saldırıdır. Yok edilmek, imha edilmek istenen yılların el emeği, göz nuru ve kanı üzerine kurulmuştur. Gerçek devrimciler burada kayıtsız kalmazlar.

Şüphesiz nedamet savaşan güçleri çok olumsuz etkiler. Hatta belkide sisteme entegre olmak isteyenlerle bu fikre karşı çıkar çatışabilir. Ama ne olursa olsun burada en büyük görev, kendi dünya görüşüne güvenenlere döşmektir.

Gonzalo'nun ideolojisini takip eden bizlerin, dünyanın neresinde olursa olsun, tabii Etiyopya'da da bu tip senaryolara kararlı karşı çıkmanın tarihsel bir görevdir. Bunun da ötesinde, Maoistler ne oldum delisi olmadan, saldırıya maruz durumdaki güçleri kütümser ve aşağılayıcı tavlara girmeden, "biz dememişmiydik" cilik yapmadan, kendi bağımsız siyasi ve ideolojik çizgileriyle, zindanda ve muharebe meydanlarında, psikolojik özel savaşın bir an evvel çöktürmeye çalıştığı devrimci güçlerin hemen yanına dikilmek zorundadırlar. Maoist güçlerin bizzat kendilerinin gelişmesi, güçlenmesi ve önderlik etme becerisini kazanmaları burada sınırdır. Zira söz konusu olan, devrim açısından büyük tehlike ve heybeli boy ölçüşmedir...

Sergili Wuni,

Umarım sorularına yanıt vermişimdir. Mariam Goytom için başlatacağımız kampanyada yukarıdaki hususlara dikkat edilmesini öneririm. Özgür bir Eritre'de buluşmak özlemiyelim.

Yoldaşça...

Ekonomik paket; beyhude çaba ve aldatmacalarla içi "doldurulmuş" bir balondur

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın, başını ABD emperyalizminin çektiği dünya gericiğinin komploları sonucu tutsak edilip Türkiye'ye teslim edilmesinin ardından, siyasi iktidar Pirus zaferlerinin naraları eşliğinde, özde PKK önderliğindeki ulusal harekete, genelde sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı kapsamlı yönelimlerini yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Esasını fiziki imha amaçlı operasyonlar, kitle katliamlarını gerçekleştirmeye dönük "vur emri" talimatları, en ufak demokratik kurum ve kuruluşlar dahil, tüm muhalif düşünceleri menegeneye almayı hedefleyen genelgelerle formüle olmuş faşist saldırılar teşkil ederken; ideolojik, psikolojik ve ekonomik olarak bir yoketme, devrimci-ilerici dinamikleri sindirme hareketini genişletmiş durumdadır.

Abdullah ÖCALAN'ın komployla tutsak edilmesinin hemen akabinde şatafatlı sözlerle "beyaz bir sayfa" olarak ilan edilen, "Güneydoğu'ya ekonomik paket"inde bir mantıklarının hizmetine sunulan amaçlı bir yönelim olduğu tartışma götürmezdir. Yani siyasi iktidarın, sözkonusu "ekonomik paket"le bellediği bir siyasal hedefi vardır. Ve bu siyasal hedefin merkezine de, başta ulusal hareket olmak üzere, bölgedeki sosyal kurtuluş hareketini boğma, geriletme anlayışı konulmuştur.

Kuşkusuz, davul-zurnaların kulağa hoş gelen sesiyle, gizlenmeye çalışılan silah çatırtılarının gölgesinde açıklanan bu ekonomik paketin hedefinde, gelişen Kürt Ulusal Hareketini geriletme ve marjinalleştirilmenin olduğunu söylemek, siyasi iktidarın esas amacını belirlemede doğru olsada, tek hedefin bu olmadığını vurgulamak gerekir. Siyasi iktidar böyle bir "atılım", bir yandan ilerici-devrimci ve ulusal-sosyal mücadeleye karşı yönelimini derinleştirirken, diğer yandan da her seçim öncesi rutinileşmiş boş vaatlerle, düzenden kopan Kürt halkını füzellikle bölge oylarının HADEP'e gitmesinin önünü almak için) düzen partilerinin potasına çekmeye, oy potansiyeli olarak kullanmaya çalışmaktadır. Ve neresinden tutarsak tutalım, bu ekonomik paket, bölge halkının lehine olabilecek hiçbir sonucu yaratmayacaktır. Ki yaratması da mevcudiyete bir aykırılıktır.

Ankara'da 40 trilyonluk kaynak aktarımı olarak açıklanıp, Ecevit'in "müjde" haberi vermek için Diyarbakır'a gitmesiyle açık artırımı ibahle misali 300 trilyon gibi cazip bir rakama dönüşen

"ekonomik paketin", açıklanan rakamlar arasındaki uçurumu dahi, boş bir vaad olduğunu anlamamız yeterli bir örnektir. Açık olan bu yönünde, bu "ekonomik pakette", halka saldırı teşkil eden bir öz vardır. Süreç itibarı ile ele alındığında, bu özün deşifre edilip, siyasi iktidarın suratına, devrimci dinamikleri geliştirecek biçimde çarpmak aslı görevdir.

Herşeyden önce sözkonusu paket, "terör" damgası vurularak, siyasal özünü yok edilmeye çalışılan Kürt Ulusal Hareketi'nin yenildiği, bittiği demagojisi üzerinde maddileştirilmeye çalışılmak-

ekonomik, etnik, kültürel bir çatışmayı, mis gibi gösterme.

İkincisi; bu demagoji eşliğinde PKK'nin ciddi anlamda etkisi altına girmiş, onun önderliğinde ulusal bilinci özgürleşme sevdasını yerleştirmiş Kürt halkını etkileyip PKK'yi marjinalleştirme.

Üçüncüsü; her iki amaca endeksli olarak bölgede devletin faşist kurumlarını, satın aldığı Kürt işbirlikçileri (aşiret ağaları, para babaları ve korucu ağıyla) kanallarıyla derinleştirme ve yaygınlaştırma.

tadır. Bu koca yalan bile, işin başındaki ciddiyetsizliği deşifre etmektedir. Türk devletini darbeleyen, köşeye sıkıştıran bir ulusal hareketi, bu tür yöntemlerle zayıflatma çabaları ile açıklanabilir. Siyasi iktidarın özellikle son yıllarda, "askerler işini yaptı. Şimdi sıra siyasilerde ve yatırımcılarda" söylemini dilendirmesi, tam da bu özün açık bir ifadelendirilişiydi. Bu yönelimle amaçlananları sıralamak gerekirse;

Birincisi; ısrarla Güneydoğu olarak ifade edilen T. Kürdistanı coğrafyasında gelişen Ulusal Kurtuluş Hareketini, sıradanlaştırma, ulusal özünü bozarak

Dördüncüsü; Kürt halkının sempatisini kazanma ve bununla sarsılmış devlet otoritesini yeniden tahsis etme.

Beşincisi; ve bütün bunların son noktası olarak; Kürt ulusunun ulusal bilinci ni yoketmeye çalışarak, dirilişe geçen bir ulusu yeniden kölelik zincirleriyle boyunduruk altına alma.

Bütün bunların yanında bölgedeki feodal yapıyı tasfiye etme satsatısıyla, toprak reformu, demokratik, kültürel açılımlarda bu karışık salatanın yanında meze olarak sunulmaktadır. Ve

"ekonomik paketteki"ni belirlemeleri sıralayacak olursak;

1- Yarım kalmış, işletme sermayesi yetersizliği nedeniyle işletmeye geçmemiş veya kısmen işletmeye geçmiş yatırımlar ekonomiye kazandırılacak.

2- Paket Adıyaman, Ağrı, Ardahan, Bayburt, Batman, Bingöl, Bitlis, Diyarbakır, Elazığ, Erzincan, Erzurum, Gümüşhane, Hatay, Hakkari, Iğdır, Kars, Mardin, Muş, Ordu, Siirt, Sivas, Şanlıurfa, Şırnak, Tunceli, Van ve Yozgat illerini kapsayacak.

3- Tesislere 1999 yılında 10, 2000 yılında ise 20 trilyon lira kaynak aktarılacak. Böylece 8 bin 200 kişiye istihdam imkanı sağlanacak. %20 faizli yatırım kredileri iki yıl ödemesiz, 5 yıl vadeli, %30 faizli işletme kredileri ise bir yıl ödemesiz, üç yıl vadeli olacak.

4- Bölgedeki firmalara enerji desteği sağlanacak. Enerji fiyatlarındaki indirim oranı, birinci yıl için %50, ikinci yıl için %40, üçüncü yıl için %25 olacak.

5- KOBİ'ler için acil destek kapsamındaki il sayısı Hatay, Gaziantep, Ordu ve Yozgat ilave edilerek 33'e çıkarıldı. KOBİ tanımında belirtilen araç-geçer, döşeme ve demirbaşlara ait 50 milyar liralık yatırım tutarı sınırı, 100 milyar liraya yükseltilecek.

6- OHAL illerinde, hayvancılık, dokuma, giyim ve ulaştırma sektörleri dışındaki sektörlerde yatırım tutarı, en az 8 milyon ABD Doları olan ve 75 işçi istihdam eden komple yeni yatırımlar için düşük faizli ve uzun vadeli kredi sağlanacak.

7- Üretime dönük faaliyetlerde bulunan küçük zanaat kooperatiflerini desteklemek için geliştirme ve destekleme fonundan KOBİ'lere paralel vade ve faiz şartlarıyla düşük faiz ve uzun vadeli kredi sağlanacak.

8- Sağlık Hizmetlerini Geliştirme Projesi kapsamında yatırımların hızlandırılması için 2.7 trilyon lira Sağlık Bakanlığı bütçesine aktarılacak. Bölgede, sağlık hizmetlerinin geliştirilmesi amacıyla, yılın ilk yarısında yaklaşık 6 trilyon lira ilave kaynak sağlanacak.

9- Köye Dönüş ve Rehabilitasyon Projesi'ne hız verilecek. Köylerine geri dönmek isteyen aileler tespit edilecek, dönülecek köylerdeki alt yapı hizmetleri tamamlanacak, kendi iş güçlerinden faydalanılarak konut yapımları gerçekleştirilecek. Projede ilk olarak Bingöl, Hakkari, Tunceli, Bitlis, Van ve Muş illerine bağlı köyler ve mezra gibi

yerleşim birimlerinde 1017 hanenin köye dönüşü sağlanacak.

10- 211 adet küçük sanayi sitesi projesinin hayata geçirilmesi sağlanacak.

11- Köy Hizmetlerine, Köy Yolları Yapım Programı kapsamında 10 trilyon lira ödenek tahsis edilecek.

12- 11 adet iletim ve üretim tesisi tamamlanarak bölgedeki elektrik kesintileri önlenecek."

Paketteki bu uyduruk ve inandırıcılıktan uzak yaklaşımla T. Kürdistanı coğrafyası çözümlenecek. Sahiplerini dahi güldüren ve devlet mekanizmasının bürokratları, yazar çizer takımının dahi güven duymadığı bu yalan paketi, Kürt kökenli, Türk devleti ile işbirliği içinde olan toprak ağaları ve savaşta askeri giderlere kaynak olmaktan öteye gitmeyecektir. Bütçede savaş giderleri olarak ayrılan %50-60 payında, bölgeye kaynak aktarımı demagojisiyle savunulduğu düşünüldüğünde, son "ekonomik paketinde" askeri harcamalara ek kaynak olduğu alenidir. Özcesi siyasi iktidar, her türlü politikayla, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı coğrafyasına savaşın kanlı izlerini taşımaktadır. Abdullah Öcalan'ın tutsak düşmesini, kendi hanesine daha büyük kazanımlara dönüştürmenin kudurganlık telaşına giren siyasi iktidarın, vaat üstüne yağdırarak (pişmanlık yasası, demokratik açılımlar, ekonomik yatırımlar), ilericiler-devrimci ve ulusal-sosyal hareketleri imha etmeye yönelmesi, tartışılan ekonomik paketin temel taşıdır.

Ekonomik paketin, dönemin özgüline denk düşen bu esas yönünün yanında, her seçim anifesinin rutin vaatleri halini almış, bir seçim yatırımı olduğunu da belirtmiştik. Zira, Türkiye'deki seçim tarihleri hafızalar zorlanarak hatırlanırsa, seçim dönemlerinde açıklanan paketlerin (ekonomik-demokratik) sayıca bir hayli fazla olduğunu görürüz. Seçimi, sandık başına çekmenin ekonomik vaatlerle daha başarılı olacağını bilen hakim sınıflar ve onun siyasi partileri, her seçim öncesi dönemde, kamu harcamalarını arttırarak ya da artırma sözleri vererek, tıkanan ekonomide bir canlılık yaratmaya çalışırlar. Nispi olarak seçim döneminde görülen bu göreceli canlanmayı, ekonomik vaatlerle süsleyerek "umut" olmaya çabalarlar. Bahsettiğimiz seçim ekonomisi de bundan ibarettir. Seçim ekonomisi uygulanmayacak denmesine karşın, her dönem seçim ekonomisi uygulanmış ve seçim ekonomisiyle yaratılan kambur, rutin ekonomik istikrarsızlığın yarattığı kambura eklenerek, seçimlerden sonra halkın sırtına bindirilmiştir. En basitten seçime kısa bir süre kala, denk gelen enflasyon oranıyla, hemen seçimden sonra gerçekleşen enflasyon oranı arasındaki uçurum, anlatmak istediğimiz bu duruma basit bir örnektir.

Rakamların diliyle ifade edecek olur-

Özelde Kürt ulusu, genelde ezilen işçi sınıfı ve diğer katmanlar, artık bu oyunlara gelmeyeceklerdir. Ecevit'in Diyarbakır çıkartmasında yediği şamar, bu gerçekliğin en somut ifadesidir. Kürt ulusunun ulusal bilinci endeksinde özgürlüğe yol alması, yayından çıkmış bir ok gibidir. Ne "ekonomik paketler", ne "pişmanlık" edebiyatı, ne de fiziki faşist saldırılarla, Devrimci Ulusal Hareketin ve sosyal kurtuluş mücadelesinin önünü alamayacaktır. Önemli olan, başta komünist hareket olmak üzere devrimci ve ulusal hareketin, etki alanındaki savaş gücünü ve kitleleri, sistemin tüm oyunlarına karşı seferber edebilme esnekliği ve kabiliyetini derinleştirmesidir.

sak; 1991 Genel Seçimleri öncesi 3 aylık TEFE enflasyonu %14 iken, seçim sonrasında 3 aylık TEFE enflasyonu %21 civarında olmuştur. Bu rakam 1995 yılı genel seçimi 3 aylık öncesi ve sonrası dönemlerde %12 ve %25 civarında olmuştur. Seçim sonraları azgınlanan enflasyon yıllık ortalamaya vurulduğunda, çıkan enflasyon oranının yüksekliği ortadadır. Aynı biçimde '99 Şubat ayında, diğer aylara göre düşük çıkan enflasyon oranı, bu mantığın bir tezahürüdür. Yoksa hakim sınıflar cephesinin iddia ettiği gibi, uygulanan ekonomik programların (ki, IMF endekslı bu programların neleri içerdiğini daha önceki yazılarımızda işlemiştik) enflasyonu düşürmedeki başarısı değildir. Yine ekonomik izafi bir canlanmayla oy avına çıkan sistemin düzen partileri, seçim öncesi, yatırım harcamalarını arttırarak, toplumsal kesimlerin desteği için kanuni "düzenlemelere" gitme, ya da bu yönlü sözler verme, para ve kredi musluklarını sonuna kadar açma vb. seçim sonrası halkın

sırtına binecek belli başlı söz ve vaatlerde bulunurlar. Her düzen partisinin çıkardığı ekonomik program çömbüşü arasında yaratılan seçim enstrümantalı, seçim sonrası ezilen sınıf ve katmanların üzerine estirilecek zulüm, sömürü fırtınasının habercisi olmaktadır adeta.

"Güneydoğu'ya Ekonomik Yatırım Paketi"nin içeriğine özenle bakıldığı zaman, klasik seçim öncesi vaatlerin tüm inceliğinin çok kabaca sırtığını göreceğiz. Azınlık Ecevit hükümetinin boynunda IMF ve Dünya Bankası'nın "istikrar" kılıcı dolaşsada, seçimden sonra Ecevit'e hükümette yer bulma arayışı, hakim sınıfları bu yönlü politikaları uygulamaya zorlamaktadır. Nispi olarak geçmiş seçim dönemleri öncesi hükümetlere nazaran daha "mütevazı" davranan Ecevit'in azınlık hükümeti, kitlelerin oyunu almak için, yerine getirilmesi zor olan vaatleri vermekten geri durmaktadır. Hatta bu "mütevazılığı", "dürüst" kişilik olarak medyatik manipölasyonlarla halka sunulmaktadır. Ve bu dönem, özellikle T.

Kürdistanı coğrafyası üzerinde yoğunlaşılması, sisteme karşı ulusal bilinçle özgürleşmeye yüz tutmuş Kürt ulusunu, çeşitli oyun ve yalan vaatlerle düzene endekslene, "güven" tazeleyerek Kemalist zihniyetin bir amacı olarak kölelik zincirleriyle bağlama aciliyetindedir.

Fakat özelde Kürt ulusu, genelde ezilen işçi sınıfı ve diğer katmanlar, artık bu oyunlara gelmeyeceklerdir. Ecevit'in Diyarbakır çıkartmasında yediği şamar, bu gerçekliğin en somut ifadesidir. Kürt ulusunun ulusal bilinci endeksinde özgürlüğe yol alması, yayından çıkmış bir ok gibidir. Ne "ekonomik paketler", ne "pişmanlık" edebiyatı, ne de fiziki faşist saldırılarla, Devrimci Ulusal Hareketin ve sosyal kurtuluş mücadelesinin önünü alamayacaktır. Önemli olan, başta komünist hareket olmak üzere devrimci ve ulusal hareketin, etki alanındaki savaş gücünü ve kitleleri, sistemin tüm oyunlarına karşı seferber edebilme esnekliği ve kabiliyetini derinleştirmesidir. Gerici sistem, sopa ve havuç politikası ile çok yönlü saldırıyor. Bu saldırılar yalnız Kürt devrimci hareketine değil, tüm ilerici ve ezilen sınıf ve katmanlarıdır. Ezilenlerin gelişmelere bu kapsamdaki kayıtsızlığı, geleceğe kayıtsızlığı olacaktır. Sistemin pervasızlığı ortadadır. Kamu çalışanları alanında 500 bin işçiyi ilgilendiren TİS görüşmelerinde, düşük ücret politikası belirleyen sistem gerçek yüzünü ortaya koyarken, uydurmaya "ekonomik paket" söylemleriyle, ezilen katmanlara yönelik düşmanca özünü gizlemeye gayret etmektedir.

Özcesi; tüm bu sopa ve havuç politikalarına, başta Kürt Ulusal Mücadelesi olmak üzere, tüm ezilen sınıf ve katmanların gereken cevabı vermeleri kaçınılmaz bir gerektir. ●

Kamuoyuna

başkanını kınamaya, tavrı almaya çağırıyoruz. Bizler de ulusal, tarihsel, toplumsal ve siyasal olan sayın PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN'ın davası karşısında ta kendisi ahlaksız tavrından ötürü Barolar Birliği Başkanı'nı nefretle kınıyoruz. Barolar Birliği Başkanı'nın bu tavrını hiçbir zaman unutmayacağız. Halklarımız hukukçu kimliğine bürünmüş bu kontrgerilla "avukattan" hesap soracaktır.

PKK Genel Başkanı sayın Abdullah ÖCALAN'ın davası herhangi bir dava değildir. 40 milyonu aşkın Kürt ulusunun ulusal-demokratik hak ve özgürlüklerinin savunulması davasıdır. PKK Genel Başkanı ÖCALAN şahsında görülecek dava toplumsal, tarihsel, siyasal ve Kürt ulusunun ulusal davasıdır. Kending insanın, ilericiyi, devrimciyi, demokratı, yurtseverim diye tüm hukukçuları, avukatları bu davada hukuksal zeminde tavrını koymaya, 20 yıldır süren haksız savaşın tüm mağdarla-

rının savunmanlığını üstlenerek davada taraf olmaya, hukuksal zeminde Kürt ulusunun ulusal önderi Başkan Abdullah ÖCALAN'ı savunmada aktif rol almaya, hukuksal zeminde kitlese demokratik dayanışma tavrını ortaya koymaya çağırıyoruz.

Tavrsız kalmanın halklarımız ve insanlık karşısında affedilemez bir suç olacağı bilinmelidir. Burjuva hukuk kurallarının saplantılarını kendine gerekçe yapıp kimse bu davadan kaçmamalıdır. Faşist TC devletinin ve ırkçı-şoven kesimlerini bası ve terörden yılmamalıdır. Her türlü bireysel kaygılarını bir tarafa bırakarak onurlu, şerefli gerçek bir hukukçu duruşunu sergilemeli, Kürt ulusunun haklı davasından yana tavrı koyabilmelidir. Türkiye zindanlarında bulunan biz değişik siyasi parti ve örgütlere mensup tutsakların çağrısı budur. Tüm hukukçuları dayanışma ve çağrımıza yanıt vermeye çağırıyoruz. ●

Tüm Cezaevlerindeki

PKK, DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TİKB, TDP, DİRENİŞ HAREKETİ, TKP/L, DEVRİMCI YOL Davası Tutsakları

Türkiye Barolar Birliği Başkanı Eralp ÖZGEN'in Kürt ulusunun ulusal önderi ve PKK Genel Başkanı Sayın Abdullah ÖCALAN'ın davasıyla ilgili olarak "hukukçulara çağrı" adı altında yaptığı açıklamada uluslararası hukukun, iç hukukun ve hukukçu kimliğinin temel ahlaki normlarını ayaklar altına alan, hukuk ve insanlıkla bağdaşmayan bir açıklama olduğunu tüm kamuoyu ibretle izledi. Barolar Birliği başkanının haksız savaşın ahlaksız bir savunması olduğu açığa çıkmıştır. Kendisi yaptığı açıklamayla bunu itiraf etmiştir.

Ayrıca Barolar Birliği'nin sözde başkanının PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN'ın davasına giren avukatları tek tek arayarak tehdit etmesi, hukukçu kimliğiyle haksız savaşın silahşörlüğü rolünü oynadığını göstermektedir. Bizler aşağıda imzası bulunan tüm Türkiye cezaevlerinde bulunan değişik siyasi parti ve örgüt davalarına mensup tutsaklar olarak tüm ilerici kamuoyunu ve ilerici-devrimci-yurtsever hukukçuları ve hukuk kurumlarını bu Barolar Birliği'ni ve

Devrim için öğrenilmesi zorunlu bir bilim tarih

5

"Üçbin yıllık tarihin hesabını yapmayanlar, günöbirlik yaşayan insanlardır."

GOETHE

Günöbirlik yaşıyoruz... Günöbirlik düşünüyoruz... Günöbirlik savaşıyoruz... Bütün bu belirlemeler, bizim şu anda yaşadığımız gerçekliğimizin en kaba haliyle bir ifadesi. Bütün bunlar hem bir sonuç, ama hem de bir nedendir. Bu sonucun kökenleri, yine toplumsal üretimdeki konumlanışımızda, bu eğri düşünün içindeki çok çeşitli zaatlarda, tarihsel birikime ve deneyime sirtın dönen eğri yaşamın toprağında büyüyen çarpık bilincin, koşulları doğru bir biçimde değerlendirmeyişinde ve bu iş için gerekli bilimsel yöntemlerin önemini yeterince kavramayışında gizli.

Yani koşullarda, koşulların içindeki düşmanlarda, düşmanların kendi aralarındaki çatışmalarda, bunların ayrılık ya da ayrılık gösteren hareket tarzlarında... dostlarda; ezilen emekçi halklarda, halkların farklılıklarında, ezilen halklar içindeki sınıfların çokluğunda, bu çokluğun ayrı ayrı çıkarılmasında, ayrılıklarında, ayrı ayrı örgütlü güçlerinde, bu örgütlü güçlerin ortaklığında ve bütün bunların hareketinde, bu birbirleriyle uzlaşan ya da uzlaşmayan çıkarların kamçıladığı hareketlerin aralarındaki karmaşık ilişkilerde yatıyor bu sonucun nedenleri. Bütün bu ilişkileri ve bu ilişkilerin hareketini içeren, onun bir ürünü olan koşullar tarihseldir. Tarihsel gelişmeye doğru bir biçimde bakılmazsa eğer, içinde yaşadığımız koşullar doğru bir biçimde tanımlanamaz. Böyle bir durumda yeni bir yaşamı yaratmaktan, yeni insanı biçimlendirmekten, değişimin öznesi olmaktan vb. söz edilemez. Olsa olsa irademiz dışındaki koşulların biçimlendirdiği bir yaşamda, yaşamın kalıba doktuğu nesneleşen bir insan olur. Böyle bir durumda, insan iradesi bir hiç olur artık; kendisine yabancılaşır insan, sadece kendisine mi? Keşke onunla kalsa... Eşine, dostuna, halkına, insanlığa, ideallerine, insana dair iyi, doğru, güzel ne varsa, herşey kendi varoluşundan hızla uzaklaşır. Bu değerlerle arasına mesafeler koyan, yine insanın kendisidir en son aşamada. Çünkü ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir dış etki insan iradesini parçalamaya muktedir değildir. Adı üzerinde, bir dış etkidir yalnızca o. Doğru tarih bilinci, insan iradesinin, kendi varoluşunun kökenlerini, zaatlarını vb. bilince çıkarabilmenin ve onun gelişimine yön verebilmenin bilgisini kavramaktır bir anlamda. Bu, yalnızca bir insan için ge-

çerli değildir üstelik; bir sınıfın, partinin ya da ulusun iradesi için de bu belirleme geçerlidir diyebiliriz.

Tarih, önemini yeterince kavrayamadığımız bir bilim; üstelik, oldukça kapsayıcı... Ekonomi, siyaset, hukuk, coğrafya, din, askerlik, sosyoloji, psikoloji ve benzeri birçok bilim dalını da içine alan tarih, -hiç değilse- öz olarak kavranmaksızın Marksist ideoloji bilince çıkarılmaz. Bunun anlamı nedir peki? Marksist ideoloji tarihsel bir olgudur ve tarihin üzerinde yükselir; geçmiş bilinmezse eğer, bugün anlaşılamaz; bugün anlaşılamazsa, yarın kurgulanamaz; yani devrim kavranamaz... biçiminde yanıltabiliriz bu soruyu.

Bir çoğumuz, geçmiş deneyimlerden ders çıkarmanın önemine değinir, tarihin bilinmesi gerektiğini tımtıraklı sözlerle ifade ederiz çoğu zaman. Ve yine bemen hemen hepimiz, Çin tarihini, Ekim Devrimi'ni, Latin Amerika deneyimlerini "sular seller gibi biliriz." Mao'nun parti içinde kimlerle, hangi boyutta ideolojik çatışma yaşadığını,

lamaktan daha öteye gidilmeyen bu tartışmalara bir de dışarıdan baksak, ne kadar "aptalca" ve ne kadar "gülünç" olduğunu görürüz.

Dünya devrim tarihinin eşsiz deneyimlerinin bilgisini edinmekteki amaç, kendi topraklarımızda devrim gerçekleştirebilmek için bu bilgilerden yararlanmaktır. Bu bilgiler bu nedenle önemlidir bizim için. Ama daha da önemlisi kendi tarihimizi bilmektir. "**Devrim kitlelerin eseridir**" şiarını dilimizden düşürmeyiz hiçbir zaman. Ama kitleleri bilip tanımazsak eğer, halkın diliyle konuşabilir miyiz, onları devrim mücadelesinde seferber edip örgütleyebilir miyiz?

Halklar da kendi içlerinde farklı bir çok sınıf ve tabakayı taşırlar. Bu farklı sınıf ve tabakalar arasında -uzlaşır nitelikte de olsa- birçok çelişki ve bu çelişkilerin doğduğu çatışmalar vardır. Düşman, çıkarları gerektirdiğinde bu çelişkileri derinleştirmekten, halkları ya da halklar içindeki sınıf ve katmanları birbirine düşürmekten çekinmez. Bu olgu devri-

Dünü sahiplenmek ve tarihimizi kavramak, dünün bugünle ilişkisini kurarak bugünü yorumlamak ve geleceği yaratmaktır. Yalnızca doğrularımıza değil, yanlışlarımıza da sahip çıkabilme cesaretini gösterebilme ve bunları doğruyu yakalamanın ve uygulamanın araçlarına dönüştürebilme becerisidir. Devrim iddiamız ancak böyle bir anlayışla gerçeğe dönüşebilir.

uzun yürüyüşün hangi zor koşullar altında, nasıl yapıldığını, Guamindang'la ittifakın gelişimini ve yarattığı sorunları, Rusya'nın sosyo-ekonomik yapısını, Bolşeviklerle Menşevikler arasındaki farkları, Che'nin hangi ülkelerin devrimci örgütleriyle birlikte savaştığını ve daha benzeri bir sürü bilgiyi tartışma alanlarında hiç teklemeyen sıralarız. Bundan da "övlünç" duyarız. Bilgimizi yansıtmak ve bu yarıştan en önde olmak keyif verir bize. Durmaksızın bu gençlere hazırlarız kendimizi, kitaplara sarılırız; sabırsızızdır. Bir an önce zengin bir kütüphanenin taşıdığı bilgilerle yüklemek isteriz beynimizi. "Aldığımız" bilgilerin yaşadığımız koşullarla, bizi etkileyen maddi gerçeklikle ilişkisinin hangi boyutta olduğu önemli değildir bizim için. Çünkü bilgi kullanılmak için edinilmemiştir o anda, küçük-burjuva gururun okşanmasıdır buradaki amaç; çevrede "saygı uyandırmak" içkili salon toplantılarında "iltifatlarla" karşılanmaktır. Oysa, kuru bilgileri sıra-

min önünde bir engeldir. Bu engeli nasıl ortadan kaldıracacağız? Halkı düşmana karşı nasıl birleştireceğiz? Bütün bu sorunları çözebilmek için halklarımızı iyi tanımamız gerekmiyor mu? Ve doğaldır ki, düşmanımızı da...

Onca fedakarlığımıza rağmen, sempatiyle karşılanacağımız yerde halkın suskunluğuyla ya da öfkesiyle karşılaştığımızda, halka sövüp sayarız kızgınlıkla; "bu halk iltah olmaz, alışmış bir kere kölece yaşama..." der, içimizi boşaltırız. Ama gerçekten bu tek başına böyle midir? Evet, merkezi devlet anlayışının Türkiye halklarının yaşadığı coğrafya da her daim güçlü olması, islam dininin kulluk ilişkilerini katalara iyice yerleştirdiği bir gerçektir. Ama ya isyan... Bu topraklarda yaşayan halklar zorbalara hiç mi başkaldırmadılar? Direnme geleneği hiç mi yok bu halkın? Bunu bilmek için tarihimize bakmak yeterli; **Pir Sultan**'lar, **Şeyh Bedrettin**'ler, **Şah-kulu** ve **Celali İsyanları** ve daha pek çokları direnme geleneği zincirinin bi-

ribirine bağlı halkları değil mi?

Bugün Karadeniz'in bir bölümünde, Akdeniz'de, Ege'de, Trakya'da, İçanadol'da yaşayan halklar yukarıda adı geçen isyancı kuşakların torunları. Bugün "uysallaşan", devlete bağlı kurallara döndüsen, olanla yetinen, "kaderine" boyun eğip edilgen bir yığın gibi görülen bu halkta unutulmuş -daha doğrusu unutturulmuş- isyan geleneği yeniden diriltilemez mi? O günden bugüne, özde değişen bir şey yoksa eğer; yine zulüm ve sömür varsa, bu hafa mümkün demektir. Devletin baskıları ve halkı uysallaştırmaya, siflik bir kişilikle biçimlendirmeye yönelik politikaları da fayda emez bu durum da. Çünkü isyanın zemini vardır; başkaldırı bir zorunluluktur, meşrudur. Burada halkın öncü güçlerine iş düşer. Halka içinde bulunduğu yoksulluğun nedenlerini gösterecek, kurtuluş yolunu öğretecek, halkı harekete geçirecek olan bu güçlerdir. Ancak halkın bu öncü güçleri, harekete geçireceği halkı iyi tanımak zorunda.

Topraklarımız, çok çeşitli milliyetlere, mezheplere, dolayısıyla da kültürlere, farklı gelenek ve göreneklere ev sahipliği yapıyor. Küçük bir bölgede bile Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkez, Ermenisi, Alevisi, Sunnisi, Hristiyanı, Yahudisi vb. bir arada yaşıyor. Bu bir zenginliktir. Ancak bu zengin bileşimi, farklı türden birçok çelişkiyi de ifade eder aynı zamanda. Hakim sınıflar, çıkarları gerektirdiğinde halklar arasındaki farklılıkları, birini diğerine kırdırma kullanmaktan kaçınmamışlardır. Tarihte bunun örnekleri hiç de az değildir. Doğan AVCIOĞLU "Türklerin Tarihi" isimli kitabında Osmanlı'nın Alevi Türkmenler'in isyanını bastırırken baskın nasıl anlatıyor;

"Kızılbaş Türkmen'i ağır biçimde cezalandıran Yavuz Selim, Şah İsmail ve Kızılbaş'a karşı bir denge kurabilmek, sınırların savunulmasında destek sağlamak için Kürt aşiret beylerini ödüllendirir. Kürt bilginlerinden İdris-i Bitlisî'nin aracılığıyla Kürt beylerini Osmanlı'ya bağlar... Bölge, böylece daha birçok uğraştan sonra Osmanlı'ya bağlanır. Fakat burada tımar sistemi uygulanmaz. Beylikler, küçük bağımlı hükümdarlar sayılabilecek Kürt Hanedanlarına mülk olarak verilir. Cizre, Genç, Bitlis, İmadiye, Mahmudiye, Hakkari, Ağit, Palu vb. ailelere ait serbest "mir-i miranlık" olur. Daha küçük beylerde yurtluk, ocaklık alarak, aynı geniş yetkilerle Sokman, Kulub, Pertek... sancaklarını elde ederler... Bu geniş serbestliğe karşılık, Kürt beylerinden istenen vergi ve çağrıldığında sefere

katılmaktır. Başlıca görevleri, Şah İsmail'in Kızılbaşlarıyla savaştırmaktır."

Bunun dışında daha pek çok örnek sıralamak mümkün. Örneğin II. Abdullhamit'in Ermeni kurumunda Kürtlerden oluşturduğu askeri birlikleri kullanması; Türk devletinin Maraş'ta, Çorum'da Alevilerle Sünniler arasında çatışmaları kışkırtması ve katliamlara önayak olması, ya da Kürtler arasından bir kısmını çeşitli vaatler ve ayrıcalıklarla yurtsever Kürtlere karşı "korucu" olarak örgütlemesi... Örnekleri çoğaltabiliriz. Dahası, bu tür örneklerle ilerideki süreçte de karşılaşabiliriz. Hakim sınıflar, halkları birbirine kırdırmaktan asla vazgeçmeyeceklerdir. Bu, onların çıkarı gereğidir çünkü. Halklar arasında suni olarak yaratılan tarihsel düşmanlıklar, düşmanın baskıya ve sömürüye dayanan saltanatını sürdürmesini kolaylaştırmaktadır. Bu durumda, devrimcilere ve komünistlere düşen görev nedir peki? Birbirine düşürülen, düşmanlaştırılan halklar arasından birinin yanında yer alıp diğerini yok saymak, ya da barbar ve ıflah olmaz gerici olarak nitelendirip düşman saymak mıdır doğru olan? Yoksa halklar arasındaki sahte düşmanlığın kökenlerini bikip usanmadan, sabırla onlara anlatmak, gerçek düşmanlarını tanıtmak ve halklar arasında dostluk köprüsü kurup bu birleşik gücü düşmana yönelmek mi gereklidir? Bunun için doğru bir tarih bilinciyle donanmış olmak, bir zorunluluk değil midir?

Bugün artık yalnızca Türkiye tarihini bilmek de yeterli değil. Üzerinde yaşadığımız topraklar, dünyanın neredeyse en çatışmalı bölgelerinin merkezinde. Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar ve Akdeniz ile çevrili, bütün önemli ham madde ve pazar merkezlerine açılan kavşak noktasında ülkemiz. Bu nedenle jeopolitik önemi büyük. Emperyalist devletlerin tümünün gözleri bu bölgelere çevrili. Emperyalistler arasında kıyasıya bir çatışmaya tanık oluyor bu bölge. Emperyalistler, birbirlerine doğrudan yönelmiyorlar belki. Ama taşeronları ve kuklaları aracılığıyla çıkarlarını koruyup, nüfuz alanlarını genişletme arayışlarını sürdürüyorlar. Bu arada olan bölge halklarına oluyor. İlk bakışta kimin dost, kimin düşman olduğu anlaşılmıyor. Bunun için de tarih bilgisine ve ideolojik-siyasal birikime ihtiyaç duyuluyor. Ancak, Ortadoğu'nun, Kafkaslar'ın, Balkanlar'ın tarihi bilinmeden bölgedeki dengeleri anlamak, binlerce yıldan beri bu coğrafyada yaşayan halkları tanımak ve onlarla ortak düşmana karşı dayanışma içerisinde olmak mümkün değil.

Türkiye hakim sınıfları da halkla olan ilişkilerinde ya da devrimci harekete yöneliminde bir tarih anlayışıyla hareket ediyor. Sahip olduğu tarih anlayışının kimi niteliklerini gazetemizin daha önceki sayılarında çıkan yazılarımızda ortaya koymuştuk.

Ülkemiz hakim sınıflarının tarih anlayı-

şı öz olarak ırkçı, faşist, şoven niteliğini her zaman korusa da, değişen koşullara uygun bir biçimde farklılaşıyor. Türkiye hakim sınıfları, bir dönem, tarihsel gerçekliğin bir yönünü öne çıkarıp diğer yönlerini görmezden gelebiliyor. Daha önce öne çıkardığı yönü başka tarihsel koşullarda yadsıyabiliyor. Örneğin, bugüne kadar varlığını bile kabul etmediği Newroz bayramını şimdi sahiplenabiliyor. Newroz'un Ortadoğu halklarının zulme direnişinin bir simgesi olduğunu gizlemeye çalışarak, Newroz'u "Nevruz" ismiyle ve "baharın gelişini kutlama" biçimiyle yansıtarak, gerçekte taşıdığı içeriği çarpıtıyor. ırkçı bir yaklaşımla, **"Nevruz'un eskiden beri Türklerce kutlandığını ve Türklerin Ergenekon'dan çıkışını temsil ettiğini"** öne sürerek kitlelerde yanlış bir tarih bilinci yaratmaya çalışıyor. "Kurtuluş" savaşı sürecinde Kürtleri "yeni" Türkiye'nin temel iki ulusundan biri olarak "görürken", en azından bunu böyle ifade ederken, daha sonraki süreçte Kürt ulusunun varlığını inkar etmesi, hatta Kürt ulusunu katliamlarla, baskılarla ve asimilasyon politikalarıyla imha etmeye çalışması, hakim sınıfların değişen koşullarla birlikte çıkarlarına uygun bir biçimde tarih anlayışını nasıl değiştirdiğine canlı başka bir örnek olarak karşımıza çıkıyor.

Ülkemiz hakim sınıfları, Türk devletinin "yeni" biçimiyle kuruluşundan bu yana tarih bilimine önem vermiş, bu konuda kurumlaşmaya yönelmiştir. M. Kemal'in direktifi ile kaleme alınan "Türk Tarih Araştırma Kurumu Programı" ön tasarı Türk devletinin ilk dönemlerinde nasıl bir tarih anlayışına sahip olduğunu göstermesi açısından önemli. Bu tasarı, oluşturulan tarih kurumunun hedeflerini şu biçimiyle ortaya koyuyor, **"Türk dilinin, Sümerlerin, Etilerin, Anadolu'da yaşamış öteki eski kavimlerin, Mısırlıların, Yunan uygarlığını doğuran Giritlilerin ve Egelilerin ve Roma kültürünü doğuran Etrüsklerin anadilleri olduğunu kanıtlayarak, bugünkü modern Batı uygarlığına ana kaynak olan bu en eski yüksek uygarlıkların, Türk kavimlerinin ırksal dehasının ürünü olduğunu göstermek."**

Osmanlı imparatorluğu döneminde Türklük küçümsenmiş, hor görülüyordu. Saray çevresi kendisini Türk'ten çok Rum'a ya da Arap ve Fars'a yakın buluyordu. Dinde Arapça, edebiyatta Farsça egemendi. Son dönemlerde Batıyla ilişkilerin yakınlaşmasıyla birlikte Avrupa kültürünün etkisinin arttığı görüldü. Türk devleti Osmanlı'nın yıkılma sürecinde kurulurken, küçümsenip hor görülüş Türklüğü öne çıkardı. Ekim Devrimi'nin etkilerinin bütün dünyada yankı uyandırdığı koşullarda Türk hakim sınıfları halkı kendi çıkarları etrafında onlara gerçeği hissettirmeden birleştirebilmenin yolunu Türklükte buldu. Bu yarı zamanla ülkedeki diğer azınlık milliyetlerin ve Kürt ulusunun kendi çıkarlarını tehlikeye düşüren varlığını da ortadan kaldırabilmenin altyapısı ola-

caktı. Bu defa küçümsenen Arap ve İslam dünyasıydı. Öne çıkarılıp yüceltilen "Muassır Medeniyetler"le -ve doğaldır ki, onların çıkarlarıyla- birleşen daha doğrusu ona uşaklık eden Türklük tü. Alman ve İtalyan emperyalizminin faşizme yönelmesi, bu yönelimin dünyanın birçok bölgesinde etkisini hissettirmesi de, Türk devletinin tarih anlayışındaki ırkçılığın bu kadar kaba biçimde ortaya çıkmasında etkili oldu. 2. Paylaşım Savaşı sonunda, özellikle Sovyet Rusya'nın görkemli direnişiyle faşizmin yenilgiye uğramasının ardından Türk hakim sınıflarının tarih anlayışında biçimsel farklılıklar görülmeye başladı. O ana kadar Alman emperyalistlerinin uşaklığına soyunan ülkemiz hakim sınıfları Almanya'nın yenilmesi nin ardından özellikle ABD'nin yönüne girdi. Bu, tarih anlayışında da bir değişime yol açtı. Türklük yine tarih anlayışının temelindeydi. Çünkü emperyalistlerin Sovyet Rusya topraklarındaki Türklerle ilişki kurarak onlar aracılığıyla sosyalizmin kalesini içten fethetme amaçları sürüyordu hala. Ama Türklük tek başına yeterli değildi. Tarih anlayışına Türklüğün yanısıra İslam da eklendi. Emperyalistlerin özellikle de ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları, -kendisine bağlı olmak koşuluyla- İslamın öne çıkmasını gerektiriyordu. Hem Türklük, tek başına halkı hakim sınıfların etrafında birleştiremiyordu artık, İslam Türklüğün açığını kapatıyordu.

Görüldüğü gibi, Türk hakim sınıflarının tarih anlayışı sürekli bir değişim içinde. Ama bu değişim hiçbir zaman öze dönük değil. Yine sömürü düzeninin bekası için ırkçı, faşist, şovenist. Ve yine Türk hakim sınıflarının her şeyde olduğu gibi tarih anlayışında da emperyalizmden bağımsız bir yönelimi söz konusu değil.

Türk hakim sınıflarının tarih anlayışlarının bir başka özelliği de, geçmişi bugünden koparması ve geleceği belirsizleştirmesidir. Bunu, Türk hakim sınıflarının sadık uşağı Demirel'in popülerleşen "dün dündür, bugün bugündür" sözleri çarpıcı bir biçimde ifade ediyor.

Türkiye devrimci hareketinin yüreğinde kanlı bir hançer gibi saplı duran revizyonistler de, "yol yorgunu" dönemler de, "yolun" rahatına düşkün "yolcuları" reformistler de Demirel'in bu sözlerine bir kurtancı gibi sarılıyorlar. Onlar da dün bugünden kopararak bugün geldikleri ihanet çizgisini ya da geri noktayı aklamaya çalışıyorlar. **"Geçmişteki duruşumuz, söylediklerimiz ve yaptıklarımız doğrudur"** diyorlar, **"çünkü o dönemin koşulları bunu gerektiriyordu"** diye ekliyorlar, **"ama şimdi koşullar değişti. Marksizm, değişen koşullara uygun politikalar üretmek demektir. Dogmatizmden kurtulmak gerekir..."** diye devam edip geldikleri geri noktayı **"diyalektikle"** açıklıyorlar.

Bu geri çevreler Kemalizme, Kürt Ulusal Mücadelesine, devrimci ve komünist harekete bakış açılarındaki da tarih-

sel gerçeklikleri tahrif ediyorlar. Ya da görmezden gelip yok sayıyorlar. Bu anlayışlarıyla ilerici-demokrat kitlelerin bilincini bulandırıyor, kitlelerde yanlış bir tarih bilincinin oluşumuna neden oluyorlar. Düzenle bütünleşen bu "sosyal" şoven çizgilerini de kitlelere aşıyorlar.

Bunun yanısıra, kimi devrimci dost örgütler de Marksizmi yeterince kavrayamamanın ve küçük-burjuva sınıf karakterinin bir sonucu olarak tarihi değerlendirmede, kimi tarihsel olguları yorumlamada yanlış içerisine düşebiliyorlar. Kemalizm'in etkisinden tümüyle sıyrılmayı başaramamış bu çevre, bilmeden de olsa, Türk hakim sınıflarının değirmenine su taşıyor. Küçük-burjuva sınıf karakterinin tipik bir özelliğiyle dünyanın merkezine kendilerini koyuyorlar. Tarihi kendileriyle başlatıp kendileriyle bitiriyorlar.

Türk hakim sınıfları medyasıyla, eğitim sistemiyle, diğer bütün egemen toplumsal ilişkiler sayesinde yeni kuşakları istedikleri biçimde yanlış bir tarih bilinciyle, ırkçı, faşist, şoven niteliklerle biçimlendirmenin olanaklarını sonuna kadar kullanıyorlar. Bu durumda, Türkiye devriminin öncüsü olmak gibi çok önemli ve tarihsel bir sorumluluğu üstlenen Komünist Parti birçok cephede ideolojik mücadele vermek durumundadır. Bu gerçeklik yalnızca Parti üye, kadro ve militanlarının değil, tümüyle Parti kitlelerinin ideolojik ve siyasal olarak yetkinleşmesini zorunlu kılmaktadır. Ideolojik derinleşmede doğru tarih bilinci çok önemli bir yer tutmaktadır. Ideolojik mücadelede hasmımız yalnızca hakim sınıflar olmayacaktır; aynı zamanda revizyonist, oportünist, reformist çevrelerle birlikte dost devrimci örgütlerin yanlışlarıyla da, çatışmanın niteliğine uygun biçimlerde mücadele edilmesi bir zorunluluk olarak görülmelidir. Bütün bir Parti kitleleri bu zorlu mücadeleye hazırlanmalıdır. Ideolojimiz güçlüdür güçlü olmasına; ama, gelişen sürece yanıt verecek biçimde sürekli derinleştirilmeli ve ideolojik düşmanların hareket tarzlarındaki farklılaşmalar iyi bir biçimde gözlemlenmeli, incelenmeli ve buna uygun içerik ve biçimlerde hareket tarzları geliştirilebilmelidir.

Burjuva çevrelerin, "dün dündür bugün bugündür" anlayışının önüne, **"DÜN BİZİMİZ, GÜN BİZİMİZ, ZAFER DE BİZİM OLACAKTIR"** şiarıyla set çekilmelidir. Düşmanın ideolojisinin teşvihiyle birlikte, ideolojik gerçekliğimiz emekçi yığınlarla birleştirilebilmelidir. Dünü sahiplenmek ve tarihimizi kavramak, dün bugünle ilişkisini kurarak bugünü yorumlamak ve geleceği yaratmaktır. Yalnızca doğrularımıza değil, yanlışlarımıza da sahip çıkabilme cesaretini gösterebilme ve bunları doğruyu yakalamanın ve uygulamanın araçlarına dönüştürebilme becerisidir. Devrim iddiamız ancak böyle bir anlayışla gerçeğe dönüşebilir ●

Yeri-göğü sarsmanın ezgisi...

"Partinin sorunları, başarıları, geleceğe yönelik plan ve çalışmaları, bütün aktivistlerin ortak ürettikleri, gösterdikleri özveriye dayalıdır. Herşeyden önce Partinin bir savaşçısı olarak üstümüze düşen görev ve sorumluluklarımızı ne kadar yerine getirebildik? Bu sorumluluklarımızı ve üstümüze düşen görevlerimizi yerine getirme konusunda işin neresindeyiz? Bunun açılımını çok iyi yapmalıyız."

Bu sözler, bir esir savaşçının, Güllü Çelik yoldaşın kaleminden "görölmüştür" damgalı ak bir kağıda döküldüğünde 1997 yılının son aylarıydı. Kardelen Harekatı'nın ardından, anıtma ve kazanma perspektifiyle harekete geçen hemen her ciddi ve sorumluluk duyan Partili savaşçının ortak soruları ve iç hesaplaşmalarını dillendiriyor; bununla yetinmeyerek bir adım öne çıkıyordu. Üzerimize düşeni ne kadar yerine getirebildik?... Eleştiri ve özeleştiri kasırgası "96 Kardelen Harekatı zaferinin kaçınılmaz ve herkesi silkeleyen, sarsan bir sonucu olarak esmeye devam etmekteydi. Ve edecektir de,

Ancak her büyük düzeltme hareketinin, her devrimci eleştiri sürecinin olduğu gibi bu sürecin de yaşamsallaşması, bu sancuların da gerçek bir doğuma yani nitel bir sıçraya ulaşması, eyleme dökülmesi gerekiyordu. Sürece ne kadar cevap olabildiğimizi sorgulamak ve kendimizi, geçmişimizi, tarihimizi, kolektifin ve devrimci hareketin genel tarihini sorgulamak ilk adımı da yetmez. Devrimci eleştiri süreci açık ki tek başına teorik bilince çıkarmalarla sınırlı olamaz. Radikal olmak gerekir. Radikal olmak, meseleyi kökünden kavramaktır. Ve "insan için kök, insanın kendisidir." (Marx)

Evet çünkü artık "bu duruma karşı savaşımında eleştiri, kafanın tutkusu değil, tutkunun kafasıdır. Bir anatomi bıçağı değil, bir silahtır. Konusu, çürütmek istediği değil, yoketmek istediği düşmanıdır. Çünkü bu durumun zihniyeti daha önce çürütülmüştür. Kendiliğinden artık düşünülme değer bir konu değildir, ama horgörülecek olduğu kadar da horgörülen bir fiil varlık oluşturmaktadır. Eleştirinin kendiliğinden, bu konuyla tam bir uyum içinde olmaya gereksinimi yoktur, çünkü onunla ilişkileri açıklığa çıkarılmıştı. Artık kendiliğinden bir amaç olarak değil yalnızca, bir araç olarak geçiniyor. Onu canlandıran esas duygu hoşnutsuzluk, esas görevi açığa vurmaktır." (Marx) Artık hoşnutsuzlukları açığa vurma yolu söz değil bilinçli eylemdir.

Oyleyse artık, eleştiri değil eylem zamanıdır. "Görev ve sorumluluklarımızı ne kadar yerine getirebildik?" sorusuna cevap radikal bir tarzda verilmiştir. Artık bunun "için işin neresindeyiz?" sorusuna eylemle cevap verilecektir. Yiyeceğe, asaklığa, üretimsizliğe karşı özverinin eylemi konuşacaktır. Bireyciliğe karşı ortak düşünüp ortak iş yapmanın eylemi konuşacaktır. Dedikoduculuğa, ciddiyet-

sizliğe, günubidlikliğe, kendini korumacılığa, kendini zaafıyla yaşatmaya karşı, cüretli bir feda ruhu konuşacaktır. "Bunun açılımını çok iyi yapmalıyız" diyen Güllü Çelik yoldaş, "açılımı", soluksuz koşup ulaştığı gerilla mevzilerinde politik bir savaşçı, Partili savaşçı olma alternatifini yaşamsallaştırarak, Kardeşence mahkum edilen eskinin yerine "yoldaşlarına ve halkına karşı saygılı ve nazik oluşuyla, düşmana karşı ise kararlı duruşuyla, büyük bir araştırma ve inceleme ruhuna sahip bulunuşuyla, büyük-küçük ayrımı yapmaksızın verilen her görevi severek yerine getirişyle ve politik uyanıklığıyla dikkat çeken örnek bir yoldaş" olarak yapmıştır. O, Cüneyt Kahraman yoldaşın vasiyetini şiar edinmiş ve doğruyu yanlışları, dostu düşmandan kesin olarak ayırma bilinci ve anıtma perspektifiyle "nasıl cevap olabiliyim?" sorusuna verdiği yanıtları yaşamında, eyleminde somutlamıştır.

Güllü Çelik yoldaş; yaklaşık iki yıl süren esaret sürecinde açık sözlülüğü, doğrularında ısrarı, dürüstlüğü, kararlılığı ve tutarlı devrimci kişiliği ve yaşamıyla olduğu kadar, düşmanın karşısında direngen-tavizsiz, dostlarla iletişiminde, ilişkilerinde birlik ve dayanışma ruhundan, dostluğun, paylaşımın güzelliğinden ödün vermeyen duruşuyla herkesin saygı ve sevgisini kazanan örnek bir devrimci kadın kişiliktir. Eksikliklerini gidermede disiplinli, azimli, süreklileşmiş çabası ve başama azmi, kararlılığı ile dikkat çekmiş; esareti boyunca dilinden düşmeyen savaş şiarını, güçlü özgürlük ve yaşam tutkusunu Gızori'de taçlandırmıştır. Gızori şehitleri, halka, yoldaşlara ve Partiye bağlılığın sembolü olarak, süreçteki duruşumuzu talimatını da net bir şekilde vermişlerdir: **Cüret ve feda ruhu ile öne atıl!**

Bir başka "görölmüştür" damgalı mektubunda şöyle diyordu Güllü yoldaş: "Bir insan ne yaptığını, yaptığı işin önemini sadece ve sadece tek taraflı incelerse, görürse sonuç kasacası vahim olacak. Kişinin yaptığı, yapmak istediği işleri, ko-

nuyu, kurbağa misali görmemesi gerekir. Sadece gördüğü kadarıyla kalmamalı, yetinmemelidir. Bilimsel doğrular ışığında hareket ederek, konuya, yaptığı, yapacağı işe çok yönlü vakıf olmalıdır. Bu da, o işin içine girerek, onunla haşır neşir olarak olur. Dışında durarak soyut yorumlar yapmak değil, öyle olmamalı."

İç savaşın öyle bir döneminden geçiyoruz ki, artık sözün değil, eylemin tayin ediciliği açıktır. Bugün kültürel mücadelelerin yükseldiği, devrim ile karşı-devrim arasındaki hesaplaşmanın en amansız ve şiddetli bir aşamaya evrildiği ve bundan sonrasının artık varlık-yokluk keskinliğinde süregideceği açıktır. Böylesi dönemlerde, cüret ve eylemde en ufak bir ırkıçlık duruş, en küçük bir tereddüt, tek bir

ciddiyetsizlik, tek bir sıradanlaşmayı yaşamı affetmez. Bu ise ancak misyonumuzu ve süreci doğru ve derinlikli bir şekilde kavramakla, büyük düşünmekle, küçük dar dünyalardan sıyrılıp gerçekliğe vakıf olmakla mümkündür. Devrimin tekerleği öyle bir ivme yakalamıştır ki artık kimse bu hız karşısında kendisini eski alışkanlıkları ile varedemez, eski kişilikler artık kendisini yaşatamaz. Devrimin ve gerçeklerin, ya-

şamın akıp giden ve tökezleyeni ezip geçen güçlü akış karşısında, "orta yol" diye bir şey kalmamıştır. Döneme ve ihtiyaçlarına cevap olabilmek, dönemi doğru inceleyip kavrayarak doğru konumlanabilmek ya da yok olup gitmek dışında bir alternatif yoktur. Bugün öncülük iddiasında olanlar için değil sadece, herkes için bu böyledir. Tarihten ve onca birikimden ders çıkarmamakta ısrar edenler, '96'nın büyük zaferinin ve meyvelerinin ve de nesnel gerçekliğin yeri-göğü sarsan Ezgi'si dışında tek bir cevap alamayacaklardır bundan sonra.

Eleştiri ve özeleştirileri yaşamsallaştırma devri açılmıştır. Söz bitmiş, eylem başlamıştır. Hala zaferi teorik bir sarhoşlukla yadedip-bilinci eylemle buluşturmaktan korkan, gerçekte zaferin büyüklüğünün

farkında olmayan, statükoculukta direnenler varsa, girdikleri bu geriye dönüş yolundan onları Ezgi'ler de döndüremiyorsa, artık bundan sonra ilah olma koşulları da nesnel olarak kalmamıştır. Evet, çünkü artık eylem vaktidir, artık orta yol yoktur! Bugün değişimden ve değiştirmekten ırkıp kaçacak delik arayanların, kendi zaaflarına sıkıca sarılıp panik içinde yaşatabilme derdine düşenlerin yanılgıları ortaya çıkacaktır. "Mutlu" günleri sona ermiştir. Tüm kaçış kapıları kapanmıştır. Bugün amaçta netlik ve kararlı, tutarlı bir ciddiyetle araç ve yöntemlere, politikalara her yönlü vakıf olabilmek dışında da devrimcilik alternatifi yoktur. İlkel, kaba "devrimcilik" ve giderek amaçla yabancılaşma ile "meslek" haline dönüşmüş bir "profesyonelliğin" tarihin çöp sepetine girmiş olduğunu görmek istemeyen ve bu kavrayış düzeyine erişmeden halen kendini apolitik, kuru sloganlarla, olmadık lafabelikleriyle, yakıncılık, beklencilikle veya "silahşörlük", "lordluk"la yaşatmaya çalışanların varlık koşulu tarih ve yaşam tarafından ortadan kaldırılmıştır. Yaşam, bağrından filizlenen Ezgi'lere kucak açmıştır. Ezgi yoldaş, tüm partizanlara düzenle olan bağlarını radikal bir tarzda kopama cüretinin çağırısıdır. O, tüm kadın yoldaşlara öncüleştire, bilinçli bir feda ruhuyla öne atılma ve altıncağa adanmış güçlü irade abideleri haline dönüşme çağırısıdır. O, tüm genç yoldaşlara, sınıf bilinçli partili politik devrimci savaş pratiğini; stratejik konumlanış ve iktidar perspektifli gerilla ruhunun çağırısıdır. "İncelemeyene, üretmeyene söz hakkı yok" şiarı ve de "söz değil eylem" manifestosudur. Kasacası yeri-göğü sarsmanın ezgisi, "partili gibi düşün, gerilla gibi yaşa" şiarının somutlanmasıdır.

Savaşın geline boyutu bizlere hareketli ve esnek bir tarzı, tempoyu, ilkede kaya gibi sağlam ayaklar üstünde gerçekleştirebilmeyi emrediyor. Politik uyanıklık ve anı kavrama, anın gereklerine hızla uyum sağlayarak yerine getirebilmek; ancak yüksek bir siyasi gelişim azmi ve devrimci yaratıcılık ve inisiyatifle mümkündür. Bu ancak tutarlı ve ciddi, kararlı bir devrimci çizginin ürünü olabilir. "Yeri gelir ki son nefesine kadar konuşursun, yazarsın, anlatırsın ve yeri olur ki insanlığın kurtuluşu için sınırsız, sömürsüz bir dünya yaratmak uğruna dişlerin kenetlenilecek" diyen Ezgi yoldaş, yeni dönemin, yeni sürecin öncüleştiren ve yoldaşlaşan örnek kadın militan tipi olarak önümüzde yeni ufuklar açmıştır. Açılan bu yoldan tavizsiz adımlarla yürümek ya da çürüyüp dökülmek; başka seçenek yoktur!

Hepimiz bu bilinçle Ezgi'nin sesine kulak verip yarın çok geç olmadan kendimizi iyiden iyiye silkelemeli ve duruşumuzu netleştirmeliyiz. Bunu biz yapmazsak, yaşam ve tarih mutlaka bir şekilde yapacaktır. Yaşamı ciddiye almayanı, yaşamı da ciddiye almayacak, savruluş kaçınılmaz olacaktır ●

Adı Dersim'le özdeşleşen partizan

Dersim'in bol yıldızlı yaz gecelerinden biriydi. Her gece olduğu gibi o gecede uyumak için yataklarımızı dama sermiş uzun uzun yıldızları seyrediyorduk. Parlak yıldızların sağladığı belirti belirsiz aydınlıkta silahlı dört kişi gördüm.

Yaklaştıklarında içlerinden birinin "amcaoglu" olduğunu farkına vardım. Ama ilk defa O'nu böyle silahlı, omuzunda uzun namluluyula görüyordum. Artık "amcaoglu"da o bol bol çay içen, çökelekten başka bir şey yemeyen ve "ben tek başına bir tabura yeterim kirvem" diyen partizanların arasına katılacak diye düşünürmüştüm.

İşte O'nu böyle hatırlıyorum. Omuzunda silahıyla. Yani partizanlığıyla özdeşleşmiş bir şekilde. Aradan geçen 18 yıl ise bu özdeşleşmenin canlılığını, bilime kazıdığım bu fotoğrafı silmeye yetmedi.

BEHZAT isminin Dersim'le özdeşleşmesine neden olan direnişini bilen, duyan Dersim insanının "**Adirdi vesno anca hurindna domano nivato**" diyerek O'ndan bir masal kahramanı gibi söz etmeleri; düşmanın yönelimini bırakarak olsun kavrayan, bu yönelimin sonucunu bilince çıkaranlar için hakkının teslim edilmesi gereken bir gerçekliktir. Bu gerçekliğe uygun hareket ettiğimiz söylenebilir mi? Behzat ateşlerde yakılıyor, dili kesiliyor, gözleri kasaturayla dağlanıyor, yani böylesi bir direnişle yarınımızın garantisi olan partiyi koruyor, ama biz O'nun doğum tarihini bile doğru bilmiyoruz. Biz O'nun

yaratığı bu değeri (asla karşılama) bir kaç satırda dahi olsa anlatmıyoruz.

Eleştirilerinden birincisi gazetemize. Gazetemizin Eylül '98 sayısının birinde Behzat FIRIK'ın ölüm yıldönümü olarak Eylül ayı geçiyor. Bu doğru değildir. Doğrusu 10 Ekimdir.

İkincisi ise kendiminde içinde bulunduğu ve bilmem daha ne kadar genişletebileceğimiz bir yelpazeye...

12 Eylül askeri darbesi sonrası Dersim. Her yanı, dağı-taşı asker. Hem de faşist rejimin en çok güvendiği kuvvetlerinden biri. Kayseri Hava İndirme Tugayı operasyon yapıyor. Hakim sınıflar yeminli. Gerçi bu sefer '38'deki gibi toplu katliamlar yapmıyorlar ama halkın öncülerini arıyorlar her tarafa. Bir süre avı başlatmışlar partizanlara yönelik.

Operasyonların fiili sorumlusu hakim sınıfların çürümüşlüğü, iğrençliğini kendi bedeninde somutlayan "kulaksız yüzbaşı". Kendisine teşekkür edilmesi dahi dövmenin, sövmenin, işkencenin nedeni sayma derecesinde insanlıktan çıkmış bir yaratık. Ve o daha bir yeminli '38'de dedesinin kulağının Dersimliler tarafından kesilmesinin acısını almaya.

Düşmanın yönelimi nedir? Hiçte azımsanmayacak önemli bir güçle Dersim üzerine gelmesinin nedeni nedir?

12 Eylül darbesi TDH'nin şehir ayağını oluşturan örgüt ve partileri bir silindir gibi ezip geçmişti. Ama bu yeterli değildi. Çünkü asıl tehlike kurlardan, halk savaşı veren Proletarya Partisinden ge-

liyordu. Ve o da dimdik ayakta idi. Hakim sınıfların rahat bir nefes alması için "ihtilalci komünizmin Türkiye temsilcisi"nin halledilmesi gerekiyordu. İşte bu bilinçle geliyordu düşman Dersim'in üzerine. Ama hesaplayamadığı bir şey vardı ki, ihtilalci komünizmin Türkiye temsilcisinin Behzat'ta, Behzat'ın direnişinde somutlanan, bil-lurlaşan bilinçle geri püskürtülecek ve zaman içinde yenilgiye uğratılacak olmasıydı.

Canla başla çalışan düşman, partinin yerini Behzat tarafından bilindiği bilgisine ulaşır. Düşmanın ağzını sulandıracak cinsten bir bilgidir bu dolu barınaklar. İçinde sadece askeri mühimmat değil, aynı zamanda Parti kadrolarının olduğu barınaklar. Ortaya çıkarılması "kirveler" için tam bir felaket. Ama bunun için Behzat'ın konuşturulması gerekiyor.

Oğlene doğru 20 kadar asker başlarında bir subay olduğu halde Behzat'ı almaya geldiler. Annesi subaya yalvardı "oğlumu götürme" diye. "Bize yol gösterecek" bahanesiyle alıp götürdüler. İşin bu denli basit olmadığını, gerçek niyetlerini anlamış olacak ki, "amcaoglu"nun abisi de düştü peşlerine. "Gerbemek isteyen biri daha var" diyerek O'nuda katılar aralarına.

Elleri bağlı yürüdüler Kada Deresi'ne. "Amcaoglu"nun iradesinin, partizanlığının sınanacağı o yere vardıklarında büyük bir ateşi kendilerini bekler buldular. "Amcaoglu"nun abisini ağaca bağlayıp az sonraki dehşet görüntüleri izlettirilecekti kendisine, izledi de.

"Amcaoglu"nu soyup ateşin başına aldılar. "Kulaksız yüzbaşı" papaz rolüyle konuşmaya başladı:

"Bak Behzat sen akıllı birine benziyorsun. Boş barınakların yerini 'güzel resim yapan' söyledi bize. Dolularının yerini sen biliyormuşsun. Bize göstereceksin."

Behzat hemen yanıtlı verir:

"Güzel resim yapan, benim barınakla-

rın yerini bildiğini nereden biliyormuş? Size inanmıyorum. Barınakların yerinde bilmiyorum."

Ayaklarının ateşe sokulması emrini verdi yüzbaşı. Behzat direniyor, kulaksız arkadan tekmiyordu. Bileklerine kadar ateşe gömülü ayaklarının acısıyla bağınıyordu. Ağaca bağlı abiside bağınıyor, hiç olmazsa bayılmayı diliyor, bunu bile beceremiyordu. Kulaksız tekrar sordu:

"Bak Behzat senin barınakların yerini bildiğinden eminim. Eğer söylersen seni ve aileni yanıma alıp memleketime götürürüm. Kimse kılınıza bile dokunamaz."

"Amcaoglu"nun, "bilmiyorum" cevabıyla ateşe korlanmış bir kasaturayla dağladılar sol göğsünü kalbinin üzerinden. Bu acı daha güçlü olabiliyordu kalbindeki partizan sevgisinden. Bir daha sordular ve bir daha dağladılar. Ve tekrarladılar. Bir kez daha, bir kez daha. Vücudunun her tarafı ama inanın her tarafı, ağzı, dili, gözleri dağlandı böylece. Ama içindeki giz içinde kaldı öylece.

Ve çekip vurdular. "Yüzünün güzelliğinden korktuklarından, sırtından vurdular." O tek el silah sesi "Amcaoglu"nun kalbinin üzerinde kocaman bir delik açmıştı. Yatıyordu artık yerde. Hiçbir zaman söylemediği gizli olan barınakların birkaç yüz metre berisinde. Gözlerinden ve burnundan bir sızıntı şeklinde akan kan dudaklarında birleşmişti. Bu kan O'nun gizini dudaklarına mühürlemişti.

"Amcaoglu"nun ağaca bağlı abisini ağlamamak şartıyla yanına götürdüler. Henüz.... Ağabeyine baktı ve

Gözleri hiç ama hiç kapanmadı. Düşman O'nun gözlerini kapamak istedi. Ağabeyi hiçbir şey yapmamış olabiliydi. Ama kesinlikle buna izin veremedi/vermedi.

Sen beynimizde bilinç, sen yüreğimizde erinç, sen elimizde silah olarak yaşayacaksın bu partizan savaşında ●

Kamuoyuna

Bizler Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde bulunan çeşitli parti ve örgüt davalarından tutsaklar olarak 17 Mart 1999 tarihinden itibaren süresiz olarak DGM boykotunu başlattığımızı ilan ediyoruz.

DGM'lerin uluslararası ve iç hukuka aykırı olduğu, özel mahkemeler olduğu, verilen cezaların özel infaza tabi tutulduğu, tarafsız ve bağımsız mahkemeler olmadığı tartışma götürmeyecek düzeyde açığa çıkmıştır. Desifre olan bu DGM gerçekliğini egemenler bir makyajla askeri hakimî geri çekerek değişik biçimler altında sürdürme niyetinde görünmektedir. Bizler tüm cezaevlerinde bulunan tutsaklar olarak 17 Mart 1999 tarihinden itibaren şimdiye kadar yapılan tüm DGM yargılamalarının sonuçlarıyla birlikte iptal edilmesi, DGM'lerin kapatılması; PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN üzerindeki ablukanın kaldırılması ve PKK Genel Başkanı ÖCALAN'ın Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde bulunan devrimci-demokrat yurtsever tutsakların bulunduğu cezaevlerinden birine verilmesi talepleriyle DGM boykotumuzu kararlılıkla sürdüreceğiz. İlerici devrimci yurtsever iç kamuoyuna, devrimci-demokratik kurum ve kuruluşları, uluslararası ilerici kamuoyunu ve uluslararası demokratik kurum ve kuruluşları direnişimize destek vermeye, deyarlı olmaya ve faşist Türk devleti nezdinde girişimde bulunmaya çağırıyoruz. Taleplerimiz kabul edilinceye kadar boykotumuz devam edecektir. DGM'leri tanımayacağız, DGM'lere çıkmayacağız. Bundan böyle Türkiye ve Kürdistan'da DGM'lere çıkarılmak istenen herkesi savcı ve hakimlere ifade vermemeye, DGM'leri tanımamaya çağırıyoruz ●

Tüm Cezaevlerindeki

PKK, DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TİKB, TDP, DİRENİŞ HAREKETİ, Devrimci Yol ve Bayrampaşa'daki TDKP Davalı Tutsakları

Tüm insanlığa, demokratik kamuoyuna

ilerici demokratik ulusal ve uluslararası kuruluşlara

1 5 Şubat 1999 tarihinde uluslararası bir operasyonla Yunanistan'ın Kenya Büyükelçiliği'nden korsanlar kaçırılarak Türkiye'ye getirilen Kürt halkının ulusal önderi ve PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN coğrafik sınırları hertürlü ulaşımı yasaklanmış bir adada askeri bir ahkuya alınarak insanlık dışı tecritlik koşullarında hertürlü işkence ve haksızlık altında tutulmaktadır. Bizler tüm Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde bulunan çeşitli davalardan tutsaklar olarak PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN'ın Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinden devrimci-demokrat-yurtsever tutsakların bulunduğu cezaevlerinden birine verilmesi için herkesi duyarlılığa ve kendi çapında girişimlerde bulunmaya çağırıyoruz.

Tüm Cezaevlerindeki

PKK, DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TİKB, TDP, DİRENİŞ HAREKETİ, TKP/L, DEVRİMCİ YOL Davalı Tutsakları

CÜNEYT KAHRAMAN

SONGÜL ÖZDEMİR

MEHMET GÖYNEK

IŞIL AKBAYIR

CÜNEYT KAHRAMAN VE 7 KARDELEN ÖLÜMSÜZDÜR

Dersim'in Çemişgezek İlçesi Tekeli Köyü kırsalında, Mart 1997 tarihinde hareket halinde olan komünist önder Cüneyt Kahraman komutasındaki gerilla birimi düşman pususuna düşer. Saat 15:30 sularında çıkan çatışma büyük bir muharebeye dönüşür. Gece boyu süren çatışma sabaha sar-kar.

Düşmanın önceden çatışma alanına yığdığı tank, panzer ve ağır silahlar eşliğindeki 5 bini bulan gücüne, halk or-dusu gerillan her zaman olduğu gibi kızıl direniş kurşunları ile cevap verir. Saatler ilerledikçe yoğunlaşan çatışmada TKP(ML)-TIKKO gerillalarından İsmail Kahraman, Garip Kalkan, Şafak Demir, Songül Özdemir, Işıl Akbayır, Mehmet Göynek ve Hülya Muratkan "savaş savaşarak ve şehitler verilerek öğrenilir" perspektifi ışığında bedenlerini toprağa armağan ederek şehit düşerken, düşman güçleride onfarca leşini çatışma alanında bırakır. Aynı çatışmada konumunu bahane etmeden ayrımsız bir şekilde savaşa katılan TKP(ML) 4. Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman (Savaş) da ağır yaralanır. Yarasının oldukça ağır olmasına rağmen çatış-

ma alanından çıkan Cüneyt Kahraman yoldaş şehit düşerek dosta, düşmana partizan gelenegini, partizan bilincini öğretir.

Maoizmin rehberliğinde, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın kızıl güzergahında devrimi gerçekleştirenin silahı olan halk savaşında ısrarın ve kararlılığın sembolü olan komünist önder Cüneyt Kahraman ve yedi kızıl kardeleni saygıyla anıyoruz.

Yedi fidanına ve öndertme

Yürür ve sizi düşünürüm,
Henüz onsekizinde,
Ve yirmisinde,
Müthiş sevdalı
Ve muratsız,
Fırtınalar kopar ruhumda,
Yokluğunuz bıçak olur,
Saplanır ciğerime,
Yayılr sızısı,
Usul usul bedenime.
Damarlarıma boşanır kanınız
Dolar gözlerim, akar,
Dinar olur, karışır Munzur'a
Ve dolar boğruüne Keban'ın
Fırat olur,
Hayalime yansır eşgaliniz,
Biraktığınız bir hatıra

Fotoğrafi olur,
Bakıp ağlamaklı,
Hasret giderdiğin
Ve kıvınc duyduğun,
Göğe yakışan
Kulağıma çınlanır
Kahkahalarımız,
Zafer naraları
Ve son çağrılarınız,
Gelir dülime dolanır, and olur.
Yüreğime boşaltır özleminiz,
Ve coşkunuz,
Sevdamla birleşir,
Bilincimle yoğrulup
Azar bendini,
Telige initerir elim,
Kurşun olur, canevine düşmanın
Ve sizinle buluşup,
Bir şafak vakti
Bayram olur,
Vay kurban olduğum.
Vuruldu derler, yedi fidan ve önderim
Halk ağlamaklı, yası,
Zebanilerse bugün-bayram,
Deleştirmişler naaşlarınızı,
"Teşhîr" etmişler,
Vay çakallar sürüsü,
Vay vehennem bekçileri,
Mezarlıktan geçen korkağın,
Cesaret vermek için kendine,
Işık çalması gibi,
Boşuna avutmayın kendinizi,

Açın kulaklarınızı,
Açın ve iyi dinleyin,
"Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık."
Bakın yükseliyor
Ölü dediklerinizin
Silah şakırtıları
Ve zafer çığlıkları,
Büyüyor, büyüyecek,
Çökecek üstünüze.
Dar edeceğiz Dinar'ı, Dersim'i,
Dolunayı ve dünyayı size,
And olsun
Ve söz olsun ki,
Mezar edeceğiz size
Bu köhne düzeni
Ve şehitlerimizle
Beden beden öreceğiz,
Komünist dünyayı
Dağ dağ,
Vadi vadi,
Orman orman,
Halk halk,
Ve dünya dünya
Yürüyeceğiz üstünüze
Kaçınılmaz olanın hükümdür bu,
Öylesine kesin.
Bakın daha gür haykırıyor
Ölü sandıklarımız,
"Anasını ağlatacağız
Anamızı ağlatanların"
Hurroaaa...

ŞAFAK DEMİR

GARİP KALKAN

HÜLYA MURATKAN

İSMAİL KAHRAMAN

Özgürlük eylemine ilişkin savunmamdır

Burada bulunmamın esas nedenlerinden biri, kokuşmuş sistemin "özel" diye nitelendirdiği esir kampının "özel"liğini boşa çıkarmamdır. Bunun hazzını elbette en üst noktada duyuyorum. Siz yargıçlar; beni sözde bağımsızlığımızla, sistemin kokuşmuşluğunu kamufler etmeye çalışarak, sanık sandalyesine oturtduğunuzun sanıyorsunuz. Gerçek durum ise sizlerin şahsında sanık sandalyesine oturan, korumakla mükellef olduğunuz komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devleti ve bunların faşist diktatörlüğüdür.

Ben bir TKP(ML) savaşı olarak, Partimiz içerisinde yetişen kadrolarımızın bırakmış olduğu şanlı firar geleneğini "**O duvar, duvarlarımız, vız gelir bize vız!**" sloganıyla günümüze firar eylemleriyle taşıyarak, düşmanın korkulu rüyası haline gelen özgür tutsakların mirasçısı olduğumu, sanırım bu eylemimle göstermiş bulundum. Ve bunun mutluluğunu tüm yoldaşlarım adına yaşıyorum.

Bugün içerisinde bulunduğu tikanıklığı aşmak için Türk devleti bir vampir gibi halkımızın kanını emmeye devam etmektedir. Türk devleti özelde Kürt halkı, genelde Türkiye halklarının üzerinde estirdiği terör ve katliamlarını gizleyerek bugününü kurtarma ve geleceğini garantileme hevesi ve gaffeti içerisinde.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, kokuşmuş düzenlerini idame ettirebilmek için biz devrimcileri her fırsatta, işkencede, sokakta ve evlerimizde yargısız olarak infaz etmekle yetinmeyip, birçoğumuzu da esir kamplarına doldurup kendi koydukları yasaları dahi hiçe sayarak, buralarda çeşitli senaryolar yaratarak katletmeye çalışmaktan geri durmuyorlar. Bunun en yakın örneğini bulunduğum esir kampında, 19 Ekim 1998 tarihinde yaşadık. İddianameyi hazırlayan Cumhuriyet Savcısı **Aytekin Cenikli** sorumluluğunda, Yüzbaşı **Cengiz Akçay** ve Astsubay Başçavuş **Mustafa Atçeken** komutasında, şoven propagandalarla kışkırtılan askerler 31 devrimciyi, ölümüne, kalaslarla dövüp koma halinde hücrelere tıkmış ve böylece sözümüne anayasal sorumluluklarını yerine getirmişlerdir.

Diğer yandan, aynı vahşi saldırıda payı olan Kurum Müdürü **Ramazan Kılıçkaya**, 2. Müdürler **Mehmet Koçak** ve **Mevlüt Altundemir**'in denetimlerindeki işkenceci gardiyanlar da bedenlerimizin çeşitli yerlerini kalaslarla kırmak suretiyle görevlerini (1) icra etmişlerdir.

Böylesine vahşi saldırıların ve işkencelerin yapıldığı bir esir kampında bırakın firar etmeyi, bunu düşünmemek bile bizim açımızdan suçtur. Devrimci so-

rumluluğumuzun gereği halkımıza karşı bu suçu işlemek için her fırsat değerlendirilerek firar koşulları yaratma perspektifimizi öncüllerimizden devralıp bugünlere taşıyoruz. Ne mutlu ki bize, bu kadar baskı ve işkencenin olduğu bir mekanda böylesine onurlu bir eylemi dostlarımızla da paylaşarak, devrimci dostluğumuzu ve kararlılığımızı bir kez daha herkese gösteriyoruz.

Bir devrimci hiçbir zaman tutsaklık koşullarını kabul etmez. Sizler, bizlerin ancak bedenlerini tutsak edebilirsiniz ama düşüncelerimizi asla. Ve zaten bu anlamda asıl tutsak olanlar, bu düzene hizmet ederek halkına karşı suç işleyenlerdir. Bu bilinçledir ki, düzen karşısında her zaman başımız dik olmuştur ve her fırsatta halkımız adına ve halkımızın huzurunda, devrimci adaletimizle işkenceci katilleri yargılıyoruz.

Susurluk'ta başlayan çete devletin deşifasyonu her geçen gün yeni halkalarla devam ediyor. MHP'li sivil faşistler, sanki 12 Eylül 1980 askeri faşist cuntası sonrasında terör organizasyonlarında kullanılmışlar gibi, sahte açıklamaların telaşıyla, halkımızın gözünü boyayacaklarını sanıyorlar. Hayır baylar, biz bunları iyi tanıyoruz. Faşist Kemalist iktidarla başlayan ve Topal Osman gibi piyonlarla sahnelenen oyunlarını, Mustafa Suphi gibi değerli bir komünist ile birlikte 14 yoldaşının Karadeniz'de hünharca katledilişini ve bunların sorumlularını unutamayız. Punta İstasyonu'nda Kemalistler tarafından katledilen demiryolu işçilerini nasıl unutabiliriz? Adana-Nusaybin Demiryolu'nda çalışan işçilerin, ücretlerini alamamalarından kaynaklı olarak yapılan grevlerini ve grevdeki işçilerin yine Kemalistler tarafından (Fransız askerleriyle birlikte) rayların üzerinde kurşuna dizilmek suretiyle katledilmelerini nasıl unutabiliriz? Aynı tarihlerde Kürtlerin haklı mücadelesini ve isyanlarını, tecavüz ve katliamlarla bastırıp; yıllardır da asimilasyon politikalarıyla Kürt ulusunu yok etmek istemelerini nasıl unutabiliriz?

1950'lere kadar yüzlerce toplu katliam örneği sergileyen bu sistem, çok partililik maskesiyle bu tarihten sonra da sözümüne demokrasi naralarıyla emekçi halklarımızı sömürmeye ve başkaldıranları katletmeye devam edegelmıştır.

1960-70 ve '80 askeri faşist darbeleriyle halkın öncülerinin binlercesini katleden, onbinlercesini işkencelerden geçirip esir kamplarını dolduran ve böylece sınıfsal ve ulusal mücadeleyi engelleyebileceği gaffetine düşen bu kaşarlanmış sistem can çekiyor. Bunu çok iyi bilen devlet, benim gibi sayıları onbinleri bulan düzen muhaliflerini esir kamplarında kuzu kuzu tutabileceğinin hevesindedir. Bizler de bu heveslerinin

karşılığı olan tokadı, özgürlük eylemimizle yüzlerinde patlatıyoruz. Bu patlamayla da kurtulacağımızı sanmayın. Daha birçok yerde aynı sabır ve kararlılıkla temellerinizin oyulduğunu, oyulacağını bilirsiniz.

Sizler de, yukarıda sıraladığımız bu düzenin pisliklerini biliyorsunuz. Bu pisliklere bir ucdan bulaşmanızın gereği olarak bu sistemi savunma zorunluluğunuz var. Ne gariptir ki, utangaç bir şekilde çete devlet içerisinde açığa çıkarılan eli kanlı katilleri yargılama sorumluluğunu da meslektaşlarımız olan DGM savcılar ve yargıçları yapıyorlar. Bunu yaparken de halkın gözünün içine baka baka, demokrasinin gereğini yaptıkları yalanını söylüyorlar. Biz devrimciler, bu yalanları deşifre ederek (şu anda olduğu gibi) halkımıza gerçekleri bıkmadan usandırmadan anlatacağız. Bunun için çok ağır bedeller ödedik, bundan sonra da ödemekten geri durmayacağız.

Gelinen aşamada, çete devletin piyonlarının sözde yargılanmalarının da bu işi kurtamayacağını anlayan Türk devleti, kamuoyunun dikkatini farklı yönlerle yoğunlaştırmak için, kendi gibi emperyalistlerin yanı sıra sömürgeci olan Suriye'ye karşı savaş çıkartkanlığı yapıyor. Bunu yaparken de, mehmecik medya aracılığıyla Türkiye halklarını, Türk soveni duygular potasına sokarak tek bir ulus imajı yaratmaya ve böylelikle de durumu kurtarmaya çalışıyor. Bu da uzun sürmeyecek ve "takke düşüp kel görünecek."

Kokuşmuş bu düzeni Demokratik Halk Devrimleriyle yerle bir edip yerine Demokratik Halk Diktatörlüğü'nü kurmayı ve buradan da kesintisiz biçimde sosyalist devrimi yaparak Proletarya Diktatörlüğü ve nihai olarak ta komünist toplumu hedefleyen Partim TKP(ML)'nin önderliğinde halk savaşı veren TIKKO saflarında sıcak mücadeleye katılma ateşiyle tutuşan biri olarak, elbette esirlik statusünü kabullenmem. Bu yüzden, yoldaşlarım tetik çekerken ben tırnaklarımınla faşizmin temelini kazıyordum.

Bizde bu irade ve bu bağlılık oldukça daha çok "özel" esir kampının duvarlarını delip özgürlük ateşini tutuşturacağız. Daha bir yıl önce nasıl Konya Esir Kampı'nın temelini parçaladıysak, bugün de Ceyhan "özel" esir kampının temelini parçalama mutluluğunu yaşıyorum.

Bununla birlikte Partim TKP(ML)'nin sunmuş olduğu perspektif gereği, dost devrimci parti ve örgütleri de özgürlük eylemlerinden yararlandırıma anlayışımızla, gereken zemin yakalanmak suretiyle, bu eylemi DHKP-C'li dostlarımızla örnek bir dayanışma göstererek yapmış ve geleceğe böyle olumlu bir miras bırakmış olmanın huzuru içerisindeyim. Ayrıca tüm dostlarımızın olumluluklarını da unutamayız.

Bugün özgürlük eyleminde kazançlarımız büyüktür, kayıplarımız ise lafi edilemeyecek kadardır. Özlemini çektiğimiz mücadele alanlarına ulaşamamamızın burukluğunu yaşıyorum. Ancak buranın da ciddi bir mücadele alanı olduğunu bilince çıkaran biri olarak, eskisinden daha kararlı biçimde sorumluluklarımı yerine getireceğimin teminatını, bu tür pratiklerle halkımıza çoktan verdiğime inanıyorum. Her türlü destekleriyle, dolaylı da olsa halkımızın ileri kesimleri eylemlerimize katkı sunmuşlardır. Bunun içindir ki, bizden beklentilerini boşa çıkarmayacağımızı bir kez daha haykırıyorum. Bir gün mutlaka...

Yaşasın Özgürlük Eylemimiz!

Kahrolsun Komprador Patron-Ağa Devleti!

Yaşasın Halk Savaşı!

Kahrolsun Çete Devleti!

Yaşasın Demokratik Halk Diktatörlüğü!

Özel Tip Cezaevi

Ceyhan/ADANA

24 Aralık 1998

Hıdır DURMAZ

ANKARA CUMHURİYET SAVCILIGI'NA

ANKARA

26. 02. 1999 günü koğuşumuzda açığa çıkan tünel olayına dair ifademdir.

Bir devrimci tutsak olarak en meşru ve doğal hakkım olan firar eylemine giriştim. Partimiz TKP(ML)'nin şanlı firar geleneğine bir halka da bulunduğumuz mevrizden ekleyecektik. Ancak şimdilik bu hedefimize ulaşamadık. Firar girişimimizin başarısızlığı özgürlük tutkumuzu engelleyemez tersine daha bir bilinçle, inatla bu tutkumuz daha bütün canlılığımızı koruyacaktır.

Yaşasın Partimiz TKP(ML)!

11.02.1999

Gönül Aslan

Merkez Kapalı Cezaevi

SBK Ulucanlar Ankara

ALTINÇAĞ YAYINCILIK LİMİTED ŞİRKETİ
 ■ Sahibi ve Yazışları Müdürü: Zeynel ENGİN
 ■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
 ■ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerloti Cad.
 Sinarağa Daireleri No:19/2 Çemberlitaş/İST.
 Tel: (0212) 517 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
 ■ Dergi: Altınçag Yayıncılık ■ Baskı: SERLER
 ■ Dağıtım: BIRYAY

BÜROLAR
 ■ KARTAL: Çarşıyolu Cad. Yığılca İşhanı K3 No:8 Kartal/İST. Tel-Fax: (0216) 353 98 12
 ■ ADANA: Kuruköprü Mah. Özer Cad. Yığılca İşhanı Kat:5 No: 116 Tel-Fax: (0322) 363 29 37
 ■ İZMİR: 16.1. Sok. Bilen İşhanı No: 27 Kat:6/10 Konak/İZMİR Tel-Fax: (0232) 484 44 43
 ■ KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İşhanı Kat: No: 605 KAYSERİ Tel-Fax: (0352) 222 46 86
 ■ ATİNA: MAVRONICHALLI 78 106 80 ATHENS GREECE Tel-Fax: (0030) 1 362 36 52
 ■ YD TEMSİLÇİLİĞİ: KATO STB. 19 50670 KÖLN/DEUTSCHLAND
 Tel: (0049) 221 130 18 20

Büyüme için kavrayışımızı derinleştirelim!

Bilinir ki, bir şeyin olanaklı olması ile gerçek haline gelmesi birebir aynı şey değildir. Bunlar, birbirlerine bağlı ama asla aynı değildir. İkisinin arasında işleyen bir süreç vardır. Bu süreç doğru ve etkin işlemeden/ışletilmeden veya işletilmesinin gerekli koşulları yeterince kavranmadan, olanaklı olanın gerçek haline gelmesi mümkün olmaz.

Eğer birşey gerçekleşmişse, bu hem onun zemininin olduğunu, hem de zeminin doğru tahlil edilerek gerekli araç ve yöntemlerin belirlenip emek harcadığını gösterir. Bu öyle sıradan, vasat bir emek de değildir. Bilimsel yöntemlerle işletilen yoğun bir emektir. Sınıf mücadelesi bunu gerektirir. Olanaklı olan da böyle gerçeğe dönüşür.

Doğru ve bütünlüklü düşünmezsek, aynı özden kaynaklanan iki yanılgıdan kah birine, kah diğerine savrulmamız kaçınılmaz olur. Bu yanılgılardan ilki; olanaklı olup olmadığına ya da hangi durumda ne oranda olanaklı olabileceğine bütünlüklü olarak bakmaksızın o süreçte gerçekleşmesi mümkün olmayan hedefler koymak, diğeri ise "İnsanın bilinçli dinamik rolünü" yadsıyıp herşeyin kendiliğinden gelmesini beklemektir. Her iki yaklaşımın da yolaçağı bir dizi zararlı sonuçlar ve bu sonuçların neden olacağı daha başka yanılgılar, savruluşlar.

"Bir devrimci önüne gerçekleşmeyecek hedefler koymaz" der Mao Zedong yoldaş. Gerçekleşmeyecek hedefler koydu mu, yolaçağı zararlar, büyük emek ve ağır bedellerle edinilmiş kazanımları tahrip eder. Hele mücadelenin kritik dönemlerinde veya nesnel durumla hiç de uyumlu olmayan ama hayati önem arzeden kararlarda bu daha da büyük seviyede olur. Öyle ki, silbaştan bir durumla karşı karşıya gelinebilir. Böylesi sonuçlar ilerisi bakımından kararlar vermede tereddüte yolaçağı gibi, olanaklı olduğu durumlarda dahi artık onun gerçekleşmeyeceği gibi bir düşünceye savrulabilir.

Bilinçli iradi bir müdahalede bulunmaksızın, olmasını istediği şeylerin kendiliğinden gelmesini bekleyen yaklaşıma gelince: Bu yaklaşım sadece meseleleri tahlil etmekle sınırlandırır kendini. Tahlili doğru da olsa senteze ulaşma zorunluluğunu kuvvetle hissetmez. Gerçekli yöntem ve araçların neler olduğunu belirlemiş olsa da bu araç ve yöntemlerde ısrar edip yoğun emek harcayarak olanaklı olanı gerçeğe dönüştürme mücadelesini yürütemez ya da eksik bırakır. Savrulacağı nokta ise bulundu-

ğu edilgenliğin daha da gerisi hatta bükülüp kırılması, yani; devrimci savaşa "elveda" demesidir. Kısaca değindiğimiz bu her iki yanılgının özü aynıdır; öznelcilik.

Öznelcilik ideolojik-politik olarak çarpık bir şekillenişe yolaçar. Oportünizme analık eder. Örgütsel bazda ise beslendiği bu zemine uygun biçimlenir. Geçilen sürecin niteliğine paralel zararlar verir mücadeleye. Çoğu kez bu gerçeklik kısa vadede kendisini çıplak olarak göstermez. Proletaryanın ideolojik projektorüyle bakılmadığı durumda görülmesi mümkün olmaz.

Hiçbir zaman şeylerin sadece görünen yüzüyle yetinmemeliyiz. Peki ne yapmalıyız? Yapmamız gereken şudur: Şeylerin özündeki çelişkileri bulup açığa çıkarmalıyız. Bunlar içinde o şeye mühterini vuran esas çelişkiyi yakalamalı ve ana yönünü tespit ederek sınıf men-

Meseleleri kökenine inerek ele almalıyız. Gelişmeleri, özüne nüfuz ederek ele almayı refleks haline getirmeliyiz. İdeolojimize derinden vakıf olursak, bunu başarırız. İdeolojimiz bizim özümüzüzdür. Özümüzle beslenelim, beslenelim ki geçici durağanlıklar, yenilgiler sırasında karamsarlığa; ani parlamalar karşısında da başdönmesine tutulmadan, sağlam adımlarla zafere doğru yürüyüşümüzü sürdürelim.

Hep deriz; bizim savaşımız uzun soluklu ve çetindir. Öyleyse kendimizi savaşımızın gerçek niteliğine uygun şekillendirmemiz gerektiği açıktır. Kısa etapların koşucuları değil, devrime giden uzun ve zahmetli yolun gerçek yürüyüşçüleri olalım. Kendi yazgısını sınıf ve emekçi halkların yazgısıyla birleştiren, onların mücadele deneyimlerinden doğru tecrübeler edinmesini bilen, proletaryanın ideolojisi olan Marksizm-Le-

yorsak, büyümeyi kendimizde başlatmamız gerek. İdeolojimizi daha derinden kavrayıp ideolojik olarak büyüme; siyasal seviyemizi sürekli yükselterek siyasi çizgimizle büyüme; bu çizgiyle belirlenmiş örgütsel politikamıza adapte olup çeliktan bir örgütsel yaşamı sağlayarak büyüme; askeri hatmızı doğru kavrayıp askeri etkinliğimizi arttırarak büyüme... Partinin her düzeyde evlatları olarak bizler, sıkı sıkıya görevlerimizde sarılıp kendi şahsımızda gelişmeyi bu doğrultuda sağlayarak hareket eder, yoğun bir emek harcar ve elele vererek Partinin etrafında çeliktan bir birlik oluşturursak, devrimci savaşımızın sorunlarına/ihtiyaçlarına daha güçlü çözüm gücü olur, ihtiyaçlarını yaratıcılıkla karşılarız. Savaşımızı, ancak bu anlayışla hareket etmeyi esas alarak büyütebiliriz. Savaşımızı büyütmeye, küleselleştirerek zafere yürüyüşümüzü zaptedilmez kılma isteğimizi gerçek haline getirmek için böyle hareket etmek zorundayız. Bu zorunluluğu iyi kavrayalım, kavrayalım ki gereklerini layıkıyla yerine getirebilmeyi.

Bugün, devrimci savaşımızın gelişip güçlenmesinin objektif şartları her zamankinden daha ilendirdi. Burjuva-feodal sistemin karanlık yüzü ve iğrenç uygulamaları kitleler tarafından eskiye nazaran daha iyi görülmektedir. Bu da giderek kitlelerin düzenden kopuşunu sağlıyor. Emekçi kitlelerin bu iğrenç sistemin kurumlarına güvensizlikleri ve çekilmez hale gelen yaşamı değiştirme istekleri daha çok artmaktadır. Ancak yaşamı değiştirip yaşanılır kılmanın biricik yolu olan devrime kanallı edildiklerinden, ya sistemin o partisinden bu partisine, ya da sistem dışı söylemlerle ortaya çıkan ama özünde halkı sisteme yedekleyen reformist kuvvetlere bağlanma durumunda kalıyorlar.

İçki sınıf ve emekçi halklarımızı gerçek kurtuluşa götürecektir olan devrimci savaşımızı büyüme için, gelişme ve büyümeye karşı direnç gösteren zaafiyetlerimizden süratle arınalım. Halk savaşının etkin örgütlenme biçimleriyle her alanda kitleleri örgütlemek üzere seferber olalım. Dersim'den Karadeniz'e yayılan halk savaşının daha da güçlenmesi için bütün olanaklarımızı harekete geçirelim. Ocak ayının zemheri soğuşunda gerillanın Almus ve Turhal'da zafere armağan ettiği şehitlerin yaşamlarını adadıkları insanlığın Altınçag yürüyüşüne kulak verelim. Ve dağların ezgisiyle yürüyelim...

Unutma! Komünist ideolojiyle yoğrulan kişilik, zirve yürüyüşünde hudut tanımaz!

faatlerimiz lehine çözüme kavuşturmak üzere doğru yöntemler belirleyip sebatkar bir çaba içerisinde girmeliyiz. Yani, tahlili senteze ulaştırmalıyız.

Böyle yaparsak, diyalektik diye adlandırılmış olan, sınıfımızın yöntem bilimini doğru kavramış ve uygulamış oluruz. Böyle yaparsak; öznelciliğe düşmeyiz ve öznelciliğin etkilerini, yarattığı ve yaratabileceği tahribatları da oldukça asgariye indiririz. Böyle düşünmek ve davranmak, devrimci savaşımıza kazandıracaktır. Bu düşünüş ve davranış tarzı, komünistler için ilkedir ve komünistlerle küçük-burjuva anlayışlar arasındaki ayırdedici özelliştir. Bu ayırdedici niteliği derinlemesine kavrar ve uygularsak, devrimci savaşımıza daha yüksek seviyede hizmet edebilecek vasıflara sahip olur ve bu vasıflarımızı sürekli geliştiren zemini bünyemizde varetmiş oluruz.

nimizin-Maoizm'i yürüyüşüne teneer yapan her fert bunu başaracaktır.

Devrimci savaşımızın büyümesi için en temel ihtiyaç olarak ne görülmelidir? Savaşımızın çok kapsamlı ve çeşitli ihtiyaçları vardır. Ancak savaşın kapsamını ve çeşitli ihtiyaçlarını karşılayabilecek olan, insanlardır. Savaşımızın temel ihtiyacı budur. Tayin edici olanı da, insanlar olmaksızın savaşın hiçbir gereksiniminin karşılanamayacağı ortadadır.

İnsanlar devrimci savaşın içine çekilerek ve bunun teorisiyle şekillenir/şekillendirilirse, tarihin onların omuzlarına yüklediği tayin edici rolü yerine getirebilirler. İnsanların bunu başarabilmeleri için Komünist Partisinin rehberliğine ihtiyaçları vardır. Komünist Partisi doğru ve etkin bir önderlik yaparsa, mesele çözümlür.

Devrimci savaşımızın büyümesini isti-